BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAŻBÛNA PARTÎYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

□ Sayı/Hejmar: 78 □ 1 Aralık / Befirbar 1992 □ 5000 TL.

Bolşevizmin kızıl yıldızı Moskova'da, Ekim Devrimi kutlamalarında da parlıyor!

İÇİNDEKİLER

Faşist TC devleti Kürt ulusal kurtuluş savaşını bastırmak için karşı-devrimci, haksız savaşı yaygınlaştırıyor! TC'nin Kürt ulusuna karşı kirli savaşına katılma! Irkçı-şoven savaşın aleti olma! Faşist TC'nin askeri olmayı red et! ASKERE GİTME! **3**

1 Kasım'da yapılan ara "Yerel Yönetim Seçimleri"nde, sandıktan Refah Partisi çıktı; koalisyon ortaklarına halkın desteği azaldı! İşçi sınıfı ve emekçi yığınlar açısından değişen hiç bir şey yok! ÇÖZÜM DEVRİMDE! **6**

Ekim Devrimi 75. yılında da biz bolşeviklerin mücadelesine ışık tutuyor! BOLŞEVİZMİN KIZIL YILDIZI MOSKOVA'DA, EKİM DEVRİMİ KUTLAMALARINDA DA PARLIYOR! **10**

KUZEY KÜRDİSTAN SEKSİYONU'NDAN
- TKSP; IKPD ve YNK işbirlikçileri ile aynı saflarda yeralıyor! **19**
- IKDP ve YNK'nın PKK'ya saldırıları ve KAWA'nın tavrı... **21**
- "Demokratik Türkiye ve Özgür Kürdistan Konferansı"nın sonuç bildirisi hakkında kısa notlar... **23**

BİLDİRİLER • HABERLER
- "İnsan Onuru Dokunulmaz"dır yürüyüşü üzerine notlar... Ya da ırkçıların "anti-ırkçı mücadelesi(!) üzerine... **25**
- Onbinlerce Sinti ve Roma'nın Romanya'ya sürgün edilmesine karşı mücadele edelim! Baskıya ve takibata uğrayan Sinti ve Romalara kalma hakkı! **27**
- Almanya'da faşist saldırılara karşı eylemler artıyor! **29**
- PKK'ya karşı yapılan TC-Kürdistani Cephe işbirliği ve bu güçlerin saldırıları protesto edildi... **30**
- Sokak infazları devrim mücadelesini durduramaz! **31**

KOMÜNİST KADIN HAREKETİ İÇİN
- "Ekim Devrimi ve Kadının Kurtuluşu" Bolşevik Partizan yurtdışı kadın gruplarının 17 Ekim 1992'de Almanya'da yaptığı toplantı üzerine... **33**
- Emeğin Sesi nasıl siyaset yapıyor?! Siyasi körlük mü desek, siyasi sorumsuzluk mu? **35**

"Kökünüzü kurutacağız" Dağlık Karabağ uğruna mücadele ve Ermeniler üzerindeki soykırım (III) **36**

"Kızıl Sendikalar Enternasyonali"nin (KSE) deneyim ve derslerinden öğrenelim! - XI - **42**

OKUYUCU MEKTUPLARI **45**

Kürtçe yazı dizimizi, elimizde olmayan nedenlerden ötürü sürdüremiyoruz. Okuyucularımızdan özür dileriz.
YAZI KURULU

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTÎYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Butun ulkelerin işçileri birleşiniz! Butun ulkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

V.i.S.d.P.:
M. Korkmaz
11 Stanley Rd., Leeds LH8
England

Yazışma Adresi:
PLK Nr. 106606 C
D-8000 München 32

Fiyatı:
5000 TL, 5 DM,
15 FF, 40 ÖS, £ 1,50

Faşist TC devleti Kürt ulusal kurtuluş savaşını bastırmak için karşı-devrimci, haksız savaşı yaygınlaştırıyor!

TC'NİN KÜRT ULUSUNA KARŞI KİRLİ SAVAŞINA KATILMA! IRKÇI-ŞOVEN SAVAŞIN ALETİ OLMA! FAŞİST TC'NİN ASKERİ OLMAYI RED ET!

ASKERE GİTME!

KÜRDİSTAN tam bir savaş alanı... Kürdistan kan-revan içinde! Faşist Türk hakim sınıfları, *"devletin milleti ve vatanı ile bölünmezliği"*ni savunma adına, Kürt ulusuna karşı kirli, korkunç bir savaş yürütüyor.

Kuzey Kürdistan'da faşist devletten yana açık tavır koymayan yerleşim birimlerinde, halk topyekün cezalandırılıyor. Devlet safında açık yan tutmayanın başına bomba yağdırılıyor. İşte Şırnak, işte Kulp, işte Şemdinli, işte Göle! Binlerle Kürt çıplak canını korumak için göçe zorlanıyor. Devletin açık, gizli "güvenlik"(!) —tabii düzenin güvenliği sözkonusu olan— güçleri, her gün, her saat tam bir sömürge ordusu gibi davranıyor.

Kürt olup da, özgürlük isteyenin can, mal, ırz güvenliği yok. Kürtseniz, ve eğer özgürlük, bağımsızlık diyorsanız, devletin size sunduğu sokak ortasında kurşundur; gözaltında kaybolmadır; "faili meçhul" denen hiç de meçhul olmayan cinayete kurban gitmektir; hakarettir, dayaktır, işkencedir, zindandır. Kadınsanız eğer bütün

bunların yanında sizi bir de Kürt kadını olarak aşağılanmak, cinsel saldırıya uğramak, ırzına geçilmek vb. bekler! Tüm bunlar hem de *"Türk, Kürt yok, binlerce yıldır kardeş kardeş yaşıyoruz"* demagojileriyle yapılır!

Faşist TC, elini bu yüzyılın ilk soy kırımında Ermeni ulusunun kanında yıkayanların devletidir. Faşist TC devleti, Kürt ulusunun yok sayılması ve onun ayrılma hakkının gaspedilmesi temelinde kurulmuş bir devlettir. Faşist TC devleti, eşitlik adına, ayrım yok adına, Türk olmayan bütün milliyetleri zorla asimile etme siyaseti üzerine kurulu bir devlettir. İşte bu devlet, şimdi ulusal temelde uyanan ve ulusal haklarını talep eden Kürt ulusu karşısında, PKK'nın önderliğindeki Kürt ulusal hareketi karşısında zor durumda! Faşist TC devleti, Kürdistan'da varlığını tehdit eden bu harekete karşı savaş yürütüyor. Adı konmamış ve fakat her gün onlarla kurban alan, kuralsız, kirli, karşı-devrimci bir savaş.

Bu savaşın "batı cephesi"nde de şimdi giderek artan bir biçimde, yığınlar içinde "Kürt düşmanlığı" kışkırtılıyor. Fethiye'de herkesin gözü önünde pogrom hazırlıkları yapılıyor! Bunlar da savaşın yaygınlaştırılmasının, topyekün hale getirilmesinin, Kürtler üzerinde soykırım tehdit ve hazırlıklarının parçaları...

Savaş, lafta "vatan için" yürütülüyor. Kürdistan'ın dağında-taşında koca koca *"her şey vatan için"* sloganları yazıyor. Bu sloganlar *"ne mutlu türküm diyene"* ırkçı sloganı ile tamamlanıyor. Kürdistan'a en fazla "vatanım" deme hakkına sahip olanlar, yani Kürtler ise, güya "vatan için" savaşın saldırı hedefi! "Vatan savunması" bir başka ulusun "vatanının" gaspının sürdürülmesi için savaş olamaz! Ulusal baskının olduğu bir "vatan", savunulacak bir vatan değildir!

Savaş, güya "eşkiyaya", "teröristlere" karşı yürütülüyor! Bunun açık bir yalan olduğunu bugün hakim sınıflar, başlangıçta bir avuç eşkiya dedikleri ulusal kurtuluş savaşının öncü örgütü durumundaki PKK'nın sayısını onbinlerle ifade ederek itiraf ediyor. PKK'nın bölgede geniş bir tabana sahip olduğunu, bizzat hakim sınıf sözcüleri teslim etmek zorunda kalıyor. PKK'nın Kürdistan'da halkla ilişkisini bir çok eylemde yükselen "PKK Halktır-Halk Biziz!" şiarı gerçeğe yakın ifade ediyor. Kimi yerleşim birimlerinin bu savaşta doğrudan ve topyekün hedef alınıp, topa tutulmasının nedeni tam da bu gerçektir. Hayır sözkonusu olan "terörizme" karşı savaş değil, bir ulusal kurtuluş mücadelesinin en yoğun faşist terörle bastırılmasıdır.

"Vatan" savunusu adına yürütülen kirli savaş, yalnızca TC sınırları içinde de yürütülmüyor. Son olarak Ekim-Kasım 92'de olduğu gibi, faşist Türk ordusu Kürdistan'ın diğer bölgelerine de taşıyor bu savaşı! ŞİMDİ, Güney Kürdistan'daki Kürt işbirlikçilerle ortak operasyonlar sonrası "yurtiçinde", öncelikle de KUZEY KÜRDİSTAN'DA SAVAŞIN YOĞUNLAŞTIRILMASI SÖZKONUSU! Türk genelkurmayı bunu her gün yeniden ilan ediyor.

Askerlik çağına gelmiş genç arkadaş!

Hakim sınıflar seni bu kirli savaşta kullanmak için askere çağırıyor! Bugün askere gitmek, kesinlikle ya cepheye sürülüp bu savaşa doğrudan katılmak; ya da cephe gerisini sağlama alma işlerinde kullanılmak anlamına gelir. TC'nin bugün Kürdistan'da yürüttüğü savaş, kesin olarak haksız, karşı-devrimci bir savaştır. Bu savaş, hangi milliyetten olursa olsun, işçilerin, emekçilerin savaşı değil; emperyalizmin ve onun işbirlikçisi hakim sınıfların çıkarlarının savaşıdır. Bir ulusun haklı ulusal taleplerinin kanla, ateşle bastırılması için yürütülen bu savaşa katılmayı, ona destek vermeyi red et! Senin kurşun sıkmanı istedikleri şey, yalnızca Kürtlerin özgürlük ve bağımsızlık isteği değildir. Aynı zamanda, TC sınırları içinde yaşayan tüm milliyetlerden işçilerin, emekçilerin özgürlük-demokrasi-sosyalizm talepleri ve istekleridir! Bir ulusun ulusal isteklerinin zorla bastırılması temelinde, bir başka ulusun da gerçekten özgür olması, demokrasiye sahip olması vb. mümkün değildir.

Şırnak'a yağan bomba, aynı zamanda İstanbul'da, Ankara'da, İzmir'de vb. işçi sınıfının demokrasi-özgürlük-bağımsızlık-sosyalizm mücadelesine yağan bombadır. Öyle kavranmak zorundadır!

Bu yüzden de, Kürdistan'daki savaşa katılmayı red et! ASKERE GİTME! Askere gitmeyen diğer gençlerle birlikte hareket et! Askere gitmemeyi, Kürdistan'daki kirli savaşa karşı büyük bir kampanyaya dönüştürmek için yapabileceğinin en fazlasını yap. Tek başına kalsan bile yılma! Haksız savaşa katılmayı red etmek, tek doğru ve onurlu davranıştır. Halkların gerçek kardeşliğine de hizmet edecek tek tavır budur.

Askerdeki genç arkadaş!

Kürt ulusuna karşı yürütülen somut savaşa katılmayı red et! Düşmanın; hakim sınıfların seni inandırmaya çalıştığı gibi "bölücü teröristler" denen ulusal kurtuluş savaşçıları değil, TC devleti, onun ordusudur. Bu orduyu zayıflatmak, yıkmak için yapabileceğinin azamisini yap. Yürüyen savaşta TC ordusunu sabote et! Senin gibi düşünenlerle gizli örgütler kur! Silahı gerçek düşmanlarına, sınıf düşmanlarına çevir!

Savaşa pasifist gerekçelerle karşı olan genç arkadaş!

Sen haklı/haksız savaş ayrımı yapmaksızın tüm savaşlara karşı olduğun noktada, yanlışı savunsan da, bu somut savaşa gitmeyi red ettiğin noktada, doğru ve onurlu bir tavır içindesin. Baskıya diren. Askere gitme!

Anneler, babalar...

Sizin binbir zorlukla yetiştirdiğiniz askerlik çağına gelmiş oğullarınız, hakim sınıflar tarafından haksız bir savaşta harcanmak isteniyor! Oğullarınızın haksız bir savaşta telef olmasını, ya da başka anne babaların, belki de sizin bir akrabanızın oğullarını öldürmesini, insanlıktan çıkmasını istemiyorsanız, onlara "ASKERE GİTME!" deyin. Askere gitmeme kampanyası, bugünkü haksız savaşa verebileceğiniz bir cevaptır.

Yurt dışında askerlik çağındaki gençler!

Siz iki aylık bedelli askerlik döneminizde cepheye sürülmeseniz bile, ASKERE GİTMEYİN! Askerlik için bu devlete ödediğiniz kafa paraları, bugünkü haksız savaşta Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesine karşı sıkılan kurşun, yürüyen panzer, uçan helikopter vb. oluyor. Askerlik için bugün bu devlete ödediğiniz marklar, franklar vs. haksız savaşın desteklenmesi anlamına geliyor. Haksız savaşı desteklemeyin!

Tüm devrimci ve demokrat kişi ve kuruluşlar! Halkların kardeşliğinden gerçekten yana olanlar!

Faşist TC'nin Kürt ulusuna karşı yürüttüğü bugünkü haksız savaşa karşı çıkmak hepinizin görevidir. Bugün bu savaşa karşı çıkmanın somut ifadelerinden biri de "ASKERE GİTME!" demek, askere gitmeme kampanyası örgütlemek, askere gitmeyenlere destek vermektir. Faşist TC'nin haksız savaşını durdurmanın bir yolu da budur. "Askere gitmeme" yönünde bir kampanya başlatmak için tüm devrimci,

demokrat kişi ve kuruluşları eylem birliği içine girmeye çağırıyoruz. Haydi görev başına!

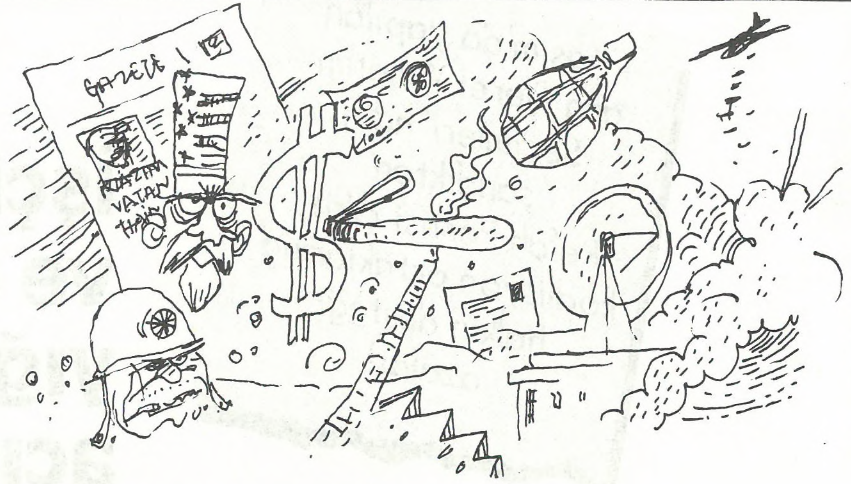
Biz Bolşevik komünistler, TC'nin bugün Kürdistan'da yürüttüğü haksız savaşın gerçekten durdurulmasının tek yolunun, savaşın sebebinin ortadan kaldırılması olduğunu söylüyoruz. Bugünkü haksız savaşın temel nedeni, Kuzey Kürdistan'ın zorla TC sınırları içinde tutulması, Kürt ulusunun ayrılma hakkının gaspedilmiş olmasıdır. Fakat bu gasp TC'nin üzerinde yükseldiği temellerden biridir. Bu yüzden de Kürdistan'da gerçek bir barış, faşist TC devletinin işçilerin-köylülerin demokratik devrimi ile yıkılması, Kürt ulusunun ayrılma hakkını özgürce kullanabileceği şartların yaratılması ile olacaktır. Bunun dışındaki çözümler geçici çözümlerdir. Savaş içindeki savaşan taraflar arasındaki ateşkesler vb.'dir. Fakat gerçek bir barış değildir, olamaz!

Gerçek bir barış, bayrağında şovenizm ve milliyetçilik yerine, proleter enternasyonalizmi yazan, ulusların ay rılma hakkı ve milliyetlerin tam hak eşitliği temelinde kardeşliğini savunan bir düzende mümkündür. Askere gitmeme kampanyası, böyle bir düzen için yürütülen mücadelede yalnızca bir adımdır. Bu adım, halklar arasında yaratılmaya çalışılan çitleri yıkmaya, düşmanlık tohumlarının daha fazla yeşermesini önlemeye hizmet eder. Ve hizmet ettiği ölçüde de, yarınki olası bir gönüllü birlikteliğin temellerini yaratmaya hizmet eder.

- Kahrolsun şoven-faşist TC devletinin Kürdistan'daki haksız savaşı!
- Yaşasın Kürt ulusunun ayrılma, ayrı devlet kurma hakkı!
- Yaşasın tüm milliyetlerin tam hak eşitliği!
- Yaşasın Türk, Kürt, Ermeni, Çerkez, Arap ve diğer tüm milliyetlerden işçi sınıfı ve halkların özgürlük, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinde birliği!
- Yaşasın proleter enternasyonalizmi!
- Bolşevizm yenecektir!

10 Kasım 1992

TKP/ML(BOLŞEVİK)
Merkez Komitesi

VATAN HAİNİ

«Nazım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hala.
Amerikan emperyalizminin yarı sömürgesiyiz» dedi Hikmet.
«Nazım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hala.»
Bir Ankara gazetesinde çıktı bunlar, üç sütun üstüne, kapkara
haykıran puntolarla,
bir Ankara gazetesinde, fotoğrafı yanında Amiral Vilyamsonun.
66 santimetre karede gülüyor, ağzı kulaklarında, Amerikan amirali
Amerika bütçemize 120 milyon lira hibe etti, 120 milyon lira
«Amerikan emperyalizminin yarı sömürgesiyiz», dedi Hikmet.
«Nazım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hala.»
Evet, vatan hainiyim, siz vatanperversiniz, siz yurtseversiniz ben yurt hainiyim, ben vatan hainiyim
Vatan çiftliklerinizse,
kasalarınızın ve çek defterlerinizin içindekilerse vatan,
vatan, şose boylarında gebermekse açlıktan, vatan soğukta it gibi titremek ve sıtmadan kıvranmaksa yazın.
fabrikalarımızda al kanımızı içmekse vatan,
vatan tırnaklarıysa ağalarınızın,
vatan, mızraklı ilmühalse, vatan polis copuysa,
ödeneklerinizse, maaşlarınızsa vatan,
vatan, Amerikan üsleri, Amerikan bombası, Amerikan donanması topuysa,
vatan, kurtulmamaksa kokmuş karanlığınızdan,
ben vatan hainiyim.
Yazın üç sütun üstüne kapkara haykıran puntolarla:
Nazım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hala.

28.7.1962

1 Kasım'da yapılan ara "Yerel Yönetim Seçimleri"nde, sandıktan Refah Partisi çıktı; koalisyon ortaklarına halkın desteği azaldı!

İşçi sınıfı ve emekçi yığınlar açısından değişen hiç bir şey yok!

ÇÖZÜM DEVRİMDE!

20 EKİM 1991'de yapılan parlamento seçimlerinden sonra, hükümeti oluşturan DYP ve SHP koalisyonu, işbaşına gelmesinin birinci "yıldönümünde", girdiği ilk "ciddi" sınavdan geçer not alamadı...

1 Kasım 1992 tarihinde tezgahlanan ara yerel seçim sahtekarlığı, toplam 14 şehri kapsayan 23 yerleşim biriminin 20'sinde Belediye Başkanlıklarını, ikisinde İl Genel Meclisi Üyeliklerini ve birinde Belediye Meclisi Üyeliklerini belirlemek için yapıldı.

974.056 seçmenin sandık başına çağrıldığı bu seçimler, İstanbul ağırlıklıydı. İstanbul'un altı seçim bölgesinde sandık başına çağrılan seçmen sayısı 812.112 idi. Bu yüzden, seçime katılan 8 parti, [Doğru Yol Partisi (DSP), Sosyal-demokrat Halkçı Parti (SHP), Anavatan Partisi (ANAP), Refah Partisi (RP), Demokratik Sol Parti (DSP), Milliyetçi Çalışma Partisi (MÇP), Halkın Emek Partisi (HEP), İşçi Partisi (İP)] kıyasıya çatışacaklardı. İstanbul'da –20 Ekim 1991'deki genel seçimlerden sonra beş beldeye bölünmüş olan– Bakırköy'ün yeni ilçelerinden Bağcılar, Bahçelievler, Güngören, Avcılar ve ayrıca Maltepe ve Tuzla'daki seçim sonuçları, seçim öncesinde yapılan çeşitli kamuoyu yoklamalarına karşın, merakla bekleniyordu. Kamuoyu yoklamalarındaki genel tahminlere göre, Refah Partisi'nin oylarında bir artış olacağı öngörülmekteydi...

İstanbul dışında kalan diğer seçim alanlarında; İzmir'den dört ilçe, Ankara'dan iki ilçe ve Ağrı, Aydın, Denizli, Gümüşhane, Kayseri, Kahramanmaraş, Ordu, Sıvas, Tokat, Ardahan, Iğdır'dan birer ilçede sandık başına çağrılan toplam seçmen sayısı ise 161.944 kişi idi. Kamuoyu yoklamalarında bu alanlarda favori gösterilenler, koalisyon ortaklarıydı.

Bu seçimlerde, sandık başına çağrılan bir milyona yakın (974.056) seçmenden sadece % 60.6'sı oy kullandı ve kullanılan oyların da 591.939'u geçerli sayıldı. 20 Ekim 91 erken genel seçimlerinde seçime katılma oranı % 84.35 iken, bu ara seçimlerde sandık başına çağrılan seçmenlerin katılımı % 60.6 ile sınırlı kaldı.

Bu sonuç, özellikle İstanbul ve İzmir'de sandık başına çağrılan her 10 seçmenden –aşağı yukarı– 4'ünün 30 bin TL. cezayı göze alarak seçimlere katılmadığını açıkça göstermektedir.

Sayısal olarak verildiğinde ise, nerdeyse bir milyona yakın seçmenden 382.117'sinin seçimlere katılmadığı ortaya çıkmaktadır. Eğer bu seçimlerde sandık başına gitmeyenler, bir parti oluşturmuş olsalardı, her durumda bu parti seçimleri rakipsiz tek başına kazanan parti olurdu.

Bu potansiyel, yerel seçimlere katılan partilere karşı adam sendeci bir tavır takınmış, onlara karşı güveninin olmadığını ortaya koymuştur. Büyük gürültüsü yapılan seçimlere katılmayan her 10 seçmenden dördünün verdiği mesaj "Bu seçimle değişecek bir şey yok!" mesajıdır. Bu potansiyel, içinde bilinçli devrimcilere dönüşümün dinamizmini barındırması açısından da –abartılmamak kaydıyla– büyük önem taşımaktadır.

12 Eylül askeri faşist cuntasından sonra gerçekleştirilmiş olan referandumlar, parlamento seçimleri ve yerel seçimlerin içinde, seçime katılma oranının en düşük olduğu bu 1 Kasım ara yerel seçimleri; 20 Ekim 1991'de bir çuval palavrayla hükümet olmuş olan DYP ve SHP koalisyonu için bir anlamda "güven oylaması" özelliğinde oluşunun yanında; genel anlamda hakim sınıflar açısından da, geniş ve emin bir kamuoyu yoklaması olma özelliğini içinde barındırıyordu.

Yerel seçimlere katılan seçmen kesiminin verdiği işaret, DYP-SHP koalisyonuna güveninin giderek ve sistematik bir şekilde azaldığını göstermesi açısından da önem kazanmaktadır. Boyalı basında çıkan sayılara bakılırsa, koalisyon hükümetinin 20 Ekim seçimlerinde sahip olduğu oy potansiyeli, bu seçimlerde % 39.93 oranından,

% 35.99'lara düşmüştür. Aşağıda biraz daha geniş değineceğimiz sayıların gösterdiği olgu, seçim yapılan alanlarda hükümet ortaklarının üçüncü ve dördüncü parti olarak sıralamada yer aldıklarıdır. Koalisyon ortağı SHP ise çok önemli oranlarda oy kaybına uğramıştır...

Bu seçimlerin ortaya çıkardığı en önemli olgu, faşist Türk hakim sınıflarının Türkiye-Kuzey Kürdistan bağlamında arzuladıkları siyasi istikrarı, 20 Ekim parlamento seçimlerinde olduğu gibi, bu seçimlerde de bulamamış olmaları; ve hakim sınıfların partileri bağlamında da bir dizi parçalanmaların, yeni birliklerin ortaya çıkışı gibi gelişmelerle siyasi istikrarsızlığın pekişmesi olgusudur.

Ve bu seçimlerden "zaferle" çıkan parti, Refah Partisi olmuştur...

SANDIKTAN RP ÇIKTI! KOALİSYON İŞBAŞINDA! DEĞİŞEN NE?

Geçerli oyların dağılımına göre ortaya çıkan manzara şöyledir:

Parti	Aldığı oy
• RP	142.471
• ANAP	134.224
• SHP	112.667
• DYP	100.569
• DSP	75.925
• HEP	13.200
• MÇP	9.679
• İP	1.465
Toplam	591.939

23 beldede yapılan seçimlerin sonuçlarına göre, RP, bu seçimleri kazanan parti olmuş; almış olduğu 142 bin oyla da, İstanbul'un ilçelerinden Güngören, Bağcılar, Bahçelievler, Tuzla'da ve Tokat'ın ilçesi Niksar-Başçiftlik'de Belediye Başkanlıklarını kazanırken, Ankara-Çamlıdere'de de İl Genel Meclisine girebilmiştir.

RP, aynı zamanda almış olduğu bu oylarla, 20 Ekim 1991 parlamento seçimlerinde —şimdi yerel seçimin yapıldığı— aynı alanlarda aldığı oyların oranını % 17'den (20 Ekim seçimlerinde RP'nin, MÇP ve İDP ile bir seçim ortaklığı içinde yeraldığını hatırlatmakta yarar var!) % 24.07'ye yükseltebilmiştir.

Yeri gelmişken, 1 Kasım seçimlerine katılan diğer partilerin, seçimlerin yapıldığı beldelerdeki kayıplarını 20 Ekim 91'deki parlamento seçimleri sonuçlarıyla karşılaştırmalı olarak verelim:

Parti	20 Ekim 91	1 Kasım 92
• RP	% 17.00[*]	% 24.07
• ANAP	% 24.80	% 22.68
• SHP	% 22.40	% 19.03
• DYP	% 17.70	% 16.99
• DSP	% 17.60	% 12.83
• HEP	–[**]	% 2.23

[*] : RP+MÇP+İDP ortaklığı.
[**]: SHP ile katıldı.

Bu sonuçlardan da görüleceği gibi, RP, 20 Ekim parlamento seçimlerindeki sonuçlara göre oylarını % 7 civarında artırmış; diğer partilerin tümü az ya da çok oranda oy kaybına uğramışlardır.

20 belediye başkanlığından 8'ini DYP, 5'ini RP, 4'ünü ANAP, 3'ünü de SHP kazanmıştır. Bu belediye başkanlıklarından sadece 6'sı İstanbul'dadır ve bunların dördünü (Bağcılar, Bahçelievler, Güngören ve Tuzla'da) RP kazanırken; diğer ikisini (Avcılar ve Maltepe'de) ANAP kazanmıştır.

Bugün hükümette olan koalisyon ortaklarından DYP'nin önemli bir kaybı olmasa da; diğer ortak SHP % 3.37 oranında oy kaybetmiştir. Kuşkusuz bunda, genel seçimlerde HEP üzerinden gelen oyların, şimdi HEP'te toplanmasının payı vardır. O oran düşüldüğünde, SHP'nin de oy kaybı, oran olarak fazla görülmemektir. Koalisyon ortakları hükümette olmanın avantajlarını bile bu seçimlerde kullanamamışlardır.

Hükümet ortakları DYP ve SHP, Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın bu en büyük kentinde, seçim yapılan beldelerin hepsinde kaybetmişlerdir. Onlar şimdilik, İzmir dahil diğer seçim alanlarında kazandıklarıyla kendilerini avutma durumundadırlar...

Seçim sonuçları bağlamında, *"Bu yerel seçim sonuçları koalisyonun kaderini etkilemez."* diyen Demirel ve *"Bizim «Koalisyon ne olacak?» gibi kaygılara düşmemize hiç gerek yok."* şeklinde tavır takınan İnönü, hiç istiflerini bozmayıp, hükümet olmanın avantajlarından herhangi bir ödün vermeyerek "yola devam!" dediler.

Seçimlere katılan halk yığınlarının —koalisyonun çok değil, 1 yıl içinde ortaya çıkan gerçek yüzü bağlamında— parlamentarizm koşullarında hükümete yönlendirdiği uyarıları; Kuzey Irak'ta PKK'ya karşı sürdürülen operasyonlarla, Türki Cumhuriyetlerle birlikte sergilenen şovlarla bastırılmakta; işçi sınıfı ve emekçi yığınların kanını emmek için "yola devam" denmektedir.

ANAP ise, eskiden beri elinde tuttuğu belediyeleri RP'ne kaptırmış ve fakat oy potansiyeli açısından ele alındığında, eski gücünden önemli bir kaybı olmamıştır. ANAP, "baba" olarak adlandırılan Demirel'in "çengel atma operasyonları"na ve içindeki çok başlılığın süregidiyor olmasına rağmen, "sağ" cephede hala dikkate alınması gerekli bir parti olduğu iddiasını yinelemiştir. ANAP, aldığı oyları, T. Özal'ın "geri dönerim" tehditlerinin sürdüğü ve Mesut Yılmaz'ın tasfiyesinin gündemde olduğu bir dönemde almış ve seçimlerden ikinci parti olarak çıkmıştır.

Bu seçimlerin en büyük bozguna uğrayanı, Ecevit'in DSP'sidir. DSP, 20 Ekim seçimlerinde % 17.60 civarında olan oy oranını, bu seçimlerde % 12.83 e düşürerek, küçülme yolunda olduğunun sinyallerini vermiştir. Ve Ecevit'in DSP'si toplam 23 seçim beldesinin 9'unda seçimlere (diğer partiler tüm beldelerde katılırken) katılamamıştır. Bu da DSP'nin "gücünü" göstermesi anlamında önemlidir.

DSP'nin tekeli altında bulundurduğu oylar, bugün CHP-DSP-SHP şeklinde varlıklarını sürdüren ve aralarında özsel hiç bir ayrımın bulunmadığı üç "sosyal-demokrat", ya da "demokratik sol" partinin oylarının bölünmesinden başka fonksiyona sahip değildir. "Sol" olarak adlandırılan bu üç partinin, gelinen yerde birleşme çabalarının iyi bir dilekten öteye gitmediği, onlara umut besleyen yığınlar nezdinde açık bir şekilde ortaya çıkmıştır. Bu partilere güven duyan yığınların önemli bir bölümü de, bu partilerin diğer cephedeki "sağ" partilerden ne farkı kaldığını sorarak, yer yer "sağ" partilere oy vererek, geleneksel tavır takınmayı terketmektedirler.

"Başbuğ"un partisi MÇP, bu seçimlerde yüzdesel olarak Kayseri, K. Maraş ve Iğdır'ın dışında önemli bir varlık gösterememiş ve 23 beldede yapılan seçimlerden 9.679 oy alarak çıkmıştır. MÇP, bu seçimlerdeki durumuyla, pan-türkçü, pan-islamcı çizgisiyle pek dikiş tutturamadığını; zaten onun parti çizgisi diğerleri tarafından uygulandığından, seçimlerde pek şansının kalmadığını sergilemiştir.

HEP ise, bütün seçim alanlarından toplam 13 bin oy toplayıp; sadece Iğdır'ın Karakoyunlu ilçesinde, İl Genel Meclisi Üyeliğini kazanabilmiştir. Iğdır'daki kazanımı için yeterli olan oy sayısı 1954'tür. HEP'in geriye kalan oyları büyük yerleşim alanlarından al-

dığı ve oy oranı olarak % 1 ile % 3 arasında seyreden oylardır. HEP'in bu seçimlerde, "Marksizm-Leninizm" adına konuşan bir dizi oportünist grup tarafından da "seçim bloku" kurularak desteklendiği; ve seçimlere oldukça iddialı girdiği gözönüne alındığında, alınan sonuç çok kötüdür. Sonuç; HEP'in ve onunla "seçim bloku" oluşturan oportünist güçlerin marjinal yapısını açıkça ortaya koymakta ve oy potansiyeli olarak Kürt ulusundan insanların bile ancak sınırlı bir desteğinin olduğunu göstermektedir.

Doğu Perinçek'in "İşçi" Partisi seçime katıldığı tüm alanlardan toplam olarak 1465 oy alarak, adına konuştuğu sınıf içindeki gerçek güçsüzlüğünü sergilemiştir...

Ara yerel seçim sonuçları, şu anda herhangi bir hükümet değişikliği veya kabine değişikliğini beraberinde getirmemiş olsa da; hakim sınıfların, arzuladıkları istikrardan ne denli uzaklarda olduklarını göstermesi bağlamında önem taşımaktadır. Gelişmelerin yönü, istikrarı sağlama amacıyla hakim sınıf partileri arasında yeni birlikteliklerle birlikte, yeni parçalanmaların da gündemde olacağını göstermektedir.

RP'NİN "ZAFERİ": "ADİL DÜZEN" ADI ALTINDA ORTAÇAĞA GERİ DÖNÜŞ MÜ?!

Yerel seçimlere katılıp, geçerli oy veren 591.939 seçmenden, 142.471'inin RP'ni seçmesi, seçim sonuçları üzerine kamuoyunda çok çeşitli tartışmalara ve yorumlara yolaçtı. Bu tartışmaların başında geleni, Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın "Cezayirleşme" yolunda mı ilerlediği tartışması idi. Bu yönlü tartışmaların kaynağı, RP'nin İstanbul'da, eski Bakırköy'ün yeni ilçelerinde ve Tuzla'da aldığı seçim sonuçlarıydı. Bu ilişkide, RP'nin İstanbul'da elde ettiği sonuçları yüzdesel olarak ele almak gerekiyor. –RP'nin MÇP ve İDP ile seçim ittifakı halinde katıldığı– 20 Ekim parlamento seçimleri sonuçlarıyla karşılaştırıldığında, durum şöyledir:

İstanbul	20 Ekim	1 Kasım
Maltepe	% 14.34	% 17.76
Tuzla	% 20.51	% 28.52
Bahçelievler	% 17.74	% 21.23
Güngören	% 21.71	% 31.08
Bağcılar	% 24.21	% 35.40
Avcılar	% 7.35	% 18.06

Bu sonuçlar RP'nin, özellikle İstanbul somutunda bir oy patlaması gerçekleştirdiğini sergilemektedir. RP, ANAP'a yenik düştüğü Avcılar'da bile oy oranını 2'den fazlaya katlamıştır.

Tüm bu nedenlerden ötürü, RP'nin "zaferi" tartışılmak zorundadır.

RP'nin oy patlamasını gerçekleştirdiği ilçelerde kimler yaşıyor? Bu ilçelerin özellikleri nedir? Bu yörelerin insanı, gerçekten gözü dinden, tapınmadan başka birşeyi göremeyenlerin oluşturduğu gerici bir topluluk mu? RP, kısa bir dönem sonra iktidar olabilir mi?

Bu ve benzeri soruların cevaplarına geçmeden önce, sözü, İstanbul'da basılan Yeni Günaydın gazetesinin, İstanbul'dan yazan yazarı Yazgülü Aldoğan'a bırakmak istiyoruz. 3 Kasım tarihli Yeni Günaydın'da *"Refah, nerede başarılı?"* başlıklı bir yazısında, bir hafta süreyle ilgili yörelerin belediye başkan adaylarıyla yapılan toplantılara katıldığını belirten bu gazeteci bayan, gidip sorunları yerinde inceleyeceğine, *"duyduklarıma inanamadım"* diyerek, duyduklarını şöyle aktarmaktadır:

"Çamurun geçit vermediği yollar, yol olmadığı için ölen kanamalı hastalar, yol olmadığı için okula gidemeyen çocuklar, su olmadığı için perişan olan kadınlar, derelere akan kanalizasyonlar, bir sınıfta 150 kişi okunan okullar, hep bu ilçelerin görüntüleriydi ve bu görüntüler olsa olsa İstanbul'a değil, Güneydoğu'ya ait olabilirdi."

"Bu yolsuz, susuz, kanalizasyonun içinde boğulmuş mahallelerin hemen yanında, aynı ilçenin sınırları içinde başka mahalleler vardı ve o mahallelerde yollar asfalttı, parklar ve bahçeler vardı, sular akıyordu..."

"Sahil şeridindeki yazlık evlerin, lokantaların, çarşı pazarın olduğu zengin ve güzel mahalleler, E-5'in ve demiryolunun arkasında kalan, Doğu'dan, Güneydoğu'dan gelmiş insanların sığındığı, yol, su ve kanalizasyonun neredeyse olmadığı, ama öndeki mahallelerden bir misli, üç misli insanın yaşadığı yoksul mahalleler."

Bu yörelerin özelliklerini anlatma işini gazeteci bayan Yazgülü'nden devralarak, biraz da biz sürdürelim:

Bu yöreler yukarıdaki olguların dışında özellikle vurgulamak gerekirse, 12 Eylül öncesinde, devrimci örgütlerin yoğun çalışma yürüttükleri ve bu oranda da devrime sempati duyan yığınlarla dolu olan alanlardı. Bu insanlar yine buralarda yaşamaktalar. Bu alanlarda çok sayıda sınıf bilinçli kadın-erkek işçi ve emekçiler yaşıyordu ve hala yaşamaktalar. Bu alanlarda seçim dönemlerinde, yer yer seçim sandıklarını ateşe veren ilerici halk yığınları yaşamaktaydı ve hala da buralarda yaşamaktalar. Bu alanlarda yaşayan işçi ve emekçiler, güncel sınıf mücadelesinden çıkıp evine geldiğinde, bu kez de içinde barındığı evin yıkılmaması için mücadele etmekteydi. Onlar hala buralarda yaşıyorlar. Dini-imanı para olan para babalarının dinlerini terkedip, devrimi bir kurtuluş yolu olarak gören, devrime yönelen, onun gereklerini yerine getiren binlerce insan yaşıyordu bu alanlarda. O insanlar hala buralarda yaşıyorlar...

Yaşanan süreçte, işçi sınıfı ve emekçi yığınların yaşam koşulları açısından daha da kötüleşmenin ötesinde pek bir değişiklik olmadı. Başta IMF ve uluslararası emperyalist tekellerin yaptırımları sonucu, emperyalizme göbekten bağımlı faşist Türk hakim sınıflarının işçi sınıfı ve emekçi yığınları barbarca baskı altında tutması ve sömürüsünün dozu, 12 Eylül'den sonra daha da arttırıldı. İşçi sınıfının ve emekçi halk yığınlarının yükselen mücadelesi, tank ve top sesleriyle bastırılmaya çalışıldı.

İşçi sınıfı ve emekçi yığınların bu haklı mücadelesine, kavradığı ölçüde el uzatan, bu hareket ile birleşmeye çalışan, bağlarını güçlendirdikçe bu harekete önderlik iddiasını dile getiren komünist hareket ve devrimci güçler önemli darbeler yediler. 12 Eylül faşist harekatından sonra da, geçmişin hataları üzerinde bellerini doğrultmaya çalışan devrimci yapılanmalar, bu alanlarda giderek yığınlardan koptular.

Bu süreç içinde çok önemli ideolojik-siyasal hatalar da yapıldı: Bolşeviklerin yönlendirdiği eleştirilerin varlığına karşın; devlet hedefleneceği yerde, devrimci mücadele, inatla 12 Eylül cuntasına karşı mücadele ile sınırlandı. Üç-beş intikam eylemi ile varoldukların ispatlama kaygısıyla, gerçek devrimci yapılanmalar yönünde atılması gerekli olan adımlara gereksiz işler gözüyle bakıldı. "En büyük işçi sınıfı" diyenler, gerçekte kendiliğinden hareketin peşinde koştuklarını göremediler. İşçi sınıfı ile sağlam bağların yokluğunun hala farkında değiller. Ne zaman bir referandum olsa, ne zaman genel seçimler, ya da yerel seçimler olsa; hakim sınıfların seçim sahtekarlıklarına karşı, "devrimci taktik"(!) adına hakim sınıfların şu veya bu kanadına destek anlamına gelecek tavırlarla, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar açısından işlevini yitirmemiş olan parlamentarizm konusunda hep kötü rol-

lere soyundular. Bir dizi devrimci değeri heba ettiler.

Tüm bu ve benzeri sorunlarda, Marksizm - Leninizm'den öğrenilerek önlerinde duran görevlere çözümler bulunması gerekliliği kavranmadı. Uluslararası proletaryanın tarihi tecrübelerinden öğrenilmesi gerektiği; bu öğrenildiği ve kavrandığı ölçüde Uluslararası Komünist Hareketin değerlendirmesi görevinin karşımızda durduğu eleştirileri ve uyarıları dikkate bile alınmadığından; Doğu Bloku ve sosyal-emperyalist Sovyetler Birliği'nin yıkılması ve Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nin de emperyalizme teslimiyetiyle birlikte, sorunlara sadece kendi pembe, ulusal gözlükleriyle bakanlar rotalarını iyice şaşırdılar.

Acı, ve gerçek olan bu durum; işte bu hareketlerin işçi sınıfı ve emekçi yığınlarla olan (ya da bugün olmayan dersek, daha doğru olacak!) bağlarının akibetini sergilemesi açısından önem kazanmaktadır. Bu bağların sayısal ifadesini en iyi görebilmenin yollarından biri, uygun aralıklarla yapılan seçim sahtekarlıklarında, "dergiler platformu", vb. adlarla seçimlere katılan "devrimci", "proleter" adayların biraraya getirebildikleri oy sayılarıdır. Çok değil, daha 1988, 1989 devrimci 1 Mayıs eylemlerinde, "kitlelerin" kendi önderliklerinde sokaklara döküldüğünü, bağıra çağıra ilan edenlerin önderlik ettikleri kitleler nerede idiler, bu son 1 Kasım seçimlerinde?!!

Gereken yerde ve zamanda bağların sıfıra yakın oluşu, gayet açıktır ki, RP gibi partilere meydanın boş bırakılmasını ortaya çıkaracaktı.

Ve olan da budur...

Bizim tüm bu anlattıklarımızla bilince çıkartmak istediğimiz sorun, geçmişte devrimci çalışmanın üsleri halinde olan bu yerleşim bölgelerinde, bugün RP'nin taban tutturduğu gerçeğidir. Bunun böyle olması anlaşılır bir durumdur da aynı zamanda. Devrimci alternatifin güçsüz ve kitle bağlarının neredeyse sıfır düzeyde olduğu bir ortamda; RP binlerce kadrosuyla aktif bir şekilde, "RP bir yana, diğerlerinin yoktur birbirlerinden farkları" şeklinde geniş propaganda çalışmaları yürütmektedir.

Devletin her kademesinde rüşvet, skandallar ayyuka çıkmıştır. Adam kayırma, devlet işlerinin hanedanlar, baba-evlat ilişkisiyle "çözüldüğünün" apaçık görüldüğü bir ortamda; sömürü, baskı ve terörün en yoğun bir biçimde gündemde olduğu bir ortamda, geniş yığınlara dinden, allahtan başka sarılacak bir alternatifin kalıp

Bu düzenden beklentisi kalmayan en yoksul yığınlar devrimci-komünist alternatifi pratikte göremediği noktada, "adil düzen" alternatifi ile ortaya çıkan dinci faşizme yönelebiliyor...

kalmadığı sorulmak zorundadır.

Sorun tabii ki, sadece dinle çözülmüyor! RP, bugün hükümet olanları ve öncesindekileri gayet güzel teşhir edebiliyor. Zaten o kadar çok teşhirlik malzeme var ki, bu açıdan işi kolay! Bu işi bir de dinle, şeriatla, vb'leriyle bağladığında, düzene karşı tavır alan yığınların oylarını kendi hanesine yaz dırabiliyor; düzenden umudunu kesen de gidiyor oyunu Refah'a atabiliyor. Bu düzenden beklentisi kalmayan en yoksul yığınlar devrimci-komünist alternatifi pratikte göremediği noktada, "adil düzen" alternatifi ile ortaya çıkan dinci faşizme yönelebiliyor...

Bu tespitlerle yapılmak istenen, hiç bir şekilde felaket tellallığı rolü oynamak değildir. Burada yaptığımız somut olarak, yerel seçimlerden Refah Partisi'ni çıkaran İstanbul'un belli ilçelerindeki yaklaşık 100 bin seçmenin eğilimlerine yön veren nedenleri biraz olsun açmaktır.

Türkiye-Kuzey Kürdistan somutunda son dönemde gerçekleştirilmiş olan bir seçim sahtekarlığı ardından, işçi sınıfı ve emekçi halk yığınları açısından ele alındığında, bu seçimlerin neleri gösterdiğini ve gelişme yönünün hangi yönde olduğunu objektif olarak tespit etmek ve bu tespitler doğrultusunda komünist-bolşevik harekete düşen görevleri berrak bir şekilde ortaya çıkarmak ve gerekliliklerini yerine getirmek, büyük bir öneme sahiptir.

Bolşevikler genel propaganda ve ajitasyon çalışmaları içinde, dinci faşist hareketin bazı yerel alanlardaki "başarılarını" gözönüne alarak, bu alanlarda bunlara karşı özel propaganda ve ajitasyon çalışmaları yapmak ve gelişmelere tavır takınmak zorundadırlar. Seçim sonuçlarının ortaya çıkardığı önemli sorunlardan biri de budur.

ÇÖZÜM DEVRİMDE!

Ara yerel seçimler, hakim sınıfların arzuladıkları siyasi istikrarın müjdesini onlara vermemiştir. Aynı şekilde işçi sınıfı ve emekçiler yığınlar açısından değişen herhangi bir şey de olmamıştır.

Ara yerel seçimlerden RP'nin "zaferle" çıkması da bu gerçekliğe ilişkin hiçbir şeyi değiştirmemiştir. Çünkü RP'nin yapacaklarının teminatı da son tahlilde bugüne dek elinde tutabildiği beldelerde yaptıkları olacaktır. Boyalı basında spekülasyonu yapılan, olası bir RP iktidarının teminatı ise, İran'da yaşananlardan başka bir şey olmayacaktır. RP, seçimlerde "yoktur birbirlerinden farkları" şeklindeki aşırtma sloganla propaganda yürütüyor. Bu durumda görev, onun da diğerlerinden hiç bir farkı olmadığını daha güçlü bir şekilde haykırmaktır.

Bunların hepsi, seçimlere, devlet iktidarının nimetlerinden mümkün olan en büyük ölçüde zıkkımlanmanın yollarını açmak için girerler. Sonuçta işçi sınıfına ve ezilen halk yığınlarına baskı, zulüm ve sömürüden başka bir kalmaz...

Bu bilinçle;

—Sizin seçim sahtekarlıklarınıza hayır!
—Hepinize, topunuza hayır!
—Kurtuluş devrim ile, hepinizi, faşist düzeninizi yıkmak ile olacaktır!
—Biz seçimimizi yaptık:
D E V R İ M İ S E Ç T İ K !
diye haykırıyoruz...

17.11.1992 ●

Ekim Devrimi 75. yılında da biz bolşeviklerin mücadelesine ışık tutuyor!

Moskova'nın Ekim meydanı... Çeşitli ulus ve milliyetlerden 150 bini aşkın Rusya emekçisi, o gün Ekim devriminin 75. yıldönümü kutlamalarına hazırlanıyor... Bu yıl kutlamalara Türkiye-Kuzey Kürdistan'lı bolşevikler de katılıyorlar... İşte pankartları, Lenin'in görkemli heykelinin altında... "Ya barbarlık, ya sosyalizm! Dünyaya yeni Ekimler gerek!" diyor bolşevikler, Türkçe ve Rusça dillerinde...

BOLŞEVİZMİN KIZIL YILDIZI MOSKOVA'DA, EKİM DEVRİMİ KUTLAMALARINDA DA PARLIYOR!

7 KASIM sabahı, Ekim alanı... Çeşitli ulus ve milliyetlerden on binlerce Rusyalı işçi ve emekçi alana toplanmış... Ellerinde kızıl bayrak ve pankartlarıyla onlar, sömürü ve zorbalık düzenine karşı yapılan dünyanın ilk proleter devriminin kutlamalarına katılıyorlar... Onlar, Ekim devriminin 75. yıldönümünü kutlayacaklar! Ancak bu yıl da kutlamalara katılanların bir bölümü, bu kutlamaları Rusya'nın "yeni çarları"na karşı bir gösteriye dönüştürecekler! Yürüyüş ve miting hazırlıklarında, Yeltsin ve düzene çatan konuşma ve tartışmaları bunu gösteriyor...

Bu yıl ki Ekim devrimi kutlamalarının bir başka özelliği var... Türkiye-Kuzey Kürdistanlı Bolşevikler de bu yıl kutlamalara katılıyorlar!..

•••

İşte Ekim alanında, görkemli Lenin heykelinin altında toplanan ve kendisini bolşevik olarak değerlendiren, Stalin'i savunduğunu söyleyen grubun yakınında pankartlarını açanlar onlar, Türkiye-Kuzey Kürdistan'lı bolşevikler!

Çeşitli ulus ve milliyetlerden Tür-

kiye-Kuzey Kürdistan emekçilerinin Rusya'daki sınıf kardeşleriyle ilişki kurmalarının, yakınlaşmayı sağlamalarının ve enternasyonal dayanışmada bulunmalarının somut adımını atan bolşevikler, açtıkları pankartlarında; tüm dünyada hüküm süren barbarlığı ve barbarlığın tek alternatifini, sosyalizmi vurguluyorlar: "YA BARBARLIK, YA SOSYALİZM!" diyorlar, Rusça ve Türkçe olarak... Yine onlar, kurtuluşun yolunu gösteriyorlar: "DÜNYAYA YENİ EKİMLER GEREK!" diyorlar.

Pankartı okuyan Rusyalı emekçiler şaşırıyorlar, pankartın altındaki BOLŞEVİK PARTİZAN imzasını merak ediyorlarlar, ilgileniyorlar... Bu merak ve ilgi, Türkiye-Kuzey Kürdistanlı bolşeviklerin Rusça olarak hazırladıkları bildiri dağıtma ve kuşlama yapmalarıyla daha da yoğunlaşıyor. Okunan bildiri ve kuşlamalardan sonra merak yerini aşırı bir sevince bırakıyor... Bu yoğun sevinç ve gösterilen aşırı ilgi Türkiye-Kuzey Kürdistan'lı bolşevikleri de etkilemiyor değil... Onlar da oldukça heyecanlanıyorlar, seviniyorlar. O andaki durumu yaşayan bir yoldaş, duygularını ve izlenimlerini daha sonra şöyle anlatıyor:

"Böyle büyük bir günde, yani 17 Ekim Devrimi'nin yıldönümünde, Moskova'da olmak ve bu büyük günü Rusyalı emekçilerle birlikte kutlamak, bugünü birlikte yaşamak, benim için yaşamımın en güzel anlarından birisiydi... Kısa bir yolculuk sonrası, heyecanlı bir şekilde eylem yerine ulaştık. Oldukça heyecanlı ve telaşlıydım. Ancak bildiri dağıtımına başladığımızda ve dağıtılan bildiriye inanılmaz bir şekilde o büyük ilgiyi yaşadığımda, o kahrolası heyecan ve telaş, yerini inanılmaz bir sevince teslim etmişti. Evet, artık bildiri yetiştiremiyordum. Her taraftan akın akın insanlar gülümseyerek üzerime doğru geliyor, bildiri almak için adeta birbirleriyle yarışıyorlardı... Kimileri gülümsüyor, kimileri zafer işaretleri yapıyor, kimileri el sıkıyor, kimileri kucaklayıp teşekkür ediyor, gözyaşlarını tutamıyorlardı! Ve evet, işte bu anı görmek ve yaşamak benim için unutulmaz büyük bir olay olarak kalacaktır. ..."

Yine bir yoldaş, yürüyüş başlamadan önce, alandaki gözlemlerini şöyle aktarıyor:

"... Gerek bildiri dağıtırken, gerekse kuşlama yaparken gördüğümüz yakın ilgi, yaşadığımız duygular anlatılacak gibi değil, bizzat yaşamak gerek... Boynumuza sarılıp öpenler, ağlayanlar; durup nefes alalım derken elimizdeki

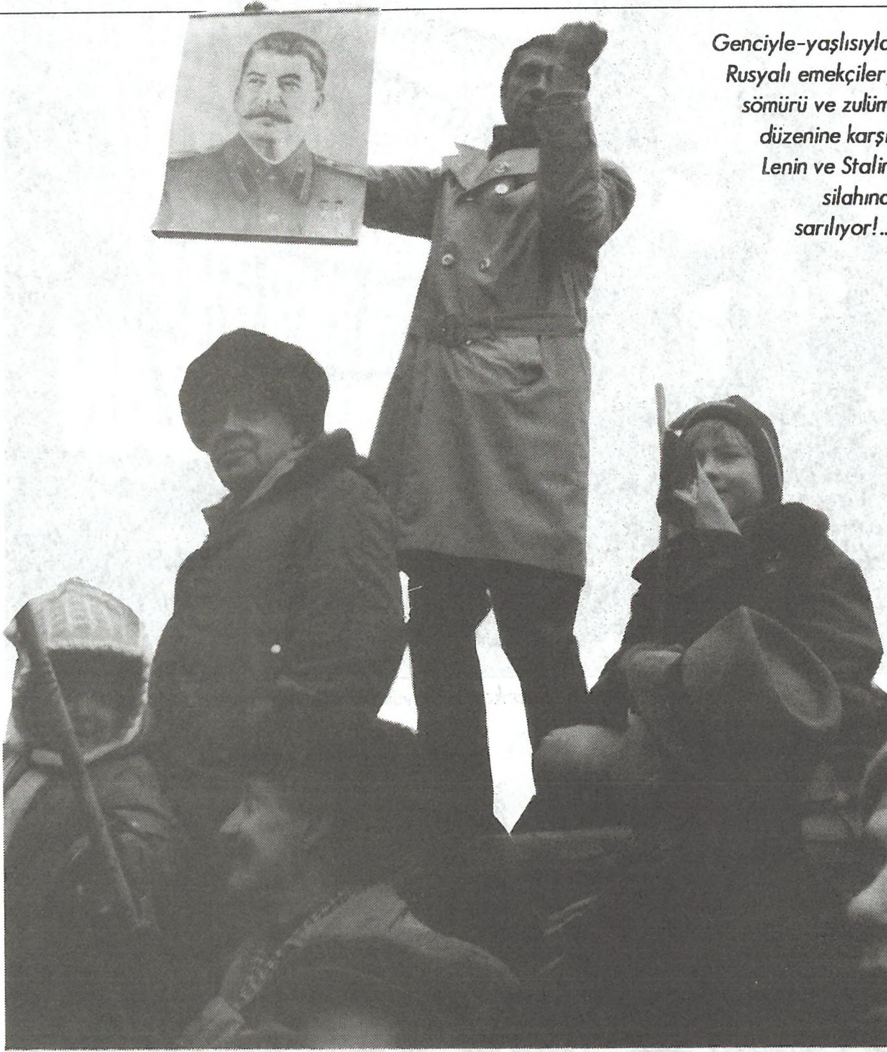
Rusyalı emekçiler, Bolşevik Partizan'ın pankartını büyük bir istek ve coşkuyla taşıdılar...

Onbinlerce emekçi, miting alanında yapılan konuşmaları coşku içinde dinledi...

Türkiye-Kuzey Kürdistanlı Bolşeviklerin pankartının yanında, Rusyalı Bolşeviklerin pankartı: "EKİMİN İDEALLERİNİ SAVUNALIM!"

Genciyle-yaşlısıyla Rusyalı emekçiler, sömürü ve zulüm düzenine karşı Lenin ve Stalin silahına sarılıyor!...

bildiriyi alıp kendileri dağıtanlar; "Yaşasın Türkiyeli komünistler!" diye bağıranlar; attığımız kuşlamaları toplayıp bildiri dağıtır gibi dağıtanlar ve çantalarına koyanlar hiç de azımsanmayacak kadar kalabalıktı."

Heyecan ve merakın yerini alan coşku, bütün eylem boyunca Türkiye-Kuzey Kürdistanlı bolşevikleri sarıyor. *"Herşey bolşevizm için!"* amacıyla tek bir vücut, tek bir yumruk ve tek bir ses olan bolşevikler, üstün bir çaba ile, başarılı bir propaganda yürütüyorlar!

• • •

Ekim alanına toplanan Rusya'nın değişik ulus ve milliyetlerinden onbinlerce emekçi de heyecanlı...

Hemen hergün emperyalist medyalarca "sosyalizmin-komünizmin öldüğü" yönlü yaygaralara bir yanıt oluştururcasına, büyük bir bölüm emekçi Lenin'in, Stalin'in, Ekim Devrimi'nin, sosyalizmin propagandasını yapıyorlar... Taşıdıkları her pankart ve orak-çekiç-yıldızlı bayrakla, emperyalist dünyaya gereken cevabı veriyorlar: Sosyalizm yaşıyor, yaşayacak! Lenin-Stalin yaşıyor, yaşayacak! Yaşasın Marksizm-Leninizm! Yaşasın Stalin!

Her yanda coşku var!.. İşte, kızıl bayrak ve flamalarla süslenmiş yanıbaşımızdaki eylem arabasından heyekanlı konuşmalar yapılıyor, atılan sloganlar ve "Hurra! Hurra!" sesleri birbirine karışıyor... Daha ilerde bir grup, akordiyon eşliğinde devrim marşları söylüyor, arada bir slogan atıyor. Onların biraz ilerisinde, gazete satışlarının yoğun olarak yapıldığı yerin hemen yanında küçük bir bando takımı, enternasyonal planda da tanınmış devrim marşlarını çalıyor...

• • •

Birazdan yürüyüş başlayacak. Türkiye-Kuzey Kürdistanlı bolşevikler, alanda tanıştıkları ve Türkçeyi de konuşabilen ve kendisini bolşevik olarak tanıtan bir Azeri yoldaşın da önerisi ve yardımlarıyla, kendisine bolşevik diyen ve Stalin'i savunduğunu söyleyen grupla ilişki sağlıyor... Birazdan başlayacak yürüyüşte Türkiye-Kuzey Kürdistanlı bolşevikler açtıkları pankartlarıyla, Rusyalı bolşeviklerle aynı saflarda yürüyecekler!

Yürüyüş kolunda da heyecan ve coşku azalmak bir yana, daha da artıyor...

Bolşeviklerin pankartının Rusyalı emekçilerce taşınması, çeşitli marşların söylenmesi sırasında gösterilen ilgi ve sevgi, slogan ve marşlara kendi dillerinde katılım... bütün bunlar sınıf kardeşliğinin sınır tanımazlığına en güzel örnekleri oluşturuyor!

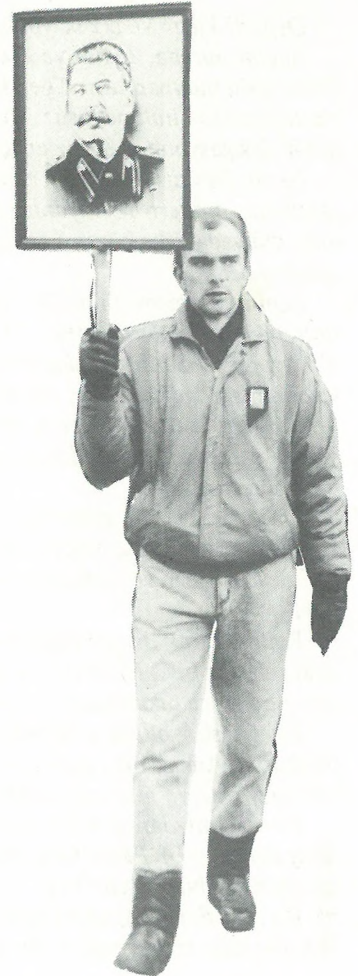
Yine yürüyüş sırasında, Rusyalı bolşevik gruptan birinin yüksekçe bir yere çıkarak yaptığı ve ***"Türkiye-Kuzey Kürdistanlı bolşevikleri selamlıyor, aramızda görmekten mutluluk duyuyoruz!"*** sözleri ile başlayan kısa konuşma, kitlenin bu konuşmayı "Hurra! Hurra!" sesleriyle desteklemeleri bir başka güzel ayrıntı oluşturuyor. Yoldaşların yüzlerinde, enternasyonal dayanışmanın verdiği sevinç yalımlanıyor...

• • •

Bir süre sonra miting alanına geliniyor. Alan, Kızıl Meydan'ın hemen yanında bulunan Manej alanı. Bu yıl da Rus yönetimi, emekçilerin Kızıl Meydan'da kutlama yapmalarını, alandaki birkaç parke taşını sökerek "inşaat çalışması" olduğunu bahane edip engelliyor. İki alan arasındaki ikiyüzelli-üçyüz metrelik ara cadde ise güvenlik güçlerince tutulmuş.

Manej alanında, mitingin başlamasına yakın 150 bini aşkın bir kitle alanı dolduruyor. Bu yıl, geçen yıllara oranla kitlesel katılımının yüksek olduğu, gençlerin katılımında da önemli ölçüde arttığı söyleniyor. Türkçeyi iyi konuşan yaşlı bir yürüyüşçü;

"Daha önceki yürüyüşler pek kalabalık olmuyordu. Yürüyenler genellikle yaşlı kuşaktan insanlardı. Gençler ise hemen hemen yok gibiydiler. Ama şim di yürüyenlerin sayısı kat kat artıyor. Artık gençler de ilgi duymaya başladı·

lar. Bu yürüyüşte de epeyce genç var." diyor ve gençleri göstererek seviniyor...

Miting alanında da bolşeviklerin propaganda çalışmaları devam ediyor, kuşlama ve bildiri dağıtımı sürdürülüyor. Bu çalışma sırasında ilginç şeyler de yaşanmıyor değil. Örneğin bir yoldaş şunları anlatıyor:

"... Miting alanında kuşlama yaptığımda birisi, yanıma yaklaşıp kızmaya ve beni hırpalamaya başladı. O an neye uğradığımı şaşırdım. Ve adam hemen yanımdan ayrıldı. Ancak beş-on dakika geçmeden aynı adam bir kadınla birlikte, yanıma bir suçlu gibi yaklaşıp şöyle dedi: "Senden çok özür dilerim. Çünkü biraz önce size hakaret ettim. Yani sizi düşman olarak gördüm. Ancak kuşlamalarınızı okuduğumda sizlerin bizim bir dostumuz olduğunuzu gördüm. Ne olursunuz beni affedin." Ve beni kucaklayıp gitti. Gittiğinde gözlerim doldu ve kendimi tutamadım."

● ● ●

Tüm gruplar alanda... Yukarıda da belirttiğimiz gibi 150 bini aşkın kişi var... 150 bin emekçi Yugoslavya'dan, İtalya'dan, dağılan Sovyet cumhuriyetlerinden... örgütlerin adına yapılan konuşmaları dinliyor, konuşma aralarında slogan atıyor.

Bir süre sonra alan şu sözlerle çınlıyor:

"Sevgili kadın ve erkek yoldaşlar;

Hepinizi Türkiye-Kuzey Kürdistan proletaryası adına, TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ / MARKSİST - LENİNİST(BOLŞEVİK) adına, kızıl bir coşkuyla selamlarım.

Tüm kapitalist dünyada olduğu gibi Rusya'da da sömürü düzeni emekçilere ancak yoksulluk, kriz, gerici savaşlar verebiliyor.

Bütün dünyanın işçileri, emekçileri

Türkiye-Kuzey Kürdistanlı Bolşevikler Lenin ve Stalin'in anıt mezarlarını ziyaret ettiler!

Türkiye-Kuzey Kürdistanlı bolşevik delegasyon, Moskova'da Lenin ve Stalin'in anıt mezarlarını ziyaret ederek, çelenk koydu ve saygı duruşunda bulundu. Tören yapılan bir konuşmanın ardından, Enternasyonal marşının söylenmesiyle sona erdi. Türkiye-Kuzey Kürdistanlı Bolşeviklerin bu ziyaretlerine, Rusyalı Bolşevikler de destek verdiler.

Aşağıda, Türkiye-Kuzey Kürdistanlı Bolşeviklerin, törende yaptığı konuşmanın metnini yayınlıyoruz.

Değerli kadın ve erkek yoldaşlar,

Bugün burada, Lenin ve Stalin'in anıtları ve Kremlin Duvarında bulunan tüm diğer kadın ve erkek komünistlerin huzurunda bulunuyoruz. Bu, TKP/ML(BOLŞEVİK)'in bir delegasyonu olan bizler için büyük bir onurdur.

Ekim Devrimi'nin 75. yıldönümünün yaşandığı bugünlerde, modern revizyonist ihanetin sonucu olarak da, tüm dünyada Marksizm-Leninizm'e azgınca bir saldırı gündemdedir.

Lenin yoldaşın önderlik ettiği Bolşevik Partisi ve Bolşeviklerin önderlik ettiği Ekim Devrimi ve gerek Lenin, gerekse Stalin yoldaşların sosyalizmin inşasındaki kazanımları iğdiş edilmiş durumdadır.

Emperyalist burjuvazi ve modern revizyonizm, Stalin yoldaş şahsında, komünizme en iğrenç saldırılarını yapmaktadır.

Bu ihanetlerin ve saldırıların, bu ülkede, Lenin ve Stalin resimleri altında, yüksek bir sesle teşhir ve mahkum edilmesi bizleri sevindiriyor ve mücadelemizi körüklüyor.

Pratik olarak da gördüğümüz gibi, güçsüz ve işin başında olsalar bile, Marksizm-Leninizm'in devrimci özüne sahip çıkan ve çıkabilecek olanlar var.

Bu güçsüz oluşta elbetteki komünistlerin payı daha büyüktür. Ancak biz, payımızı alıp yerimize oturmadık, oturmuyoruz ve oturmayacağız da...

Hatalarımızdan dersler çıkartıp, dönüşümlerin, yeni dünyaların, yeni Ekim'lerin tohumunu tüm dünyaya serpeceğiz, LENİN YOLDAŞ!

Biz, bu durumu, uluslararası alanda, sizlere ihanet eden modern revizyonizm ile hesaplaşmada vermiş olduğumuz ve vereceğimiz mücadele ile kanıtladık, kanıtlayacağız.

Bolşevik tipte bir partinin örgütlenmesi ve inşası mücadelemizde kanıtladık, kanıtlıyoruz, kanıtlayacağız.

Marksizm-Leninizm'in devrimci özüne sadık kalarak, sizin izinizde ilerleyerek yürüttüğümüz mücadelede kanıtladık, kanıtlıyoruz, kanıtlayacağız.

Yüce Lenin yoldaş, yüce Stalin yoldaş, tüm diğer kadın ve erkek komünist yoldaşlar!

Sizlerin bıraktığı yerden biz devam ettireceğiz. Bu konuda hiç bir kuşkunuz olmasın. Bizlerin bu konuda hiç bir kuşkusu yoktur. Tam tersine coşkumuz ve inancımız vardır.

Tarihte haklı olan kazandı ve sizler Bolşevik Partisi önderliğinde haklılığın kalesi oldunuz. Bugün de haklılık tersine dönmedi. Dünyadaki çelişkiler, bazı şekilsel değişikliklere rağmen, öz olarak kendisini koruyor. Haklı biziz. Güçlü biziz. Biz kazanacağız!

Kazanacağımıza inanıyoruz; çünkü elimizde Marksizm-Leninizm'in bilimi var.

Kazanacağımıza inanıyoruz; çünkü bizler sizlerin izinde yürüyoruz.

Kazanacağımıza ve yeni Ekimler yaratacağımıza inanıyoruz; çünkü haklıyız, kararlıyız ve ilkeliyiz.

Yeni Ekimlere doğru giderken, sen yüce Lenin yoldaş, sen yüce Stalin yoldaş, siz diğer komünist kadın ve erkek yoldaşlar, sizin huzurunuzda, sizin çizdiğiniz ve yürüdüğünüz yolda sonuna dek ilerleyeceğimize söz veriyoruz!

Huzurunuzda saygıyla eğilirken, bize devrettiğiniz bay-rağı, Bolşevizmin bayrağını daha yükseklere kaldıracağımıza and içiyoruz, and içiyoruz, and içiyoruz...

YAŞASIN MARKSİM-LENİNİZM!
YAŞASIN MARKS, ENGELS, LENİN, STALİN!
YA BARBARLIK, YA SOSYALİZM!
DÜNYAYA YENİ EKİMLER GEREK!
BOLŞEVİZM YENECEKTİR!
YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML(BOLŞEVİK)!

10 Kasım 1992

TKP/ML(BOLŞEVİK)

Bolşevikler, Nazım Hikmet'in anıt mezarını ziyaret ettiler!

Türkiye/Kuzey Kürdistanlı bolşevik delegasyon, Moskova'da bulunan devrimci şair Nazım Hikmet'in anıt mezarını da ziyaret edip Nazım Hikmet'in şahsında tüm devrimci sanatçıların anısına hazırlanan bir çelengi Nazım Hikmet'in başucuna bırakmış ve saygı duruşunda bulunmuştur. Bu ziyaret sırasında Nazım'ın anıt mezarı başında bir de konuşma yapılmıştır. Bu konuşma metnini aşağıda yayınlıyoruz.

Değerli kadın ve erkek yoldaşlar,

Bugün burada işçi sınıfı ve ezilen halkların yanında yer alan büyük devrimci sanatçı Nazım Hikmet'in mezarı başında bulunmaktayız. Nazım Hikmet çileli ve mücadele dolu yaşamının sonunda, 1963 yılında, vatanından uzakta, hayatının son yıllarını geçirmek zorunda kaldığı Moskova'da aramızdan ayrıldı.

Nazım Hikmet, daha genç yaşlarda komünist düşünceler ile tanıştı. Moskova'da Doğu Halkları Üniversitesi'nde okudu. Sonra yurda döndü. Defalarca siyasi düşüncelerinden dolayı tutuklandı. 13 yılını zindanlarda geçirdi.

Nazım Hikmet, bazı eski yol arkadaşlarının yaptığı gibi, kemalistlerden af dileyip onlara yardakçılık yapma yerine, doğru bulduğu devrimci düşünceler uğruna mücadeleyi seçti.

Nazım Hikmet, yazdığı şiirleri ile dünya çapında haklı bir üne kavuştu. Ama o suya sabuna dokunmayan bir sanatçı değildi. Herşeyden önce devrimci bir sanatçı idi. O, eserlerinde işçi sınıfının, köylülüğün ve ezilen halkların istemlerini, hedeflerini ve mücadelelerini yansıttı.

O, tarafsız sanatçı safsatalarına değer vermedi. Enerjisini tüm ezilenlerin hizmetine sundu. Nazım Hikmet'in devrimci mücadeleye esas katkısı sanat alanında oldu. O, bir dizi hatasına rağmen, esas olarak bir devrimci gibi yaşadı ve mücadele etti.

Türkiyeli ve Kuzey Kürdistanlı komünistler olarak biz, Nazım Hikmet'in devrimci değerlerini koruyacağımıza and içiyoruz.

Nazım Hikmet ölümsüzdür!

Bolşevizm yenecektir!

BOLŞEVİK PARTİZAN

ile omuz omuza çarlığı yıkan, emperyalist işgalcileri defeden, faşist barbarları parçalayan Sovyet işçi ve emekçileri yeni kapitalist devleti de yıkacaktır. Gelecek sosyalizmin olacaktır!

- ***Ya barbarlık, ya sosyalizm!***
- ***Yaşasın bolşevizm!***
- ***Yaşasın Marks-Engels-Lenin-Stalin!"***

Evet, Türkçe olarak okunan ve Rusçaya çevrilen bu mesaj, Türkiye-Kuzey Kürdistan proletaryasının öncü örgütü TKP/ML(BOLŞEVİK)'e ait!.. Mesajın okunmasından hemen sonra atılan sloganlar, "Hurra!" sesleri ve alkışlar, Rusya emekçilerinin partimize ve dayanışmamıza gösterdikleri ilginin doruk noktasıdır! Bu, eyleme katılan Türkiye-Kuzey Kürdistan'lı bolşeviklerin dayanışmada gösterdikleri başarılarının taçlandırılmasıdır!

• • •

İkindi saatleri...

Manej Meydanındaki mitingin sonuna yaklaşılıyor...

Ekim devriminin bu yıldönümünde; Rusya emekçileri, bir yandan emperyalizme ve onun her türlü barbarlığına karşı; "sosyalizmin-komünizmin öldüğü" şeklindeki emperyalist medyaların korosuna karşı; Lenin ve Stalin'e yöneltilen saldırılara karşı devrimci tavırlarını ortaya koyarken, diğer yandan kendilerine açlığı ve sefaleti layık gören, sosyalizmin kazanımlarını kendi iktidarlarının çıkarlarına kullanan revizyonizmin-sosyal emperyalizmin artıklarına; "yeni çarlara" karşı da öfkelerini dile getiriyor, bunlara karşı da mücadele bayrağını yükseklere kaldırıyorlardı. Onlar kesilmiş ve kurutulmak istenen asırlık çınarın sürgün veren yeni filizleri gibiydiler.

Türkiye-Kuzey Kürdistanlı bolşevikler ise; önceden planladıkları enternasyonal dayanışma, ilişkiler yaratma-geliştirme ve bolşevizmin propagandasını yapma noktalarında hedeflediklerinin çok çok üzerinde bir başarı elde ediyorlardı. Dağıtılan 10 binin üzerinde Rusça bildiri, 64 bin Rusça kuşlama ve alanda yaptıkları konuşma ile, Rusya emekçilerine, devrimci ve komünistlerine mesajlarını karşılaşılan bir dizi güçlüğe ve eksikliğe karşın ulaştırıyorlardı. 75. yıldönümünde Ekim devriminin deneyim ve derslerinden yararlanmanın, bu devrimin kazanımlarını propaganda etmenin, mücadelelerinin bir parçası olduğunu kavrayan Türkiye-Kuzey Kürdistanlı bolşevikler, pratik olarak da bu anlayışa uygun bir tavır sergiliyor, Ekim devrimini yollarını aydınlatan bir meşale olarak taşıdıklarını ve taşıyacaklarını

pratikte kanıtlıyorlardı, kanıtlamaya devam edecekler!

Türkiye-Kuzey Kürdistanlı bolşevikler bir kez daha Marksizmin-Leninizmin enternasyonalizm ilkesine bağlılığı, bu ilkenin pratikte görüngüsünün nasıl olması gerektiğini dostadüşmana gösterdiler, göstermeye devam edecekler!

Ve Türkiye-Kuzey Kürdistanlı bolşevikler haykırmaya devam edecekler:

- YAŞASIN EKİM DEVRİMİNİN IŞIKLI YOLU!
- YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!
- DÜNYAYA YENİ EKİMLER GEREK!
- YAŞASIN MARKS-ENGELS-LENİN-STALİN!
- YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!
- YA BARBARLIK, YA SOSYALİZM!
- BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

10 Kasım 1992

Moskova'daki Ekim devrimi kutlamalarına katılan bolşeviklerin izlenimlerinden...

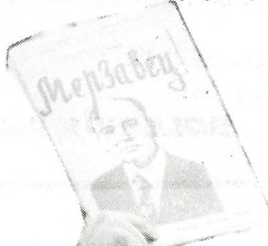
"... Eylemin çok coşkulu ve sevindirici geçtiğini söylemek istiyorum. Bütün beklentilerime karşın, eylem esnasında gördüğümüz ilgiyi, karşılıklı dayanışmayı (örneğin pankartımızı bir Sovyet insanı taşıdı), birlikte slogan atmamız, türkü söylememiz, vs. beni çok coşturdu. ...

Bütün emperyalist medyalarda hergün anti-komünist propaganda, azgın ve hem de objektif durumu çarpıtarak yapılmaktadır. Ama Moskova'da başka şeyler gördüm. İnsanların komünizme, Lenin ve Stalin'e inandıklarını gördüm. Dünyada yalnız olmadığımızı gördüm ve bu, bu dava için daha çok cesaret veriyor. ..."

●●●

"... Bildirilerimizi alıp okuyanlar, hoşlarına gitmiş olacak ki, okuduktan sonra, bildiri dağıtan yoldaşların yanına gelip, onlardan bildirileri alıp, kendileri dağıtmaya başladılar.

Bildiriyi okuyanlar, okuduktan sonra gelip üçer-dörder bildiri alıp kortejdeki arkadaşlarına vermeye, bazıları da tomar tomar bildirilerimizi alıp yürüyüş koluna dağıtmaya başladılar.

Rusyalı emekçiler, Ekim devriminin 75. yıldönümünü "yeni çarlara"a karşı öfkelerini haykırdıkları gösterilere dönüştürdüler... İşte bir Rus kadın emekçi, Gorbaçov'un resminin üzerine yazdığı şu kelimeyle tepkisini dile getiriyor: "HAYDUT!"

Bazıları da, taşıdığımız pankartımızı, taşınmasında bize yardım ederek, taşıyarak, boyunlarımıza sarılarak, çok samimi, içten, dostça bir hava içinde dayanışmada bulundular.

Onların (yürüyüşçülerin) bu tavrı tüm yoldaşları olduğu gibi, beni de çok etkiledi. Tarifi imkansız bir duygu. Öylesine coşkulu duyguyu, heyecanı ilk defa yaşadığımı belirteyim.

Ayrıca bu eylemde şunu gördüm, daha önce teorik olarak proleter enternasyonalizmini kavradığımı sanıyordum. Ancak bu eylem esnasında bunun böyle olmadığını gördüm. Proleter enternasyonalizminin pratikte de ne anlama geldiğini somut olarak yaşamadığım için, ancak bu eylemde eksiklik ve yetmezliklerini daha iyi görme olanağını bulabildiğimi sanıyorum. ..."

●●●

"... Alanda Marksist-Leninist olduğunu söyleyenler ve Marksizm-Leninizm'e yakın insanların olması, bize büyük bir coşku verdi. Hele Bolşevik Parti grubunun bize yakın görüşlerinin olması, daha bir coşku vericiydi.

Kızıl Meydan'da teşkilatımız adına Türkçe ve Rusça konuşmanın yapılmasından sonra, onbinlerce insanın gür bir sesle "hurra, hurra, hurra!" diyerek, konuşmacının görüşlerini onaylamaları tek kelimeyle, ben de dahil bizim grubun hepsini çok açık bir şekilde duygulandırdı. ..."

●●●

"... Bu yürüyüşte şunu bir kez daha pratikte gördük ki, 100 binlerce Rus insanının var olan düzenden memnun olmadıkları, bu düzenin kökünden değişmesinin gerekli olduğunu, var olan sistemin kendilerini köleleştirdiklerini, yürüyüşte taşıdıkları Lenin ve Stalin'in resimleriyle ve çeşitli marşlarla dile getirmeye çalışıyorlardı.

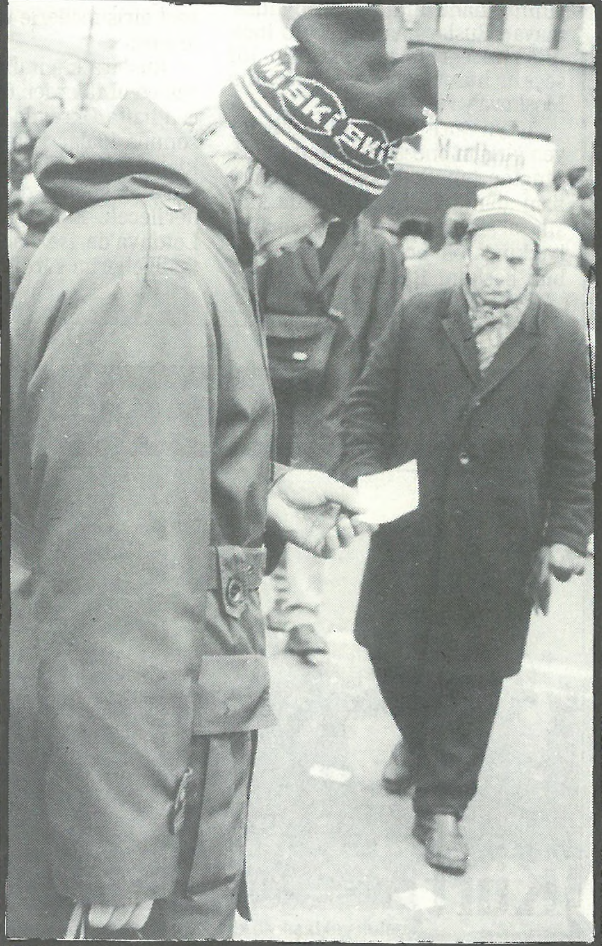
Olayın ilginç yanı, dağıttığımız bildirilerin elden ele kapışılması, özellikle de bildirilerimizin kendileri tarafından dağıtılması ve gelip bizlere sarılmaları, sol yumruklarını sıkmaları, duygusallığa kapılıp ağlayan insanların durumunu anlatabilmek oldukça zor bir olay. ..."

●●●

"... Bizim Moskova'ya gelme amacımız, Ekim Devrimi'nin yıldönümünü Moskova'da kutlama ve burada hem kendimizi tanıtma, hem de diğer komünizme eğilimli parti, örgüt, grup ve akımlar ile tanışma idi. Bu görevi başarı ile yerine getirdiğimiz kanısındayım. ...

Nice Ekimlere!"

Bolşeviklerin propaganda çalışmaları büyük ilgi topladı!..

Türkiye-Kuzey Kürdistanlı Bolşeviklerin, Ekim Devrimi'nin 75. yıldönümünde Moskova'da yapılan gösteriler sırasında yaptıkları propaganda çalışması oldukça başarılı geçti...

Propaganda malzemesi olarak önceden Rusça hazırladıkları bildiri ve kuşlamalar ilgi topladı. Bu malzemelerden yaklaşık 75 bin adet dağıtıldı. Aşağıda Bolşeviklerin kullandıkları kuşlamalardan bazılarını ve Türkçelerini yayınlıyoruz.

- *Lenin ve Stalin'in sosyalist Sovyetler Birliği, modern revizyonistler, sosyal emperyalistler, sosyal-faşistler tarafından ihanete uğradı, satıldı ve yıkıldı!*
- *Çöken sosyalizm değil! Sosyal-emperyalizm ve sosyal-faşizm!*
- *Lenin ve Stalin'in Sovyetler Birliği yine gelecektir!*
- *Kruşçof'un başladığını, Gorbaçov tamamladı!*
- *Ya barbarlık, ya sosyalizm! Dünyaya yeni Ekimler gerek!*
- *Yaşasın bolşevizm!*
- *Emperyalizme, ırkçılığa, şovenizme, faşizme ve erkek egemenliğine ölüm!*
- *Yaşasın proleter dünya devrimi!*
- *Yaşasın proleter enternasyonalizmi!*

ONLAR KAPİTALİZMİN,

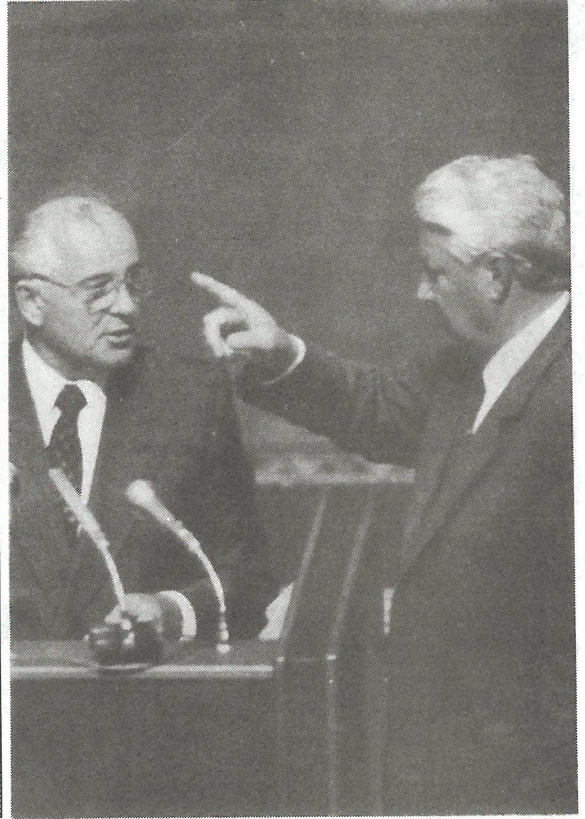
Rusya'ya kapitalizm gönüllüleri

SOĞUK Savaş döneminde iki süper güç ABD ile Sovyetler Birliği arasında yumuşama sürecini başlatmak için oluşturulan **"Barış Gönüllüleri"** Sovyetler ve komünizmin çöküşüyle yeni bir işlev üstlendi ve kimliğini değiştirdi. 1961'de eski ABD Başkanı **John F. Kennedy** tarafından kurulan grup artık kapitalizmin nihai zaferi için bilgi birikimi ve deneyimini Rusların hizmetine sunacak. Piyasa ekonomisinin dinamizmine ayak uyduramayan Ruslara kapitalizmin inceliklerini öğretmek amacıyla 102 seçkin hür teşebbüs erbabı dün Moskova'ya uçtu.

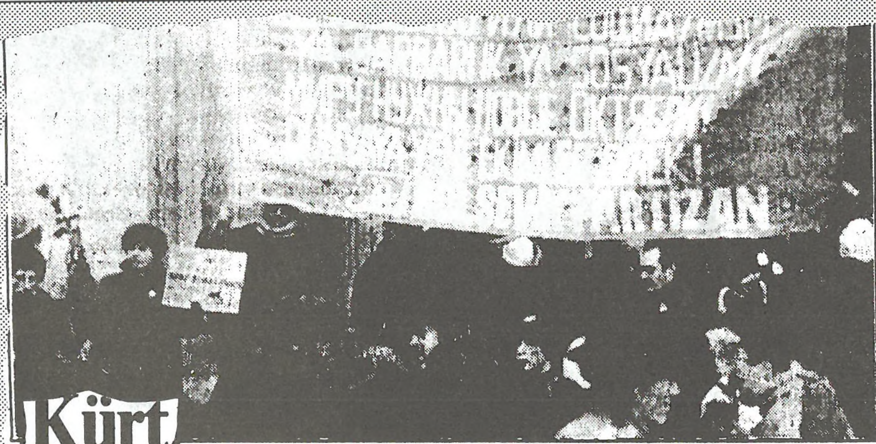
10 yıl önce hayal bile edilemeyen girişim öncesi Rusya'nın Washington büyükelçiliğinde kapitalizm gönüllülerine Rusya'da karşılaşacakları koşullar ve ortam hakkında bir brifing verildi. Grubun başkanı **Barbara Zartman** gönüllülere hitaben yaptığı konuşmada üstlendikleri görevin kutsallığını vurguladı ve **"İyiniyetimizi, uzmanlığımızı, ruhumuzu sunuyoruz"**diyerek ne denli fedakar olduklarını dile getirdi. Rus yetkili **Andrei Kolosovski**'nin açıklamalarına göre, Amerikalı gönüllüler Moskova'da iki gruba ayıralarak bir bölümü Vladivostok, diğerleri Saratov'a geçecek. Rusya'da 3 aylık dil eğitimi görecek olan gönüllüler serbest girişimcilerle teker teker ilgilenecek.

Ruslara kapitalizm dersi verecek gönüllülerden 60 kadarı da geçen hafta Ukrayna'ya gitmişti. Yıl sonuna kadar Ermenistan, Özbekistan, Kazakistan ve Kırgızistan'a da kapitalizm üstadları gönderilecek. Estonya, Litvanya ve Letonya'da ise halen 43 gönüllü faaliyetlerini sürdürüyor.

HÜRRİYET, 21 KASIM 1992

BİZLER DE BOLŞEVİZMİN GÖNÜLLÜLERİYİZ!

Kürt gelen yaklaşık 40 kişi, Türkçe ve Rusça yazılmış "Ya barbarlık, ya sosyalizm, Dünyaya yine Ekimler gerek - Bolşevik Partizan" pankartı taşıdı.

Kürt göstericiler Moskova'da

Cenk BAŞLAMIŞ ● MOSKOVA

SOVYET Devrimi'nin 75'inci yıldönümü nedeniyle dün Moskova'da düzenle- ... "Ya barbarlık, ya sosyalizm, Dünyaya yine Ekimler gerek - Bolşevik Partizan" pankartı taşıdı.

Kuzey Kürdistan Komünist Partisi ve Marksist-Leninist Bolşevik örgütleri adına konuşan bir kişi, göstericilere Türkçe seslendi. Konuşması Rusça'ya çevirilen bu kişi, kapitalizmin Rusya'ya hep açlık ve yoksulluk getirdiğini söyleyerek "Çarlığı deviren, faşizmi parçalayan Sovyet işçileri, kapitalizmi de yeniden yıkacaktır" dedi.

Kürt komünist ise, konuşmasını "Gelecek sosyalizmindir. Ya barbarlık, ya sosyalizm. Yaşasın Bolşevizm, yaşasın Marks, Engels, Lenin, Stalin" diye tamamladı. Yaklaşık 10 bin kişilik kalabalık, bu konuşmayı, coşkuyla alkışladı.

Grubun bir üyesi, **Milliyet**'e yaptığı açıklamada, devrim yıldönümüne katılmak için ...

MİLLİYET, 9 KASIM 1992

TKSP; IKPD ve YNK işbirlikçileri ile aynı saflarda yeralıyor!

IKDP ve YNK'nın Güney Kürdistan'da, emperyalistlerle ve faşist Türk devletiyle ortaklaşa planladıkları, Güney Kürdistan'da *"PKK'yı barındırmama ve yoketme"* planının IKDP ve YNK'nın PKK kamplarına saldırısı ile başlayan ve karşılıklı çatışmaların devam ettiği bir ortamda, TKSP, 8 Ekim tarihli bir "Basın bildirisi" ile bu konuda tavır takındı. Sözkonusu bu tavır, TKSP'nin de bu işbirlikçilerin safında olduğunu bir kez daha ortaya koydu.

Bu çatışmaların nedenleri TKSP'ye göre şöyledir:

"Olayların bu dereceye varmasının başlıca nedenlerinden biri şudur: Bazı örgütler, başından beri diğer yurtsever örgütleri rakip ve düşman gibi görmekte, onlara karşı yayın planında ve bizzat pratikte saldırgan bir tutum izlemekteler. Kürt ulusal hareketi bunun zararlarını geçmişte çok yaşadı. Bu, yurtsever güçler arasında çatışmalara, kardeş kanının dökülmesine neden oldu. Yurtsever güçlerin birliğini engelledi.

PKK yönetimi ne yazık ki başından beri böylesine yanlış bir politika izlemekte. O, Türkiye Kürdistanı'nda olsun, diğer parçalardan olsun, diğer tüm yurtsever güçleri kendisine engel ve düşman gibi görmekte, çeşitli biçimlerde suçlamakta, sık sık da fiili saldırılara kadar işi götürmektedir." (agb.)

TKSP'ye göre yanlış politika izleyen ve yurtsever güçlerin birliğini engelleyen örgüt PKK'dır. PKK'nın şimdiki somut çatışmaların suçlusu olarak gösterilmesi, hem olgu çarpıtmasıdır, hem de hedef şaşırtmadır. Bunun temelinde yatan sorun, TKSP'nin IKDP ve YNK'yı yurtsever olarak göstermesidir. Gerçek durum ise, bunun tam tersidir. IKDP ve YNK, yurtsever filan değil, açıkça işbirlikçidirler. Bu bağıntıda PKK'nın bu güçleri işbirlikçi ve hain ilan etmesi doğrudur.

(Olgu tespiti olarak doğru olan bu tavır, PKK'nın bu konudaki tutarsız tavrını ortadan kaldırmaya yetmiyor. PKK, şimdi *"kırk yıllık ihanetçiler"* olarak tespit ettiği IKDP ve YNK ile son on yıl içinde bir kaç kere anlaşmalar yapmıştır. Bu anlaşmaların fiilen işlemez hale gelmeleri, Barzani ve Talabani'nin emperyalist ağababalarının çizdiği çerçevede hareket edip ona uygun davranmalarından kaynaklanmaktadır. Bugün bunları işbirlikçi, hain olduğunu söylemekle doğru bir tespit yapılmış olsa da, geçmişte bu işbirlikçilerle yapılan, yapılmak istenen anlaşmaları gözardı etmek PKK'nın tutarsızlığını gösteren bir tavırdır. Bu tutarsızlık devam ettiği sürece de, ortam değiştiğinde yine bunlarla anlaşmalara oturabilirler. Gelinen yerde de ihanetçiler, isim verilmeden tespit edilmeye başlanmıştır. Özellikle YNK'nın ismi ihanetçiler arasında anılmamaya başlanmıştır. Şimdi PKK'nın bu tutarsızlığını bir kenara bırakıp TKSP ile ilgili tavıra devam edelim.)

IKDP ve YNK'nın işbirlikçi oldukları, artık gizlenemez biçimde ortaya çıkmıştır. Bunlar, bu yüzden gerçekte, özde Kürt halkının ve Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin düşmanlarıdırlar. Bunlara karşı mücadele etmek de sadece PKK'nın değil, tüm yurtsever ve devrimcilerin görevidir. Bu mücadele aynı zamanda, bu işbirlikçileri yurtsever gösterenlere karşı da yürütülmesi gereken bir mücadeledir. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da mücadele edilmesi gereken örgütlerden biri de TKSP'dir.

Yine alıntı içinde sözkonusu edilen *"kardeş kanının dökülmesine"* neden olan PKK değil, IKDP ve YNK'dır. Bunların suçluluğundan öte, yürüyen çatışma kardeşler arasında yürüyen bir çatışma da değildir. Bu güçlerin aynı ulus kökeninden olmaları hiç de, bunların kardeş oldukları anlamına gelmez. Çatışmalar; işbirlikçiler, hainler, Kürt halkının düşmanları ile, onlara karşı olanlar arasında yürümektedir. Ulus kökenleri aynı olsa da, Kürt halkının düşmanları, Kürt halkının dostları ve kardeşi olarak gösterilemez. Barzani ve Talabani, emperyalist güçlerin safındadır ve Kürt halkının düşmanlarıdır. Bu düşmanları dost gösterenler de Kürt halkının düşmanlarıdır.

TKSP'ye göre diğer bir neden de şudur:

"Bu olaylara yol açan diğer bir neden ise, PKK'nın Irak Kürdistanı'nın sınır bölgesinde üslenerek Türkiye Kürdistanı'ndaki silahlı eylemler için burayı kullanmasıdır. Bu durum bu parçadaki ulusal yönetimi Türkiye ile karşı karşıya getirmekte ve güç durumda bırakmaktadır. Türkiye bunu bahane ederek ikide bir sınırın öbür yanına saldırıyor, orayı bombalıyor. Bu parçadaki ulusal yönetimi sıkıştırıyor ve Habur kapısını kapamakla tehdit ediyor." (agb)

TKSP'nin bu görüşleri, kelimesi kelimesine Barzani ve Talabani'nin görüşleridir. Bunun dışında bu alıntıda ortaya çıkan bir başka görüş ise, faşist Türk devletinin Güney Kürdistanı bombalaması bağlamında söylenenlerdir. Bu görüş, eğer PKK burada olmasa, ya da burayı silahlı eylemler için kullanmasa, faşist Türk devletinin saldırmayacağı görüşüdür. Bu görüş, açık bir şekilde suçlu olanın faşist Türk devleti değil de, onun saldırılarına "zemin" hazırlayan PKK olduğunu savunan ve reddedilmesi gereken bir görüştür. TKSP bu tavrı ile, faşist Türk devletinin savunuculuğunu yapmaktadır.

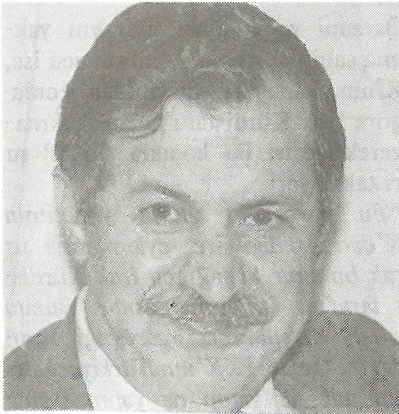
Barzani ve Talabani ile aynı yaklaşıma sahip olmanın doğal sonucu ise, PKK'nın Güney Kürdistan'dan —onlara göre Irak Kürdistanı'ndan— çıkması gerektiğidir. Bu konuda, TKSP şu tavrı takınıyor:

"Bu parçadaki ulusal yönetimin PKK'dan istediği ise, eylemlerine üs olarak bu sınır kuşağında Irak Kürdistanı tarafını kullanmamasıdır. Bunun anlayışla karşılanması gerektiği kanısındayız. Onlar PKK'nın Türkiye Kürdistanı'nda ne yapıp ne yapmadığına karışmamaktadırlar. Ancak bu parça-

daki ulusal yönetim bakımından durum hassastır. Onun durumunu güçleştirmemek gerekir. Bu parçadaki ulusal hükümetin ve parlamentonun egemenlik haklarına saygı göstermek gerekir." (agb)

TKSP, Barzani ve Talabani'nin egemenliğinde olan hükümet ve parlamentonun *"egemenlik haklarına saygı göstermek gerekir"* derken, açıkça, işbirlikçilerin egemenliğini savunarak Kürt halkına düşman yüzünü ortaya sermektedir. Sormak gerekir: Barzani ve Talabani'nin nitelikleri nedir? Bunların niteliğini belirleyen işbirlikçiliktir. Kürt ulusunun çıkarları maskesi ardına gizlenen halk düşmanlığı kendisini ele veriyor. Bu konuma sahip olanlar, Kürt ulusunun kurtuluşunu da gerçekleştirme niteliğine sahip değildirler ve olamazlar da.

PKK'nın faşist Türk devletine karşı, Güney Kürdistanı bir üs olarak kullanmamasını talep etmeyi *"anlayışla karşılamak gerekir"* demek, niyet ve istek ne olursa olsun, karşı-devrim safında yer almak demektir. Eğer Kürtler, hangi parçada olursa olsun kardeş iseler, bölünen Kürdistan tüm Kürtlerin ve Kürdistan'da yaşayan diğer milliyetlerden insanların ülkesi ise, o zaman, bu ülkenin her parçasında yaşamak, bu topraklar üzerinde yaşayan herkesin doğal hakkıdır. Bu nasıl kardeşliktir ki, bir kardeş, faşist bir devlete karşı bağımsızlık mücadelesi yürüten diğer bir kardeşe "kendi" toprakları üzerinde mücadele vermeyi yasaklamaktadır? Eğer, TKSP bu çatışmaları "kardeşler arası" çatışmalar olarak değerlendiriyorsa, buna cevap vermelidir. Böylesi sorular bunların gerçek yüzlerini göstermeye yeterlidir. IKDP ve YNK ile PKK arasındaki çatışmaları kardeşler arası bir çatışma olarak kabul etsek de, TKSP, suçlu ve haksız kardeşten yana olmakla da yanlış bir pozisyondadır. Bu yanlış pozisyon, işbirlikçiliğin savunulması anlamına gelen bir yanlış pozisyondur.

İşbirlikçi Celal Talabani

Gelelim, bildirinin sonunda TKSP'nin öne sürdüğü talebe:

"Partimiz çatışmaya hemen son verilmesini, kardeş kanının dökülmemesini ve nedenlerin hızla ortadan kaldırılmasını ister." (agb)

Bu alıntının düğüm noktası, *"nedenlerin hızla ortadan kaldırılmasını"* istedikleri yerdedir. Nedir bu çatışmaların nedenleri?

TKSP'ye göre nedenler, yukarıdaki alıntılarda ortaya konanlardır. Yani, PKK "yurtseverlere" karşı yanlış konumdadır ve Güney Kürdistanı faşist Türk devletine karşı üs olarak kullanmaktadır, bunun sonucu olarak da "Irak Kürdistanı" ulusal yönetimi zor duruma düşmektedir.

Nedenler böyle ortaya konulduğunda, TKSP'nin yaptığı çağrı da PKK'ya yönelik olmak zorundadır. Çünkü bu nedenlerin ortadan kaldırılması PKK'ya bağlıdır. Bunların hızla ortadan kaldırılması şu anlama gelir: TKSP'nin birinci nedenine uygun olarak hareket edilmesi, PKK'nın işbirlikçi ve hain olarak gördüğü "yurtseverlere" karşı "yanlış" tavrını düzeltmesi gerekir. Yani somut olarak PKK, Barzani ve Talabani'ye karşı, işbirlikçi ve hain değerlendirmesini değiştirip, bunları yurtsever olarak değerlendirmesi gerekiyor. PKK'nın bunu yapıp yapmamasından bağımsız olarak, böylesi bir talep, PKK'yı işbirlikçiler ile ortaklığa, işbirliğine davet eden bir taleptir. Yine bu talep TKSP'nin kendisinin işbirlikçi yüzünü de ortaya seren bir taleptir.

Çatışmaların ortaya çıkmasının diğer nedeni ise, TKSP'ye göre, PKK'nın Güney Kürdistan'da olması ve burayı faşist Türk devletine karşı bir üs olarak kullanmasıdır. Bu nedenin ortadan kaldırılması da şu anlama gelir: Ya PKK Güney Kürdistanı terkedecek, ya da silahlı mücadeleyi en azından bu sınırlar içinde terk edip burayı faşist Türk devletine karşı bir üs olarak kullanmaktan vazgeçecektir. Her iki halde de kârlı çıkan taraf, PKK'nın somut silahlı mücadele ile karşısına aldığı faşist Türk devleti olacaktır.

Kârlı çıkan esas taraf faşist Türk devleti olmasına rağmen, bu konuda belli bir ortak çıkarlara sahip olan işbirlikçi IKDP ve YNK da kârlı çıkmış olacaktır. Çünkü, kendi iktidarlarının ayakta kalabilmesi, diğer bazı şeylerin yanında, emperyalist ağababaları ve faşist Türk devletinin yardımlarına bağlıdır. PKK'nın Güney Kürdistan'ı terketmesi veya silahlı mücadelesi için üs olarak Güney Kürdistan'ı kullanmaması durumunda, "yardım"a engel olarak gösterilen bu gerekçe ortadan kalkmış olacaktır. Bu durumda zararlı olan taraf ise, PKK şahsında Kuzey Kürdistan'da yaşayan Kürt ulusu olacaktır.

TKSP, böyle talepler öne sürmekle, bir kez daha karşı-devrimci yüzünü ortaya sermektedir. Barzani ve Talabani gibi işbirlikçilerin çıkarları uğruna, Kuzey Kürdistan'da yürütülen ulusal kurtuluş mücadelesi kurban edilmektedir. Somut olarak ortaya çıkan ve hala süren çatışmaların nedenlerini tersyüz etmek, gerçek suçluları gizlemek, Barzani ve Talabani gibi işbirlikçilerin haklı olduğunu savunmak, karşı-devrimci bir tavırdan başka bir niteliğe sahip değildir, olamaz da.

IDKP ve YNK'nın PKK kamplarına saldırısı ile başlayan çatışmalar gün geçtikçe daha da yüksek boyutlara varmaktadır. Bu boyutlar, faşist Türk devletinin zaten içinde olduğu savaşta, sınır ötesi bombardımanların ötesinde, hava harekatı yanında kara harekatını da başlatarak, Güney Kürdistan'a girip PKK'nın kamplarına saldırıp imha planlarını uygulamak için topyekün saldırılarına varmıştır.

Bu saldırılar, bir kez daha açıkça gösterdi ki, IKDP ve YNK'nın PKK'ya saldırıları faşist Türk devletinin de içinde olduğu bir planın uygulanmasıdır. Bir kez daha, Barzani ve Talabani'nin işbirlikçiler oldukları ispatlandı. Bir kez daha, bunların Kürt halkını sattıkları, O'na düşman oldukları ispatlandı. Bunları, bütün olgulara rağmen dost ilan edenler de, bir kez daha kendilerinin karşı-devrimci yüzlerini ortaya serdiler.

Biz Bolşevikler, bugün, IKDP ve YNK'nın emperyalistlerle ve faşist Türk devleti ile işbirliği temelinde, ortaklaşa planladıkları PKK'ya karşı saldırıda, bir dizi hatalarına rağmen PKK'nın yanında olduğumuzu bir kez daha açıklıyoruz. Kürt ulusunun ulusal kurtuluş savaşını, karşı-devrimci TKSP de önleyemeyecektir.

–KAHROLSUN İŞBİRLİKÇİLER! KAHROLSUN İŞBİRLİKÇİLERİN SAVUNUCULARI!
–FAŞİST TÜRK DEVLETİNE ÖLÜM!
–BIMRE KOLETİ, BIJI AZADİ!
–YAŞASIN KÜRT ULUSUNUN AYRILIP AYRI DEVLET KURMA HAKKI!
–FAŞİST TÜRK ORDUSU VE DİĞER İŞGALCİ GÜÇLER KÜRDİSTAN'DAN DEFOLUN!

24.10.1992

IKDP ve YNK'nın PKK'ya saldırıları ve KAWA'nın tavrı...

EKİM ayı başlarında Barzani ve Talabani önderliğindeki IKDP ve YNK peşmergelerinin, emperyalist ağababaları ve faşist Türk devleti ile hazırlanan plan gereği Güney Kürdistan'daki PKK kamplarına saldırısı ve bu saldırı ile başlayan çatışmalar hakkında tavır takınan bir örgüt de KAWA örgütü oldu.

Sözkonusu tavır, 11 Ekim 1992 tarihli bir bildiri ile kamuoyuna sunuldu. Kendisini Kürdistan'da "tek komünist" örgüt olarak gören KAWA'nın, bu çatışmalar hakkında takındığı tavır, bir kez daha gösterdi ki, KAWA'nın komünistlikle herhangi bir ilişkisi yoktur. Biz Bolşevikler bunu bir çok kez ortaya koymuştuk. Zaman geçtikçe, bizim bu değerlendirmelerimiz bizzat KAWA tarafından tekrar tekrar onaylanmaktadır. Bu onaylamanın bir örneği de sözkonusu bildirideki tavırdır. Bunu göstermek için de, bildiride takınılan tavrı, bir kaç noktada aktararak eleştirmek istiyoruz.

KAWA, sözkonusu çatışmaları "kar deş kavgası" olarak değerlendirmektedir. Böyle değerlendirdiği için de "savaşan güçlere" şu çağrıyı yapmaktadır:

"Kardeş kavgası olarak adlandırdığımız bu çatışmada haklı-haksız arama özel çabası ve düz mantığı içine girilemez. Çatışmanın kendisi yanlıştır. Hangi sebeple olursa olsun ve hangi temel üzerine oturtulmaya çalışılırsa çalışılsın bu böyledir."

Sözkonusu çatışmaları "kardeş kavgası" olarak değerlendirmenin temelinde, Barzani ve Talabani ve bunların önderliğindeki IKDP ve YNK'nın işbirlikçi olma niteliklerinin gözardı edilmesi ve görülmemesi yatmaktadır. Bunların bu nitelikleri gözardı edildiği için de, sözkonusu çatışmalar "kardeş kavgası" olarak adlandırılmaktadır.

Yine bu mantık temelinde hareket edilerek haklı-haksız aramayı "düz mantık" olarak adlandırmakta, red etmektedirler. Böylesi bir tavır, KAWA'nın milliyetçi ve oportünist niteliğine uygun bir tavırdır.

Bilindiği gibi, her savaş siyasetin devamıdır. Ve her savaşta savaşan tarafların siyasetinin ne olduğu, savaşın hangi siyasetin devamı olduğu, kimin haklı, kimin haksız olduğu vb. sorgulanmak zorundadır. Bu, "düz mantık" değil, Marksizm-Leninizm'in ilkesel talebidir.

IKDP ve YNK'nın PKK'ya saldırıları ile başlayan çatışmaları, yalnızca her iki tarafın Kürt kökenli olmalarından yola çıkarak "kardeş kavgası" olarak değerlendirmek kökten yanlış bir tavırdır. Hayır! Bu çatışmalar, kardeş kavgası, dökülen kan Kürt kanı da olsa "kardeş" kanı değildir. Bu kavga, emperyalistlerle ve faşist Türk devleti ile işbirliği yapan IKDP, YNK işbirlikçileri ile, bu işbirlikçilere karşı olan PKK arasındaki bir kavgadır. Diğer bir deyimle, bu kavga, esasta Kürt ulusal mücadelesi ile emperyalizm ve işbirlikçileri arasında yürütülen bir kavgadır. Bu savaş aynı zamanda faşist Türk devletinin PKK şahsında Kürt ulusal hareketine karşı yürüttüğü savaşın devamı ve bir parçası olan bir savaştır.

KAWA, bu gerçekleri gözardı ederek, bu savaşta haklı-haksız ayrımı yapmayarak, işbirlikçilerin gerçek yüzünü gizleme ve bunları temize çıkarma konumuna girmiştir. Sözkonusu bu çatışmalarda haklı-haksız ayrımı yapmamak, bu bağlamda "taraf tutmamak", pratikte işbirlikçilerin tarafında yer almak anlamına gelir. Çıkış noktası olan bu tavrın devamında KAWA, şu tavrı takınmaktadır:

"... Kürdistan halkı ve Kürt ulusu bağımsızlık ve özgürlük özlemlerini tam da gerçekleştirme arifesinde olduğu bir sırada, tüm ulusal güçlerin, ***en tutarlısından en tutarsızına kadar halkımızın ve ulusumuzun bu yakıcı özlemlerine uygun davranmaları uzlaşma, anlaşma temelinde hareket etmeleri kesin bir zorunluluktur."*** *(abç)*

Altını çizdiğimiz yerden ortaya çıkan sonuç, KAWA'nın oportünist bir birlik anlayışına sahip olduğudur. Bunun da temeli, Kürt milliyetçiliğidir. Şöyle ki, çokça komünist olduğundan bahseden KAWA, ulusal kurtuluş savaşını sınıfsal savaş temeline dayandırarak savunacağına, o, görünüşte Kürt ulusal savaşı için savaştığını söyleyenlerle; gerçekte ise emperyalistlerle işbirliği içinde olanlarla "uzlaşma, anlaşma" tavrını takınmaktadır.

Kimdir bu "en tutarsızı"? Bunların niteliği nedir? Bu sorulara cevap vermeyen KAWA'nın çıkış noktası, bunların Kürt kökenli olmalarıdır. Bu sorulara verilecek cevap, en tutarsızı olanların Barzani ve Talabani ve bunların önderliğindeki IKDP ve YNK olduklarıdır. Bunların gerçek niteliği ise, emperyalistlerle faşist Türk devletinin işbirlikçileri olmalarıdır. Böylesi işbirlikçilerle uzlaşma ve anlaşmayı savunmak, Kürt ulusunun ulusal kurtuluş savaşını da yenilgiye uğratmak demektir. Böylesi bir tavır, bırakalım sınıfsal temeldeki bir kurtuluşu, ulusal temel-

TC devleti ile işbirliğini "erdem" sayan IKDP ve YNK liderleri, Kürdistan'da gelişen mücadeleyi boğma noktasında üzerlerine düşeni yerine getirdiler, getiriyorlar...

deki bir kurtuluşu da gerçekleştiremeyecek bir tavırdır. Ve bu tavır, kendisine *"Kürdistan'da tek komünist örgüt"* diyen bir örgütün, KAWA'nın tavrıdır.

Bir kez daha vurgulayalım. Böylesi bir tavrın komünist bir tavır ile hiç bir alakası yoktur. Böylesi bir tavrın tutarlı bir ulusal kurtuluşçu tavırla da alakası yoktur. Hangi yönden bakarsanız bakın, KAWA'nın tavrı yanlış ve reddedilmesi gereken bir tavırdır.

Yukarıda aktardığımız alıntının devamında ise şunlar söylenmektedir:

"Aksi tutum ise, parti ve bölüm çıkarlarını halkımızın ve ulusumuzun ulusal çıkarları üstünde görenler, bunları katı ve uzlaşmaz tutumlarıyla var olan özgün durumlarında dikkate almayıp hareket edenler, daha önemlisi ve en kötüsü de halkımızın ve ulusumuzun temel özlem ve çıkarlarını açık ya da kapalı olarak sömürgeci güçlere peşkeş çekmeye çalışanlar, bu nedenlerle de ve bu doğrultuda davranıp çatışmanın ortamını ve bizzat çatışmayı başlatanlar büyük bir hatanın ve tarihi vebalin içine düşmüşlerdir. Bu bir suç ve ULUSAL İNTİHAR anlamını taşımaktadır."

Bu alıntıda öne çıkan ve içiçe geçirilen birkaç sorun vardır.

a) Bu tavır, yukarıda haklı-haksız, yani suçlu-suçsuz arama "düz mantığına" girmeyi reddeden tavır ile çelişen bir tavırdır. Belirsiz konsa da, bu alıntı kimilerin haksız, suçlu bir konumda olduğunu ortaya koymaktadır.

b) Bu tespit ile bağ içinde açık ya da kapalı olarak, sömürgeci güçlere peşkeş çekilen *"halkımızın ve ulusumuzun temel özlem ve çıkarları"* kimler tarafından peşkeş çekildiği tespit edilmemektedir. Bu peşkeş çekmenin somut değerlendirme açısından ne anlama geldiğinin "hata" ve "vebal" olarak ortaya konması, KAWA'nın oportünist, her anlama gelir tavrını iyice açığa çıkarmaktadır. Bu tavırdan çıkan sonuca göre ise, bu peşkeş çekme ve çatışmanın başlatılması hatasını çatışan güçler taşımaktadır. Böylece de işbirlikçi IKDP ve YNK ile PKK arasındaki fark silinmektedir. KAWA bir kez daha Barzani ve Talabani'nin işbirlikçi olduklarını gizlemeye çalışmaktadır.

c) Alıntıda dile getirilen *"halkımızın ve ulusumuzun çıkarları ve özlemleri"* tespiti ise, KAWA'nın kafa karışıklığının başka bir yanını ortaya koymaktadır. Kürt ulusunun ve Kürt halkının özlem ve çıkarları bir ve aynı değildir, olamaz da. Çünkü ulus ve halkın çıkarları birbirinden farklı çıkarlardır. Kürt ulusunun çıkarları sınıf ayrımı yapmadan, bütün Kürt ulusunun çıkarları anlamına gelir. Oysa Kürt halkının çıkarları, sınıf ayrımı temelinde, sömürücü sınıflara karşı olmak; bu sömürücü sınıfların iktidarını yıkmak, yerine işçi-köylü halk iktidarını kurmak anlamına da gelir. Bu iki değişik bileşkeyi bir ve aynı göstermek, sapla samanı birbirine karıştırmak demektir.

Yine bu alıntıda ortaya çıkan sonuç, KAWA'nın ulusal çıkarları öne çıkardığı ve sınıfsal mücadeleden ise hiç bahsetmediğidir. İşte "Kürdistan'ın tek komünist örgütü"nün tavrı...

KAWA, IKDP ve YNK'nın işbirlikçiliğini gözardı ettiği için olguları da çarpıtmaktadır. Tavırları şöyledir:

"Faşist TC devleti Kuzey Kürdistan' da gerilla karşısında aldığı yenilgi ve içine düştüğü büyük çıkmazdan kurtulabilmek için bütün cephelerden tüm gücüyle topyekün bir saldırıya geçerken, ve kıran kırana bir savaş devam ederken, tam da bu durumda PKK ile Kürdistani Cephe arasında çıkan çatışmayı kendisi için büyük bir nimet ve bulunmaz bir fırsat bilmiştir."

KAWA'nın bu tavrı, IKDP ve YNK'nın önderliğinde gerçekleştirilen saldırıların, bizzat faşist Türk devleti ile de birlikte ve koordine içinde hazırlandığı gerçeğini gözardı etmekte ve olguları çarpıtmaktadır. KAWA, IKDP ve YNK'ya işbirlikçi dememek için her türlü yolu denemektedir.

Gerçek durum ise, Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaşın devamı olan bu savaş, faşist Türk devleti ile Barzani, Talabani işbirlikçileri arasında önceden planlanan ve yukarıda da açıkladığımız gibi, TC'nin PKK şahsında Kürt ulusal hareketine karşı yürüttüğü savaşın devamı ve bir parçası olan savaştır. Bu savaş, aynı zamanda bu işbirlikçilerin faşist Türk devleti ile ortak çıkarlara sahip olduğunu da gösteren bir savaştır. Gerçekleri çarpıtan KAWA'nın tavrı sadece bunlarla sınırlı değildir. Onlar şu tavrı da takınmaktadır:

"Kürdistan tüm halkıyla, azınlıklarıyla ve her parçasıyla bir bütündür. Hiç kimse ve hiç bir siyasal güç burası benim, şurası senin, «sen burada siyasi faaliyet yürütemezsin», «barınamazsın» diyemez."

Burada yine olgu çarpıtması vardır. Diğer yazılarımızda ortaya koyduğumuz gibi, IKDP ve YNK, PKK'ya *"sen siyasi faaliyet yürütemezsin"* diyerek saldırıları başlatmamışlardır.

Bunların tavırları, *"PKK silahlı mücadeleyi bırakmadığı ve Güney Kürdistanı bu mücadele için kullandığı sürece, Güney Kürdistan'da kalamaz"* şeklinde olmuştur. PKK'nın Güney Kürdistan'da silahlı mücadelesi için faaliyet yürütmediği şartlarda, siyasi mücadele vererek kalabileceği Barzani ve Talabani tarafından defalarca açıklanmıştır. Sorunu böyle koyarak KAWA, çatışmaların esas temelini de ortadan kaldırmakta ve olguları çarpıtmaya devam etmektedir.

• • •

Bildirideki tavırları kısaca toparlanırsa, KAWA, işbirlikçi IKDP ve YNK'nın gerçek niteliklerini gözardı ederek, sözkonusu çatışmayı "kardeş kav-

Faşist Türk devletinin Kürt ulusu üzerindeki baskı ve katliamları devam ediyor...

gası" olarak göstermektedir. Ulusal kurtuluş sorununda, bu işbirlikçiler ile uzlaşma, anlaşma gerektiği tavrını takınarak, birlik sorunu konusunda oportünist-uzlaşmacı bir konumun savunucusu durumuna düşmektedir.

Kendisine "komünist" dediği ölçüde, çıkış noktasının sınıfsal temelde olması gerekirken, ulusal temel *tek* çıkış noktası olmakta ve ulusal kurtuluş sınıfsal kurtuluşa bağlı olarak ele alınmamaktadır. KAWA'nın çıkış noktası Kürt milliyetçiliğidir.

Böylece bir kez daha, KAWA'nın komünistlikle hiç bir alakasının olmadığı ortaya çıkmaktadır. Oportünizm ve Kürt milliyetçiliği KAWA'nın niteliğini hala belirleyen temel nitelikler-dir. Bu niteliklere sahip olan bir örgütün ise, Kürt ulusunun ulusal kurtuluş sorununa doğru cevaplar vermesi de mümkün değildir. Marksizm-Leninizm adına konuşan böylesi örgütler, Marksizm - Leninizm'e saldırmaktan başka herhangi bir role sahip olamazlar. Bu bağlamda KAWA'nın önünde iki yol vardır. Ya Marksizm-Leninizm'i gerçekten savunmak için, oportünizmden kopmaları gerekir; ya da işçi sınıfının kurtuluşunun bilimi olan Marksizm-Leninizm'i, onu gerçekten savunanlara bırakmalıdır, Marksizm-Leninizm adına konuşmaktan vazgeçmelidir. Marksizm-Leninizm ile oportünizm birarada kalarak birbiriyle uzlaşamaz.

-KAHROLSUN HER TÜRDEN OPORTÜNİZM!

-KAWA, İŞBİRLİKÇİLERİ TEMİZE ÇIKARMAKTADIR!

-KAHROLSUN İŞBİRLİKÇİLİK VE EMPERYALİZM! KAHROLSUN FAŞİST TC DEVLETİ!

-YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM! BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

26.10.1992

"Demokratik Türkiye ve Özgür Kürdistan Konferansı"nın sonuç bildirisi hakkında kısa notlar...

ÖZGÜR GÜNDEM gazetesinin 26 Ekim tarihli sayısında verilen habere göre, 11 Ekim günü Almanya'nın Köln şehrinde "Demokratik Türkiye ve Özgür Kürdistan" adı altında bir konferans yapılmıştır. Bu konferansı düzenleyen kuruluşun ise TÜDAY (Türkiye Demokrasi Ve İnsan Hakları Dayanışma Derneği) olduğu belirtilmektedir.

Konferansa tanınmış bazı "yazar", "sanatçı", "aydın", "gazeteci"ler de katılmıştır. Örneğin: S. Tanilli, N. Behram, A. Kadir Konuk, S. Çürükkaya, M. Sayın, B. Uluer, vb. vb. ...

Konferansın gündemi üç konuyu içermekte iken, "zaman darlığı" nedeniyle sadece, gündemin birinci maddesi olan "Kürt sorunu ve azınlıklar üzerine" bölümü "tartışılmış"tır. Sözkonusu bu konferans bir de, "Konferans Sonuç Bildirisi"ni oybirliği ile onaylayarak kamuoyuna sunmuştur.

Biz, sözkonusu bu bildiri hakkında kısaca tavır takınmak istiyoruz. Bildiri, 10 maddeden oluşuyor. Biz bu maddelerden önemli gördüklerimizi sırası ile aktararak, bildirinin yanlışlarını ortaya koyacağız.

1. noktada "Türkiye ve Kürdistan"ın demokratikleştirilmesi için, çözümlenmesi gereken en temel sorunun, Kürt sorunu olduğu belirtildikten sonra, bunun içeriğini devamındaki maddelerde ortaya koymaktadırlar. Sırası ile şöyledir:

"2- Kürt halkı, emperyalist devletlerin ve onlarla işbirliği içindeki bölge devletlerinin sömürgeci politikaları sonucunda bölünmüş ve bu haliyle Ortadoğu'nun dört ayrı bölgesinde yaşayan ayrı bir dile, ayrı gelenek ve kültüre, ayrı ruhsal şekillenmeye sahip ayrı bir ulustur ve bütün diğer uluslar gibi bağımsız bir devlet kurma hakkı da dahil olmak üzere kendi kaderini tayin etme hakkına sahiptir."

Bu noktada her ne kadar *"bağımsız bir devlet kurma hakkı da"* savunuluyorsa da, bu hak Kürt ulusunun değil, Kürt halkının hakkı olarak savunulmaktadır. Bu, dört parçaya bölünenin Kürdistan ve Kürt ulusu olduğu gerçeğinin yerine konan "Kürt halkı" tespitine dayanmaktadır. İlkönce parçalananın "Kürt halkı" olduğu tespit edilmekte, devamında ise, bu halkın *"ayrı bir dile, ayrı gelenek ve kültüre, ayrı ruhsal şekillenmeye"* sahip bir ulus olduğu söylenmektedir.

Burada, ulus olmanın dört temel özelliklerinden ikisi dile getirilirken, diğer ikisi, toprak bütünlüğü ve iktisadi birlik ortadan kaldırılmaktadır. Ulus olmanın temel özelliklerinin iki noktaya indirgenmesi, açıktır ki, yanlış olan bir tavırdır. Aynı zamanda, özellikle "toprak bütünlüğü"nün bu özellikler içinde sayılmaması, konferansçıların "Kürdistan" dediklerinde yalnızca Kuzey Kürdistan'ı kastettiklerini, yani sorunu salt TC hakim sınıflarının çizdiği sınırlar içinde ele aldıklarını göstermektedir.

"Demokratik Türkiye"nin "Özgür Kürdistan"ın önşartı olarak görülmesi ve fakat demokratik Irak-Suriye-İran'ın önşart sayılmaması da bu anlayışın bir ürünüdür. Onlar bir yandan bu şekilde misak-ı millinin savunuculuğunu yaparken, diğer yandan şöyle demektedirler:

"3- Kemalist ideoloji ve Misak-ı Milli politikası Kürt halkının kendi kaderini tayin etme hakkını gaspetmek ve bu hakkın (halkın olmalı /BN) *asimile edilerek Türkleştirilmesinin de ideolojisi ve politikasıdır."*

Burada, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkı yerine, Kürt halkının kendi kaderini tayin etme hakkının geçirildiği açık bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Çözüm önerilerine geçmeden önce, misak-ı milli sınırlarının üstü örtülü savunulması bağıntısında bir başka noktaya değinelim.

Konferansta tartışılan esas sorunun "Kürt sorunu ve azınlıklar üzerine" olduğunu yukarıda belirttik. Bu gündeme göre, konferansın "azınlıklar" ile ilgili de tavır takınması gerekiyor ve konferans, oybirliği ile onayladığı bildiride bu konuda şu tavrı takınıyor:

"10- Öte yandan konferansımız Gürcülerin, Lazların, Çerkezlerin, Arapların ve diğer azınlıkların da yetmiş yıldan beri devletin asimilasyon politikalarına maruz kaldıklarını kabul eder ve bundan hareketle sözkonusu toplumlara tüm azınlık haklarının tanınmasını benimser."

İlk bakışta demokratik bir tavır olarak görülen bu tavrın benimsenmesi -savunulması değil-, biraz derinlemesine incelendiğinde, ne yazık ki görüldüğü gibi olmadığını ortaya koymaktadır. Sorun, azınlıklara tüm haklarının tanınmasından kaynaklanmı-

yor. Yanlış olan da bu değildir.

Tam tersine, bu azınlıkların hakkının savunulmasında, yirminci yüzyılın ilk büyük soykırımına uğrayan, birbuçuk milyon civarında insanını yitiren, sağ kalan yüzbinlerin de topraklarından sürülerek bu topraklara el konulan, bu topraklar üzerinde ulus olmaktan çıkarılmış olan ve Türkiye Cumhuriyeti denilen devletin bir parçası haline getirilmiş olan Batı Ermenistan'ın gerçek sahibi olan Ermenilerin, bugün sayısı az da olsa Türkiye-Kuzey Kürdistan'da bir azınlık olduklarının ortaya konmaması ve bunların meşru haklarının savunulmamasıdır yanlış olan...

Ermeniler, yukarıdaki alıntıda sayılan azınlıklar gibi sadece, 70 yıllık asimilasyon politikasına uğramamışlardır. Onlar, yüzyılın ilk büyük soykırımına uğrayarak katledilmiş, kendi topraklarından sürülmüş ve bu topraklar üzerinde yaşayamaz hale getirilmişlerdir.

Azınlıklar hakkında tavır takınırken, Ermenilerden bahsetmemek, konferans bildirisini onaylayanların, isteğinden bağımsız olarak misak-ı milli politikasını savunma konumuna götürmüştür. Alıntıdaki "diğer azınlıklar" tespiti de bu sorunu çözmemektedir.

Konferans bu tavrı ile, Ermenileri yok sayarak, Ermeni soykırımını gözardı ederek, TC devleti diye gösterilen toprakların Kuzey Kürdistan yanında Batı Ermenistan'ın da ilhakına dayandığını inkar ederek, kemalist faşist ideolojinin, misak-ı milli politikasının çerçevesi içinde hareket ettiğini göstermektedir. Bu konum, bu bildiriye onay veren herkes için geçerli olan bir konumdur. 3. noktada kemalist ideolojiye karşı tavır almak, bu gerçeği ortadan kaldırmamaktadır.

Şimdi de konferansın "Kürt sorunu"nun çözümü için önerilerine değinelim. İlkönce şu tespit yapılmaktadır:

"5- Konferans bugün günde ikiyüz kişinin ölümüne yol açacak kadar boyutlanan bu savaşın daha fazla insanın can ve mal kaybına yol açmadan derhal durdurulmasını, Türk ordusunun ve Çekiç gücün Kürdistan'dan çekilmesini istemektedir."

Bu talebin ardından ise, bunun nasıl gerçekleştirilmesi gerektiği konusunda tavırlarını ortaya koymaktadırlar. Tavırları şöyledir:

"6- Bunun için TC devletinin Misak-ı Milli politikasından ve bu politikayı savaş yöntemleriyle sürdürmekten derhal vazgeçerek sorunun çözümü için Kürt ulusal kurtuluş hareketiyle siyasi ve diplomatik görüşmelere geçmesini talep etmektedir." (abç)

Bu iki noktaya ilişkin düşünceler biraz incelendiğinde, getirilen çözüm önerisinin reformist bir çözüm önerisi olduğu tespit edilmek zorundadır.

"Türk ordusunun ve Çekiç gücün Kürdistan'dan çekilmesi" gerektiği talebi iyi de, getirilen çözüm nedir? Faşist TC devletinin *"Kürt ulusal kurtuluş hareketiyle"* yani PKK ile görüşmelere oturmasıdır.

Böylesi bir çözüm, açıktır ki faşist TC devletinin varlığını sürdürdüğü koşullarda savunulan, sorunu reforme eden bir çözümdür. Ve biz, böylesi çözümleri kökten reddediyoruz. Böylesi çözümler, faşist TC devletini ayakta tutmaya hizmet eden çözümlerdir. Sorunun çözümünü bu temelde savunan konferans, siyasal çözümün *"başka şartlarının"* olduğunu 7. noktada hatırlayarak şöyle ortaya koymaktadır:

"7- Ayrıca konferansımız siyasal çözümün diğer şartları olarak Kürt halkına serbestçe örgütlenme ve düşünce özgürlüğünün tanınmasını eşit ve özgür bir propaganda sürecinden sonra referandum yoluyla kendi geleceğini belirleme hakkının verilmesini şart koşar."

Bu siyasal çözüm savunusu da, yukarıda ortaya konan, TC faşist devletinin *"Kürt ulusal kurtuluş hareketiyle"* yapacağı görüşmelere bağlı ele alınmaktadır. Bu bağlamda reformizm bu tespit içinde de savunulmaktadır.

Bunun da ötesinde, ulusal sorun sözkonusu olduğunda siyasal çözüm, sözkonusu ulusun ayrı devlet kurma hakkını özgür bir ortamda kullanarak, kendi kaderini tayin etmesi dışında hiçbir anlama gelmez.

a) Konferans, siyasal çözümü değişik şartlara indirgeyerek bu sorunu çarpıtmaktadır.

b) Faşist TC devletinin yıkılmadığı şartlarda, böyle bir özgür ortamın var olacağı varsayılarak, hakim sınıfların kuyruğunda hareket edilmektedir ve ezilen kitlelere yanlış bilinç taşınmaktadır.

c) Ulus ile halkı aynı kefeye koyarak, ulusal kurtuluş ile sınıfsal kurtuluşu da bir ve aynı göstermektedirler ve bu tavrın sonucunda ise, faşist TC devletinin yıkılmadığı koşullarda, ulusal ve sınıfsal kurtuluşun mümkün olabileceği teorisi savunulmaktadır.

Konferansın bir başka hatası ise, konferansın yapıldığı dönemde, Güney Kürdistan'da emperyalistlerle ve faşist TC devleti ile işbirliği yapan IKDP ve YNK peşmergelerinin PKK kamplarına saldırılarının başladığı ve devam etmekte olduğu bir ortamda herhangi bir tavır takınmamış olmasıdır. (Bu konuda yalnızca S. Çürükkaya yaptığı konuşmasında tavır takınmaktadır.)

Biz böyle bir tavrı, yani tavırsızlığı, suya-sabuna dokunmadan Kürt sorununu "çözmek" isteyen bir tavır olarak değerlendiriyor ve yanlış olduğunu belirtiyoruz. Kaldı ki, gelinen yerde *"Kürdistan'dan"* çıkması gereken faşist Türk ordusu, Güney Kürdistan'a girmiş, zulüm ve katliamlarını daha da üst boyutlara vardırmıştır.

Böylesi bir "sonuç bildirisi"nin oybirliği ile onaylanması, bize, bir başka olguyu da göstermektedir. Sözkonusu bu olgu, aynı siyasi çizgi savunucusu olmayanların oportünist temeldeki birliği olgusudur. Bu oportünist yaklaşıma en iyi örnek, Özgür Gündem gazetesinin A.Kadir Konuk'un konuşmasından yaptığı özettir. Bu özete göre durum şöyledir:

"Konferansı destekleyenlerden A. Kadir Konuk ise Kürt sorununun bir an önce çözülmesi için herkese görev düştüğünü; bu nedenle kelimeler üzerinde fazla durmaya gerek olmadığını belirttikten sonra hazırlanacak bildiriyi desteklediğini açıkladı."

İşte bu tavır, tam da oportünizmi gösteren bir tavırdır. İş yapılsın da, içeriği ne olursa olsun! Çorba da herkesin tuzu olmalı! Oportünizm-reformizm çorbası...

Evet, kısaca toparlarsak, sözkonusu konferans gerek Kürt sorununa çözüm olarak öne sürdüğü noktalarda olsun, gerekse de azınlıklar sorununda takındığı tavırda olsun, yanlış bir konumda durmaktadır. Oportünizm, reformizm, Türk şovenizmi değişik bağıntılarda kendisini göstermektedir. Böylece Kürt sorununu ve azınlıklar sorununu çözme adına, çözümsüzlük ortaya konmuştur.

-KAHROLSUN BÜYÜK TÜRK ŞOVENİZMİ!
-FAŞİST TÜRK DEVLETİNE ÖLÜM!
-YAŞASIN KÜRT ULUSUNUN AYRI DEVLET KURMA HAKKI!
-TÜM AZINLIK MİLLİYETLERE TAM HAK EŞİTLİĞİ!
-YAŞASIN ERMENİLERİN BATI ERMENİSTAN'A YERLEŞME VE AYRILMA HAKKI!

31.10.1992

TKP/ML(BOLŞEVİK)
Kuzey Kürdistan Seksiyonu
Örgütleme Komisyonu

"İnsan Onuru Dokunulmaz"dır yürüyüşü üzerine notlar... Ya da ırkçıların "anti-ırkçı" mücadelesi(!) üzerine ...

8 KASIM'da Berlin'de Almanya'nın tarihinde İkinci Dünya Savaşı ertesi yapılan en büyük katılımlı kitle gösterisi yapıldı. Bu gösterinin temel şiarı, Alman Anayasası'nın da birinci maddesi olan *"İnsan onuru dokunulmazdır"* şiarı idi. Gösteri, İkinci Dünya Savaşı'nın nazi ordusu subaylarından, bugünkü Alman cumhurbaşkanı Weizsaecker'in çağrısı üzerine ve onun adına düzenlenmişti. Yürüyüşe Alman parlamentosunun –Hristiyan Sosyal Parti dışındaki– tüm partileri; –Bavyera dışındaki– tüm eyalet hükümetleri; parlamento başkanları, başta başbakan Kohl olmak üzere –CSU'lu üyeler dışında– tüm kabine üyeleri, tüm sendika ve işveren birlikleri; var olan ve kendine demokratik diyen tüm kitle örgütleri; tüm kiliseler ve toplumsal kuruluşlar, bu arada tüm yabancı örgütleri vb. çağrı yapmıştı.

Gösteri, resmen devlet tarafından düzenlenen, ve yığınları var olan emperyalist devletin ırkçı olmadığını, tersine ırkçı saldırılara karşı olduğunu onaylamaya çağıran bir gösteri idi.

Devletin en yüksek kurum ve kuruluşları adına, burjuva partileri adına, kiliseler adına vb. yapılan tüm çağrılarda yığınlar sahtekarca "insanlık onuru"nu koruma adına, ırkçı saldırılara karşı çıkma adına yürüyüşe katılmaya çağrılıyor; nazi çetelerinin saldırısına uğrayan sığınmacıların ardından timsah gözyaşları dökülüyordu. Yapılan gerçekte Almanya tarihinin yalnızca en büyük katılımlı değil, en sahtekarca gösterisi idi de!

Emperyalist hakim sınıflar açısından kendilerini "ırkçılığa" karşı imiş gibi göstermek, onların yapabilecekleri en büyük sahtekarlıklardan biri idi, biridir. Bugün Almanya'da ırkçılık gelişiyorsa, o hakim sınıflara rağmen değil, onların eli ile gelişiyor, geliştiriliyor. Sığınmacılara ve yabancılara karşı yönelen tüm saldırıların gerçek kışkırtıcısı ve hazırlayıcısı emperyalist Alman burjuvazisi ve onun tüm siyasi partileridir.

Bunlardır yıllardan beri *"sandal doldu"*, *"ülkemiz daha fazla sığınmacı kaldıramaz"*, *"sığınmacı dalgası ülkemizi tehdit ediyor"* vb. demagojileri ile, sığınmacıları ve tüm yabancıları Almanya'daki tüm ekonomik zorlukların, tüm sosyal çatışmaların nedeni olarak gösterip, ırkçı temelde yığınları kışkırtanlar. Bunlardır yıllardan beri *"ilticacı akınını durdurmak"*, *"kültürün yabancılaşmasına son vermek"* vb. adına Alman Anayasasının *"Siyasi olarak takibat altında olanlar iltica hakkına sahiptir"* maddesini silmek ve değiştirmek tartışması yürütenler.

Yığınlar nezdinde "ilticacılar" ve "yabancılar"ı sorun haline getirip, bu sorunu da *"Almanya'nın andaki en önemli sorunu"* yapanlar, emperyalist burjuvazinin siyasetçileri, medyaları vb.'dir.

Hoyerswerda'da, Rostock'ta, Hünxe'de, Cottbus'da vb. ilticacı yurtlarına nazi çetelerinin salladığı molotofların benzini, 8 Mayıs yürüyüşünde "anti-ırkçı" tüyler takınan Weizsaecker'ler, Kohl'lar, Engholmlar vb. tarafından doldurulmuştur. Mete Ekşi'nin kafasını parçalayan beyzbol sopasını vuran el, bir açık nazinin eli ise, o ele bu sopayı tutuşturan hakim sınıfların demagog politikacılarıdır.

Şimdi faşizm kundakçıları, ırkçılık kundakçıları, çıkan yangını söndüren itfayeciler pozuna bürünüyorlar. 8 Kasım yürüyüşü onların bu yeni rollerine inandırıcılık kazandırma yürüyüşü idi. Yürüyüş güya *"insanlık onurunu savunma"* adına yapılıyordu.

Fakat gerçekte "insanlık onuru" denen şey yürüyebilse, yürüyüş düzenleyecilerini gördüğünde kuşkusuz yolunu değiştirirdi. Bunların insanlık onuru adına savunduğu Anayasanın birinci maddesinde her ne kadar *"insanlık onuru dokunulmazdır"* deniyorsa da insandan kastedilenin "Alman" olduğu, Anayasanın somut olarak hakların adlandırıldığı maddelerinde, *"Almanlar... hakkına sahiptir"* denmesinden bellidir! Bunların insanlık onurundan ne anladığı, dünyanın yoksullarının ezilmesi ve sömürülmesinde en fazla pay sahibi olan, dünyadaki yoksulluğun en baş üreticileri içinde yer alan, bu yüzden de en zengin ülkelerinden biri olan Almanya'da ilticacılara reva görülen muameleden bellidir. Lafta insanlık onurudur savunulan, gerçekte ise dert başkadır.

Dert şudur: Nazi saldırılarının artması, Almanya dışındaki ülkelerde yığınlar içinde İkinci Dünya Savaşı sırasında iyice yerleşen *"Çirkin Alman"*, *"Nazi domuzu"* imajının yeniden yaygınlaşmasına –Almanya'nın emperyalist rakiplerince de bilinçli olarak yaygınlaştırılmasına– yol açmıştır. Alman emperyalist hakim sınıf sözcülerinin deyimi ile *"Almanya dışındaki Almanya resmi zarar görmüş"*tür!

Demokrasi cilasının biraz kaldırıldığı yerde, nazizmin çirkin yüzü sırıtmaya başlamıştır. Dünyanın en büyük "dışsatım" ülkelerinden biri olan ve yayılmacılığı şimdilik "barış" içinde yürütme durumunda olan Almanya'nın –daha doğrusu Alman emperyalist sermayesinin– bu çirkinliği gizlemesi; *"resmi düzeltmesi"* gereklidir.

İşte hakim sınıflar açısından 8 Kasım yürüyüşünün temel amacı ve anlamı buydu. Yığınlar içinde ırkçı saldırılara karşı duyulan haklı tepkinin başına geçerek, bu tepkiyi devletin çizdiği sınırlar içinde tutmak, ve evet dev-

lete destek aracı olarak kullanmak da yürüyüşü düzenleyenlerin temel amaç larından biri idi.

8 Kasım'da yapılan yürüyüşe 350 bin kişi katıldı. Yürüyüşe katılanların çok büyük çoğunluğu kuşkusuz Nazi saldırılarını kınama, iyi niyetle gerçekten insan onurunu savunma düşüncesi ile, bunu ifade etmek amacıyla yürüyüşe gittiler.

Hakim sınıfların sözcüleri için ise yürüyüş, onların demokratik dediği emperyalist, ırkçı devletin savunulduğunun ifadesi idi. Yürüyüşte hakim sınıfların sahtekarlığını gören, bu sahtekarlığı teşhir etmeyi temel görevi olarak kavrayan binlerce devrimci insan ve komünistler de vardı. Yürüyüş boyunca bu devrimci kesim, hakim sınıfların suratına *"Sahtekarlar, sahtekarlar!"* şiarını haykırdı. Alman başbakanı başta olmak üzere bir dizi sahtekar, gerçeklerin suratlarına haykırılmasından o kadar rahatsız oldular ki, yürüyüşe geldiklerine, geleceklerine pişman olup, miting alanına ancak ara yollardan, yüzlerce koruma arasında gidebildiler.

Miting alanında ise onları daha büyük bir sürpriz bekliyordu. Miting alanında konuşma kürsüsünün tam karşısındaki bölümde, onların suratına onların sahtekarlığını haykıran pankart ve dövizler yerleştirilmişti. Yüzlerce, binlerce insan konuşmaları *"Sahtekarlar!"* sloganları ile karşılıyordu.

Mitingin ana konuşmasını yapacak cumhurbaşkanı Weizsaecker konuşmaya başladığında devrimciler önce onun sesini hoparlör tesisatını bozarak kestiler. Alelacele yedekler devreye sokulduktan sonra, bu bay konuşabildi. Fakat bu arada mitingin şekli çoktan değişmiş, hakim sınıfların bir devlet savunma bayramı olarak düşledikleri şey, onların istediği bayram olmaktan çıkmış, emperyalist devletin sahtekarlığı ile hemfikir olmayanların varlığı açıkça ortaya konmuştu. Devlet başkanı havada uçan kimi çürük yumurta ve boya torbalarından korunmak için polis kalkanlarından oluşan bir duvar ardında ve "Sahtekar!" nidalarının eşliğinde yapabildi konuşmasını ancak.

Miting, bilinen demagojileri yineleyen, Alman emperyalizminin cici yüzünü sergileyen bu konuşma ertesinde alelacele bitirildi. Yürüyüş ertesinde polis devrimcilere karşı intikam saldırısına geçmesine rağmen, o büyük kalabalıkta pek fazla bir zarar veremedi devrimcilere.

Miting sırasında Alman devletinin bu propaganda gösterisini bütün dünyaya canlı yayınla taşımak için alanda bulunan medya ordusu, bu propaganda gösterisinin nasıl bozulduğunu taşımak zorunda kaldı. Alman burjuvazisinin bu bayramının bu şekilde rahatsız edilmesi; Alman emperyalizminin ırkçılığının teşhiri, burjuvaziyi adeta kudurttu. Gerek canlı yayın sırasında, gerekse daha sonra burjuvazinin sesi tüm medya söz birliği içinde devrimcilere karşı nefretini kustu. Hristiyan-Demokratından, Sosyal-Demokratına, Hür Demokratından, Yeşiline, Demok ratik-Sosyalistine kadar tüm burjuva parti temsilcileri *"küçücük bir terörist"* azınlığın, *"350 bin kişilik barışçı bir yürüyüşü böyle rahatsız etmesinden"* ve *"Almanyanın resminin böyle kirletilmesinden duydukları"* rahatsızlığı dile getirdiler. *"Sağ ve sol terör demokrasiyi tehdit ediyor"*, *"bunlara haddini bildirmek lazım"* demagojileri yeniden ayyuka çıkarıldı.

Bir ırkçının yüzüne ırkçı olduğunun haykırılması, ilticacı yurtlarının basılıp yakılması, sokak ortasında insanların linç edilmesi, öldürülmesi ile eşitlendi. Irkçılara karşı yönelen rahatsız etme eylemi, sanki yürüyüşe katılan kitleye yönelen bir saldırı olarak gösterildi. Ateşe verilen ilticacı yurtlarının kızıllığında, *"Fakat yığınların tepkilerini de ciddiye alıyoruz"* demeçleri verenler, bay Weizsaecker'e yönelen 3-5 çürük yumurtanın *"terörizmi"*(!!!) karşısında hüngür hüngür ağlama pozlarına girdiler!

Yürüyüşün sahtekarlığı, yürüyüş sonrasında da bu biçimde sürdürüldü! Almanya'daki resmi "Türk" ve yabancı kuruluşları da, Nazi saldırıları ile, yürüyüşteki devrimci tavırı eşitleyen *"her türlü şiddeti kınayan"*(!) koroya katıldılar. Onlardan başka bir şey de beklenemez zaten!

Biz Türkiye-Kuzey Kürdistanlı bolşevikler, yürüyüşe bazı otonom gruplarla, eski Doğu Berlin'de başlayan koldan, devrimci bir blok içinde katıldık. Plananan bu blokun, fazla kalabalık olması beklenmeyen, yalnızca PDS'in katılacağı varsayılan (ki bu varsayım doğru çıkmadı. Doğu'daki yürüyüşe katılım da beklenenin çok üstünde idi. Ve tüm diğer burjuva partileri de orada idi.) yürüyüşün önüne geçmesi, bu koldaki yürüyüşe damgasını basması ve blok halinde önceden miting alanına girerek, rahatsız etme eylemine güçlü olarak katılması idi. Yürüyüşün başlangıç yerine gidildiğinde görülen, beklenenden çok değişikti. Gelmesi beklenen 2-3 bin kişilik PDS bloğu yerine, onbinlerle insan meydanı doldurmuş durumda idi.

Planlanan devrimci blokun bu yürüyüşün önüne geçmesi imkanı yoktu. Bu durumda devrimci blok bu bölümdeki yürüyüşün arkasında, kendini yürüyüşten ayırmaya çalışarak yürüdü. Devlete karşı olduğunu tüm ajitasyon-propogandası ile açıkça ortaya koyan bu blokta 4000'nin üzerinde katılım vardı.

Bolşevikler, yürüyüş boyunca Alman emperyalist burjuvazisinin sahte anti-ırkçılığını teşhir eden 7 binin üzerinde Almanca bildiri dağıttılar.

Almanca olarak ***"Egemenlerin anti-ırkçılığı sahtekarlıktır!"***, ***"Sınırlar açılsın!"***, ***"Herkese kalma hakkı!"***, ***"Herkese eşit hak!"***, ***"Bolşevik Partizan"*** yazan bir pankart bu blokta taşındı. Ve yürüyüş sırasında bir de Bolşevik Partizan adına bir konuşma yapıldı. Yürüyüş boyunca toplam 50 bine yakın kuşlama yapıldı.

Blokun, Batı yürüyüş kolu alana varmadan önce miting alanına gelmesi ve blok halinde alana girme, yanlış hesap sonucu başarılamadı. Miting alanına gelindiğinde, alana giriş onbinlerle insan tarafından kapanmış durumda idi. Blok halinde ilerlemek bu durumda mümkün değildi. Bu durumda biz pankartımızı daha iyi görülebilir yüksekçe bir yere çıkartarak, kuşlama ve bildiri dağıtma ve alana bireysel olarak girilebildiği ölçüde, rahatsız etme işine baktık.

Katılım beklenilenin çok üstünde olduğu için, aslında kuşlama ve bildiriler de yetmedi. Kuşkusuz bu yürüyüşte yaptığımız ajitasyon-propaganda çalışması başarılı idi; kimi otonom gruplarla kurulan devletin ırkçı olduğunu, saldırı hedefinin o olması gerektiğini açıkça ortaya koyan bloka 4000 kişinin katılması da gayet iyi idi. Söz konusu otonom gruplarla daha sıkı işbirliği açısından da eylem yararlı idi. Fakat öncelikle katılım konusunda hesabın yanlış yapılması vb. faktörler sonucu, alana planlanan zamanda ve blok halinde girilememiş olması, rahatsız etme eylemlerinin çok daha güçlü ve görkemli olmasını engelledi.

Yürüyüşte dikkat çeken bir olgu da, Türkiye Kuzey-Kürdistanlı oporünist örgütlerin bu yürüyüşte ya olmadıkları, ya da katılmaları halinde, kendilerini bu devlet yanlısı yürüyüşten ayırma ihtiyacı duymamaları, deyim yerinde ise tüm burjuva partileri ile –pratikte– omuz omuza(!) yürümeleri idi. Bunda da şaşılacak bir şey yok aslında!

15 Kasım 1992

Almanya'da gelişen ırkçılığın baş saldırı hedeflerinden biri, Sinti ve Romalar... Onlar yalnızca Almanya'da değil, tüm Avrupa ve dünyada, bulundukları tüm ülkelerde aşağılanmanın, horlanmanın, ulusal düşmanlığın, ırkçılığın baş hedeflerinden biri. Almanya şimdi 50 bine yakın sığınmacı Romayı sınırdışı etme hazırlıkları içinde. Türkiye-Kuzey Kürdistanlı bolşevikler, bu gelişme karşısında aşağıdaki bildiriyi geçen ay içinde yoğun bir şekilde dağıttılar.

ONBİNLERCE SİNTİ VE ROMA'NIN ROMANYA'YA SÜRGÜN EDİLMESİNE KARŞI MÜCADELE EDELİM! BASKIYA VE TAKİBATA UĞRAYAN SİNTİ VE ROMALARA KALMA HAKKI!

1992 sonbaharında Almanya: Yeniden birleşmiş Almanya, 3 Ekim'de "büyük bir şatafatla" eski "Demokratik Alman Cumhuriyeti"nin ilhak edilmesini ve Alman emperyalizminin daha da güçlenmesini kutluyor. Öncelikle Alman emekçi insanlarının dikkatini yeniden birleşme yoluyla güncel sıkıntılardan ve endişelerden uzaklaştırmayı hedefleyen Alman milliyetçisi zafer sarhoşluğu, dikkatleri diğer sorunlardan uzaklaştırmak için ilticacıları ve göçmenleri hedef tahtası olarak kullanıyor.

Eski Yugoslavya'nın çeşitli devletlerinden ve Romanya'dan gelen Sinti ve Romalar, Almanya'da iltica arayan ilticacıların bir bölümüdür. Bunların gerek eski Yugoslavya devletlerinde ve gerekse de Romanya'da hemen hemen tüm diğer uluslar tarafından uygulanan en vahşi, en ırkçı baskıya maruz tutulmaktadırlar. Bir devleti olmayan, dünyanın hiçbir devleti tarafından temsil edilmeyen Sinti ve Romalar, zayıfların en zayıfları ve hak yoksunlarının en hak yoksunlarıdırlar. Dünyanın bir çok ülkesinde, Romanya'da olduğu gibi, ırkçı bir takibata uğramaktadırlar. Evleri kundaklanmakta, çadırları yakılmakta, kadınları ve kızlarına tecavüz edilmekte ve bir köyden diğerine, bir kentten diğerine, bir ülkeden diğerine sürgün edilmektedirler.

Almanya'ya gelen ve burada iltica talep eden Roma-Sinti ilticacıları, buradaki vahşi gerçeği görmektedirler: Üçüncü Reich döneminde, Roma ve Sintilere karşı tüm Avrupa çapında sistemli bir yok etme politikası uygulayan, ırkçı-biyolojik teorilere dayanarak Sinti ve Romaları *"düşük değerde insanlar"* olarak ilan eden ve onbinlerce Sinti ve Romalı kadını zorla kısırlaştıran Almanya, Roma ve Sintilere uygulanan jenosidin üzerinden yaklaşık 40 yıl geçtikten sonra, şimdi yine bu halkları Almanya'nın bozuk ekonomik durumundan ötürü "günah keçileri" olarak seçmekte ve Roma ve Sintilere karşı saldırılar için ortam yaratmaktadır.

Roma ve Sintilerin oturdukları ilticacı yurtlarına, örneğin Köln/Düren'de olduğu gibi sıkıştırıldıkları toplama kampı benzeri gettolara saldırılar, şu anda öncelikle nazi çeteleri tarafından yürütülmektedir. Ama gündelik yaşamın neredeyse "normal" bir parçası haline gelen bu saldırılar için ortam, bilinçli olarak politikacılar ve medyalar tarafından yaratılmaktadır.

Yalnızca bununla da kalmıyor...

Ortam kızıştırıldıktan, saldırılar gerçekleştirildikten, neredeyse hergün bir ilticacı yurdu yandıktan ve "temiz erkek ve kadınlar" televizyon kameraları önünde "bu pis çingenelerle"le ilgili "dertlerini" dile getirdikten sonra, Federal Hükümet şimdi, harekete geçeceği koşulları yarattı. Bütün bu "aksaklıklara" karşı onlar için şimdi tek araç var: Sinti ve Romaların Romanya'nın sürgün edilmesi. Eski Yugoslavya'dan gelen Sinti ve Romaların bir bölümü sürgün edildi, bir bölümü de şu andaki savaş yüzünden sürgün edilemiyor. Çavuşesku rejiminin bir devamı olan ve Romanya'daki diğer halk gruplarına karşı ırkçı ve şovenist bir politika uygulayan Romanya hükümetiyle, Eylül ayı içinde, Sinti ve Romaların hemen sınır dışı edilebilmesini mümkün kılan bir anlaşma imzalandı. Faşist Romanya Hükümeti, bu insanları "yeniden geri kabul etme" karşılığında, elbette Alman devletinden milyonlarca Mark kredi almaktadır. Alman emperyalistleri için iyi bir iş: Alman büyük sermayesi böylelikle Romanya ekonomisi içindeki eski yerini güvence altına alacaktır. Roma ve Sintilere gelince: Onlar, tekrar takibata uğrayacak, tekrar kışkırtmaya ve kovulmaya tabi tutulacaklardır...

Alman politikasının diğer bütün alanlarında olduğu gibi, egemenler, nazi politikasına yakınlaşma konusundaki korkularını ve utangaçlıklarını iyice yitirdiler. Alman tarihinin revizyonu ve çarpıtılması, tüm hızıyla yürüyor.

Biz, her ulustan anti-faşistler ve devrimciler, Sinti ve Romalara uygulanan jenoside ilişkin Alman tarihini unutturmamak için ayağa kalkmalı ve buna bir son vermeliyiz. Alman egemenleri, bu katliamın zaten kefaretini ödemedikleri gibi, nazi Almanyasının mirasçısı olan Alman devleti de, Sinti ve Roma jenosidinin kurbanlarına hiçbir "tazminat" ödemedi.

Eğer biz burada çalışan ve mücadele yürüten Türkiye-Kuzey Kürdistanlı komünistler ve devrimciler, Romaların ve Sintilerin takibata uğratılmasına karşı çıkıyorsak, bunu, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da da egemenlerin "böl ve yönet" politikası doğrultusunda Türkiye-Kuzey Kürdistan halkları arasında milliyetçi düşmanlık, şovenist baskıyı teşvik ettiklerinin bilinciyle yapıyoruz. Roma ve Sintilerin, diğer halk kitlelerinin içinde de destek bulan ve bunlara karşı sayısız önyargılarda dile gelen takibata uğraması, aşağılanması ve baskıya uğraması bu politikanın bir parçasıdır.

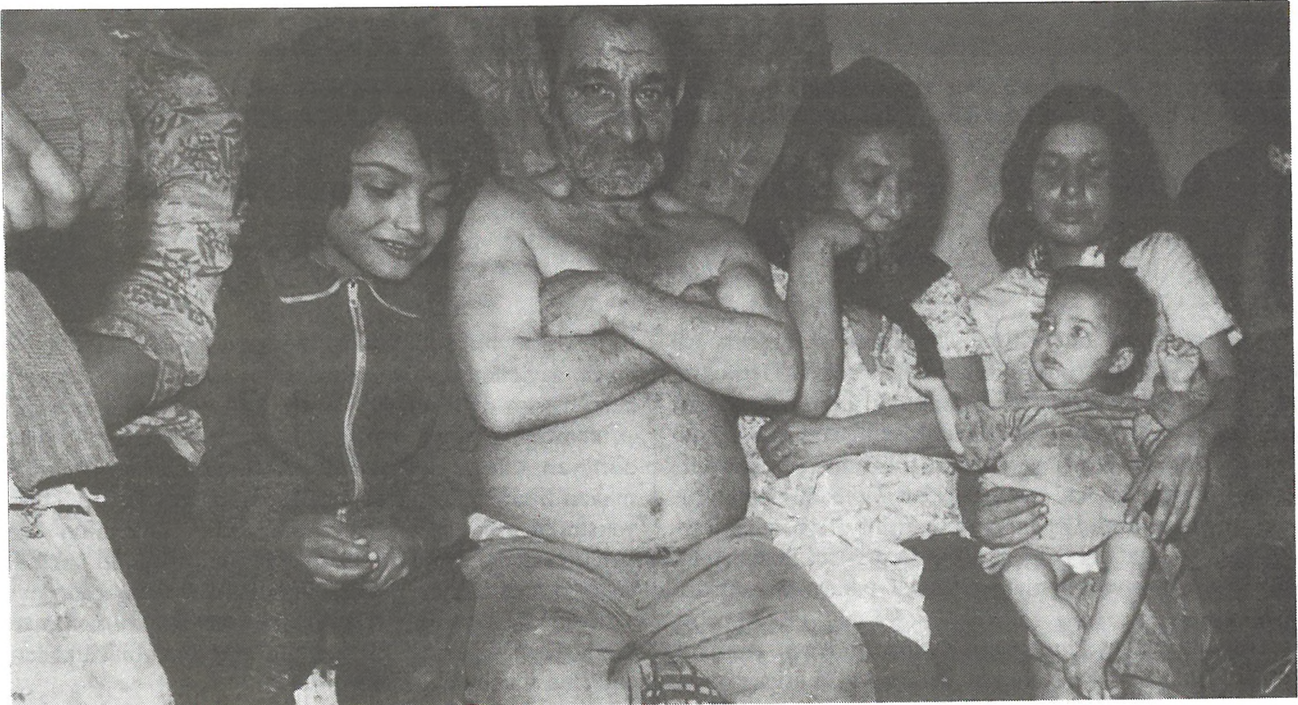
Bundan ötürü: Diğer uluslardan anti-faşistlerle birlikte Sinti ve Romaların Romanya'ya sürgün edilmelerine karşı mücadele edelim! Sintilere ve Romalara uygulanan ırkçı takibata karşı mücadele edelim!

SINIRLAR HALKLAR ARASINDA DEĞİL; YUKARDAKİLERLE AŞAĞIDAKİLER ARASINDADIR!

PRATİKTE ULUSLARARASI DAYANIŞMA!

28.09.1992

BOLŞEVİK PARTİZAN

Almanya'da faşist saldırılara karşı eylemler artıyor!

3 Ekim 1992, Köln

Faşistlere rahat yok! "Deutsche Liga" adlı örgütün Köln toplantısına karşı eylem yapıldı...

Almanya'daki faşist partilerden biri olan ve Köln belediyesinde sandalyesi bulunan Deutsche Liga" (DL) adlı örgütün, 3 Ekim 1992'de Köln'de kongre yapacağı, düzenli aralıklarla biraraya gelen Alman otonom ve diğer devrimci-demokratik çevrelerden öğrenildi. Bu kongrenin engellenmesi için Alman otonom güçleri ve devrimci örgütleriyle birlikte bir toplantı yapıldı. Bu toplantıda, faşistlerin kongresinin nasıl engelleneceği konusu tartışıldı. Tartışmanın sonucunda;

• DL'nin yapacağı toplantı tarihinin bilinmesine rağmen, toplantının nerede olacağı bilinmiyordu. Toplantı yerinin tespit edilmesi durumunda, yapılması düşünülen eylem şekli olarak barikat kurmak ve bu yolla faşistlerin toplantı yerine girmelerini engellenmesi düşünüldü,

• Ayrıca, bu eylem öncesinde, faşistlerin toplantı yerinin yakınında yürüyüş yapılması kararlaştırıldı. Yürüyüş ve mitingin aynı gün saat 10.30'da Köln, Alter-Markt'da yapılması konusunda görüş birliğine varıldı.

Eylem günü, Köln, Alter-Markt'a gidildiğinde, miting alanında 1200'e yakın kitle vardı. Saat 12.00'ye gelmiş olmasına rağmen DL'nın toplantı yapacağı yer hala öğrenilememişti. Bu yüzden miting alanındaki kitleyi uzun süre orada tutmanın doğru olmayacağı düşünülerek yürüyüşe geçildi. Yürüyüşe başlanıldığı sırada DL'nin toplantı yeri öğrenildi. Buna bağlı olarak yürüyüş kısa bir mesafede tutulup tekrar miting alanına dönüldü. Eyleme katılan kitleye toplantı yerinin tespit edildiği duyurulup, oraya gidilmesi çağrısı yapıldı.

DL'nın toplantı yeri, Köln merkezinin dışında Weiss'daydı ve oraya tramvaylarla gidildi. Tramvaydan inildikten sonra düzenli bir yürüyüş kolu oluşturuldu ve toplantının yapılacağı yere kadar yüründü. Toplantı salonun önünde polisin oluşturduğu barikat ile karşılaşıldı. Sloganlar atılarak faşistler rahatsız edildi. Bir süre sonra bir grup otonom ile Bolşevik Partizan taraftarı salona başka yerden girme imkanını aradılar. Gidilen yerlerde de polis barikatları ile karşılaşan otonom ve Bolşevik Partizan taraftarları, polis barikatının karşısına kendi barikatlarını kurarak, faşistlerin buradan geçmelerini engellemek istediler. O ana kadar toplantı salonuna ne kadar faşistin girdiği belli değildi. Fakat belli bir kesim salona girebilmişti. Devrimci güçlerin kurduğu barikattan bir kaç faşist içeri girmeye çalıştı. Fakat bunlar engellendiler.

Eylem kongreyi engelleme anlamında başarılı olmadı. Bunun nedeni toplantı yerinin önceden tespit edilmemesiydi. Bunun içindir ki, faşistlerin belli bir kesimi önceden içeri girebilmişlerdi. Eğer toplantı yeri zamanında tespit edilebilseydi, faşistlerin toplantı salonuna girişi de büyük bir ihtimalle engellenecekti. Buna rağmen, faşizme karşı gelişen devrimci ve otonom grupların oluşturduğu aktif pratik dayanışmayı içeren bu tür eylemler ileriki çalışmalar için atılan önemli bir adımdır.

Bolşevik Partizan taraftarları bu eylemlere güçlü bir şekilde katıldılar, propagandalarını yaygın ve güçlü bir şekilde yaptılar.

24 Ekim 1992, Brüksel

Irkçılığa karşı yapılan Brüksel yürüyüşü üzerine...

Belçika'nın Brüksel kentinde 24 Ekim tarihinde, ırkçılığa ve faşizme karşı bir yürüyüş gerçekleştirildi. Son dönemlerde Avrupa'nın birçok ülkesinde gelişmeye başlayan ırkçılık ve yabancı düşmanlığına karşı çeşitli kurum ve kuruluşların gerçekleştirdiği yürüyüşe yaklaşık 25 bin kişi katıldı. Bu yürüyüşe Türkiye-Kuzey Kürdistanlı bolşevikler de propaganda amacıyla katıldı. Eylem öncesinde Almanca, İngilizce bildiri ve kuşlama malzemelerini en geniş çevreye dağıtmayı hedefleyen bolşevikler, yürüttükleri canlı militan propaganda ile dikkatleri üzerlerinde topladılar. Özellikle İngilizce ve Fransızca dillerinde hazırlanan fırlatmalar oldukça ilgi çekti ve bu fırlatmaların üzerindeki sloganlar yer yer devrimci otonom kitle tarafından atıldı. Yine bu fırlatmaları bazı yayın kuruluşları da televizyonda göstermek amacıyla filme almıştır.

Yürüyüşe katılan 10 binin üzerindeki otonom kitle içerisinde kendi pankartlarını da açan bolşevikler, attıkları sloganlarla propagandalarını bu yönlü de sürdürdüler. Bolşeviklerin attıkları sloganlara yer yer otonom güçlerin katıldığı da gözlemlendi.

Bolşeviklerin yayınlarına da oldukça yoğun bir ilgi gösterildi. Çok miktarda Almanca broşür satışı gerçekleştirildi.

Bu eylem, bolşevik düşüncelerin yaygınlaştırılması çalışmasında iyi bir işlev görmüş, geniş bir kitlenin bolşevik görüşleri tanımasına yolaçmıştır. Bolşevik propagandanın yaygınlaştırılması çalışmasının sürekliliğinin sağlanması, gelecekte bu yönde daha büyük başarılar kazanmanın önşartlarındandır. Görev, bu çalışmayı, sürekli-sistemli kılabilmektir.

Haydi, büyük bir sabır ve enerjiyle bu görevi yerine getirmeye!

Haydi, bolşevizmin bayrağını daha da yükseltmeye!

9 Kasım 1992, Aachen

Christalnacht eylemi ya da sessizlik sese dönüştürüldü!

8-9 Kasım tarihleri arasında, Hitler faşizminin yahudilere ve yahudi sinagoglarına yönelik ilk saldırılarının yıldönümünde, Almanya'nın birçok kentinde yüzbinlerce kişinin katıldığı ve gelişen ırkçılığın ve geçmişin katliamlarının protesto edildiği yürüyüşler gerçekleştirildi. Bu yürüyüşlerden birisi de yaklaşık 8 bin kişilik bir katılımla Aachen kentinde yapıldı.

Aachen'deki yürüyüş, esas olarak reformist-pasifist güçlerin hazırlamaya çalıştıkları bir eylem olmasına karşın; Alman otonom güçlerin ve bolşeviklerin içinde aktif olarak çalıştıkları Flüchtlingsplenum'un inisiyatifi ellerine geçirmeleri sonucu hareketli ve militan bir eylem haline getirildi.

Pasifist-reformist çevrelerce sessiz

yapılması planlanan yürüyüş, devrimci güçlerin çabaları sonucu sesli-sloganlı bir yürüyüş haline geldi. Atılan sloganlarla yürüyüş güzergahında kitlelere propaganda yapıldı. Sessiz yürüyüş, ses getiren bir yürüyüş oldu!

Bolşevikler bu eylemin hazırlığına aktif olarak katılmamalarına karşın, pratikte, çağrılarına destek verdikleri Flüchtlingsplenum'daki otonom güçlerle birlikte hareket etmişler, yürüyüş öncesi ve sırasında reformistlerin etkilerini sıfıra indirmede önemli bir rol oynamışlardır.

Bolşevikler bu eylemde de geniş bir propaganda gerçekleştirmişler ve bildiri ile geniş bir kesime ulaşmışlardır.

14 Kasım 1992, Bonn

Faşizme karşı enternasyonal mücadele!

14 Kasım tarihinde Almanya'nın Bonn kentinde, SPD'nin düzenlediği "Parti Günü"ne, SPD'nin yabancılar politikasına ve Alman Anayasası'nın 16. maddesinin değiştirme isteklerine karşı; SPD'nin gençlik kolu, Yeşiller, DGB, vd. kuruluşların düzenlediği bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Burjuva medyalar aracılığı ile aylar öncesinden propagandası yapılan bu yürüyüşe karşı nasıl bir tavır takınılması gerektiği de uzun bir süreden beri devrimci otonom güçler arasında tartışılmış ve sonuçta bu yürüyüşün içinde enternasyonal devrimci bir blok oluşturulması ve ayrı bir miting yapılması kararlaştırılmıştı. Otonom ve devrimci grupların eylem hazırlık toplantılarına başından beri düzenli olarak katılan bolşevikler, bağımsız bir yürüyüş ve miting önermelerine karşın örgütlerin çoğunluğunun aldıkları enternasyonal blok ve ayrı miting kararına uymuşlar, bu doğrultuda eylemin organizasyonunda aktif görevler almışlardır.

Eyleme Bolşeviklerin dışında Türkiye-Kuzey Kürdistanlı örgütlerden AGİF, Feyka Kürdistan, Kürdistan Komite/Köln de katıldı.

14 Kasım sabahı saat 11.00'de Bonn un Josefhöhe alanında başlayan yürüyüşe yaklaşık 200 bin kişi katıldı. Enternasyonal blokun saflarında ise yaklaşık 10 bin kişi vardı. Yürüyüş sırasında atılan sloganlar, yürüyüş aracından yapılan konuşmalar ve çeşitli dillerden yapılan müzik yayını yürüyüşe ayrı bir canlılık kattı.

Enternasyonal blok yürüyüşünü Münsterplatz'da yaptığı bir mitingle tamamladı. Mitingde yapılan çeşitli konuşmalarda, SPD'nin ve diğer parti ve politikacıların yabancılar politikası konusundaki ikiyüzlülüğü teşhir edildi.

Bolşevikler de mitingte, Almanca ve Türkçe olarak bir konuşma yaptılar. Konuşma, dinleyiciler tarafından ilgiyle karşılandı.

Bolşevikler, dağıttıkları 10 binin üzerinde bildiri, 40 binin üzerinde kuşlama ile bu eylemde de geniş bir propaganda yaptılar.

PKK'ya karşı yapılan TC–Kürdistani Cephe işbirliği ve bu güçlerin saldırıları protesto edildi..

17 Ekim 1992, Duisburg

Faşist TC devletinin, Kürdistani Cephe içindeki parti ve grupların da desteğiyle Güney Kürdistan'da gerçekleştirdiği ve esas olarak PKK önderliğinde gelişen Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini boğmayı amaçlayan saldırı ve katliam girişimleri, 17 Ekim 1992 tarihinde Almanya'nın Duisburg kentinde bolşeviklerin düzenlediği bir yürüyüş ve mitingle protesto edildi.

Bilindiği üzere faşist Türk devleti, PKK'ya yönelik saldırılarını Güney Kürdistan'daki işbirlikçi güçlerle, KDP ve KYB ile de uzlaşarak sürdürmüş, karşı-devrimci güçler PKK'nın kamplarına ve Kürt yerleşim birimlerine karşı çeşitli saldırılarda bulunmuşlardı. Faşist Türk devletinin işbirlikçi hainlerle Ekim ayı ortalarında gerçekleştirdiği saldırılara karşı, bir ilk tavır olan protesto yürüyüşüne ve mitingine TKP/ML(BOLŞEVİK) Kuzey Kürdistan Seksiyonu Örgütleme Komisyonu yayınladığı bir bildiri ile katılma ve eyleme destek verme çağrısında bulundu. *"Kürt ulusu üzerinde bir soykırım denemesi daha tezgahlanıyor! Emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin Kürt ulusuna yönelik katliamları, gelişen ulusal kurtuluş mücadelesini durduramayacaktır!"* başlığı altında yayınlanan çağrı bildirisinde, emperyalistlerin güdümündeki Talabani ve Barzani gibi uşak önderlerin, efendilerinin isteği doğrultusunda PKK önderliğinde gelişen Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini boğma istekleri yönünde üzerlerine düşen onursuz görevi yerine getirdikleri belirtiliyor, uygulanmaya çalışılan Kürdü Kürde kırdırma siyasetinin de faşist devleti ve yardakçılarını çöküşten kurtaramayacağı vurgulanıyor, şöyle deniyordu:

"Biz bolşevikler, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da devrimci gördüğümüz tüm siyasi hareketleri, Kürt ulusal kurtuluş hareketine destek vermeye çağırıyoruz. Verilecek olan destek, bugün halklar arasındaki kardeşliği-dayanışmayı daha da güçlü kılacak ve emperyalizm yanlısı "Kürdistani Cephe"nin karşı-devrimci saldırılarını boşa çıkarmada yardımcı olacaktır. Başta devrimci siyasi örgütler olmak üzere, tüm devrimcileri, demokratları duyarlı olmaya, emperyalizmin uşağı TC devletinin barbar savaşına karşı, devrim mücadelesini yükseltmeye çağırıyoruz."

Yine bildiride, Türk hakim sınıflarının son dönemde özellikle kışkırtmaya çalıştıkları Kürt-Türk düşmanlığına özel dikkat çekiliyor, bu siyasete karşı özellikle Türk işçi ve emekçilerine *"Türk faşistlerini çirkin, pis emelleriyle başbaşa bırakmaları; yürüyen Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine pratik destek vermeleri"* çağrısı yapılıyordu.

17 Ekim 1992 tarihinde, Duisburg-Marxloh'da Johannis Markt'ta başlayan yürüyüşe 300 civarında bir katılım sağlandı. Yürüyüş güzergahı boyunca faşist Türk devletine, işbirlikçilere, Türk şovenizmine karşı ve halkların kardeşliği ve dayanışması ile ilgili, Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesi ile ilgili Almanca, Türkçe,

Kürtçe atılan sloganlar ve dağıtılan bildiriler ile geniş bir propaganda yapıldı. Canlı ve militan geçen yürüyüş bir miting ile sona erdirildi.

TC-Kürdistani Cephe işbirliğine ve bu güçlerin saldırılarına karşı ilk pratik tavırlardan birisi olan bu eylem, bir kez daha, bolşeviklerin sorunlara karşı duyarlılığını göstermesi açısından önemlidir.

24 Ekim 1992, Berlin

Duisburg'taki eylemden bir hafta sonra, Berlin'de de Duisburg eyleminin amacı doğrultusunda bir başka yürüyüş ve miting daha yapıldı. Buradaki yürüyüşün hazırlığını Bolşevikler ile PKK/ERNK-Berlin birlikte gerçekleştirdi. Yürüyüş için ortak afiş de çıkarıldı.

24 Ekim 1992 tarihinde Oranien Platz'da başlayan yürüyüşe 1000 civarında bir kitle katıldı. PKK'nın aynı gün Frankfurt'ta merkezi bir protesto yürüyüşü düzenlemesi katılımı etkiledi ise de yürüyüşe katılan Alman, Kürt, Türk ve diğer ulus ve milliyetlerden devrimciler coşkulu ve militan bir eylem gerçekleştirdiler. Yürüyüş sırasında okunan Kürtçe, Türkçe ve

Berlin'deki yürüyüşe bin kişinin üzerinde bir katılım oldu...

Sokak infazları devrim mücadelesini durduramaz!

Çeşitli milliyetlerden Türkiye ve Kuzey Kürdistanlı işçiler... emekçiler...

Faşist devlet terörü bütün vahşetiyle devam ediyor! Faşist devlet, polisiyle, ordusuyla, özel timiyle, kontrgerillasıyla, hizbi-i kontrasıyla; kısacası tüm terör kurumlarıyla komünistlere, devrimcilere, Kürt ulusal özgürlük savaşçılarına kudurmuşcasına saldırıyor; katliam üzerine katliam yapıyor! O, Kürt halkına vahşet yaşatıyor, ölüm kusuyor!

Faşist devletin terör mangaları ülkenin dört bir yanında ölüm kusuyor. Komünistler, devrimciler, ilerici ve demokrat yurtseverler katlediliyor! Ülkenin dört bir yanında baskılar, tehditler, işkenceler, katliamlar, insan lıkdışı uygulamalar ***aynen*** devam etmektedir.

Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da ***055 ve 056*** polis ve jandarma "imdat" telefonlarına yapılan ihbarlarla her gün evler basılmakta, devrimciler ve Kürt yurtseverler, demokrat ve ilericiler yüzleri maskeli faşist ***ölüm mangaları*** tarafından hunharca katledilmektedir.

Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da devrimciler, ilerici, demokrat ve Kürt yurtseverler sokak ortasında, halkın gözü önünde aleni bir biçimde yargısız-sorgusuz katledilmektedir. Sokak infazları, katliamlar şeffafça yapılmaktadır. Haksızlıklar, anti-demokratik uygulamalar, işkenceler ***şeffafça*** yapılmaktadır.

Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da son 10 aylık zaman içinde 300'den fazla devrimci, ilerici, demokrat ve yurtsever sokaklarda, evlerinde, işyerlerinde, polis ve jandarma karakollarında, işkence tezgahlarında hunharca katledilmiştir.

Kuzey Kürdistan'da Kürt devrimci, yurtsever gazeteciler, aydınlar sokak ortasında kontrgerilla ve hizb-i kontra cinayet şebekeleri tarafından hunharca katlediliyorlar. Devletin resmi ağızları, katledilen Kürt devrimci-yurtsever gazetecilere ***"bunlar gazeteci kılığında militanlar"*** diyerek kontrgerilla ve hizb-i kontra cinayet şebekelerinin işlediği cinayetleri meşru görmektedirler.

Çeşitli milliyetlerden kadın-erkek işçiler, emekçiler...

Faşist Türk devleti, devrimci muhalefeti, devrimci hareketi faşist şiddetle ezmek, susturmak istemektedir. Faşist devlet, ulusal ve demokratik talepleri dile getiren, savunan; insan hak ve temel özgürlüklerini savunan, tüm haksızlıklara, anti-demokratik uygulamalara karşı gelen, devletin demokrasi maskeli faşist yüzünü ortaya koyan, devrimci muhalefeti ölümlerle, işkencelerle, baskı ve zulümlerle susturmak ve ezmek istemektedir.

O, bunu yaparken tüm halkı, ***ihbarcılığa, ajanlığa*** teşvik ederek yanına almak istemekte, halkı devrimcilerin katliamına ortak etmek istemektedir. O, komünistleri, devrimcileri, ilerici ve demokratları halka "terörist", "eşkiya" olarak tanıtmakta, işçiden, emekçiden, memurdan, öğrenciden, aydından devrimcileri 055 ve 056 polis ve jandarma katliam telefonlarına ihbar etmesini istemektedir.

İşçiler... emekçiler...

Faşist hakim sınıfların komünistlere, devrimcilere, ilerici ve demokratlara karşı oluşturmak istedikleri "anti-terör" cephesi içinde yer almayın! Hakim sınıfların aldatmacalarına, oyunlarına kanmayın! Faşist terör devleti için ihbarcılık, ajanlık, işbirliği tekliflerini REDDE-

Almanca yazılarda, faşist Türk devleti ve işbirlikçi hainlerin saldırıları protes to edildi. Çeşitli dillerde müzik yayınının da yapıldığı yürüyüş aracında, yürüyüşün sonlarına doğru okunan ve Kürt kadınlarının günümüzdeki konumunu, mücadele içindeki yerini anlatan konuşma ilgiyle karşılandı. ●

Berlin'de yapılan yürüyüşe katılan çeşitli ulus ve milliyetlerden devrimcilerin taşıdığı bir pankart: "DAYANIŞMA SİLAHIMIZDIR!"

DİN! Unutmayın ki, faşist terör devletine ihbarcılık yapmak, ajanlık yapmak, onunla işbirliği yapmak onursuzluktur! Alçaklıktır! Kişiliksizliktir! Kendi eliyle kendini vurmaktır! Daha da önemlisi DEVRİME İHANETTİR!

Unutmayın ki, devrimciler ne "terörist", ne de "eşkiya"dır! Gerçek terörist, gerçek eşkiya faşist Türk devletidir! Onun terör kurumlarıdır!

Hakim sınıfların, halka "terörist" ve "eşkiya" olarak tanıttığı insanlar DEVRİMCİLERDİR! Yani HAKİM SINIFLARIN ÇİZDİĞİ DÜZEN CENDERESİ İÇİNDE YAŞAMAYI KABUL ETMEYEN; FAŞİST DEVLETİN ŞİDDET TEKELİNİ KABUL ETMEYEN; FAŞİST DEVLET TERÖRÜNE KARŞI VE ONU YIKMAK İÇİN SİLAHA SARILAN *DEVRİMCİLERDİR!* Faşist hakim sınıfların kurmaya çalıştıkları "anti-terör" cephesi gerçekte devrimcilere karşı bir cephedir.

Faşist devlet, yalnızca devrimcileri, demokrat ilericileri ve Kürt yurtsever aydınlarını katletmekle kalmıyor. HAYIR! O, aynı zamanda Kürt halkına, Kürt ulusuna karşı soykırım savaşı DA yürütüyor!

O'dur Şırnak'ta, Çukurca'da, Göle'de, Kulp'ta, Cizre'de, Nusaybin'de ve Kürdistan'ın daha bir çok yerinde Kürt halkını katleden, ona vahşet yaşatan! Faşist Türk devletidir, Kürt halkına kan kusturan! O'dur, Kürt halkını, Kürt ulusunu soykırımdan geçiren! O'dur ana karnındaki bebeği süngüleyen! O'dur isyan eden Kürt kadınını kurşunlayan. O'dur köyleri bombalayan! O'dur köyleri basıp çocuk, kadın, genç, ihtiyar demeden hunharca katleden! O'dur, Kürt ulusunun kendi kaderini kendisinin tayin etmesi uğruna savaşan Kürt ulusal özgürlük savaşçılarını halatlarla panzere bağlayıp kilometrelerce çekerek katleden! O'dur ölü kadın gerillalara tecavüz eden! O'dur Kürdü Kürde kırdıran! O'dur, Kürt ve Türk halklarını birbirine düşman edip, birbirine kırdırmak isteyen!

O'dur, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ın dört bir yanında ırkçılığı, şövenizmi, milliyetçiliği körükleyen, kışkırtan. O'dur, demokrasi maskesi altında faşizmi uygulayan yaşatan! O'DUR, ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN TÜRKİYE VE KUZEY KÜRDİSTAN HALKININ BAŞ DÜŞMANI!

Türk, Kürt, Arap, Ermeni, Laz, Çerkez... ulus ve milliyetlerinden kadın ve erkek işçiler... emekçiler...

Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da hüküm süren faşist devlet terörünün gerçek panzehiri yalnızca EMEKÇİ YIĞINLARIN DEVRİMCİ TERÖRÜDÜR. KURTULUŞ DEVRİMDEDİR! Faşist devlet dişine tırnağına kadar silahlıdır, örgütlüdür. Emperyalizme bağlı faşist hakim sınıflar; iktidarlarını bu devlet aygıtı ve onun temel aracı faşist orduya dayanarak sürdürmektedir. Bu faşist iktidar, ancak işçi sınıfı önderliğinde, işçi-köylü yığınlarının silahlı, örgütlü gücü ile yıkılır! İşte görev, BU GÜCÜN ÖRGÜTLENMESİDİR!

Kurtuluş bilinçlenmemize, örgütlenmemize, silahlanmamıza bağlıdır! Kurtuluş, işçi ve emekçi kitleleri devrim mücadelesine kazanmamıza bağlıdır!

• SOKAK İNFAZLARI DEVRİM MÜCADELESİNİ DURDURAMAZ!

• BASKILAR, TEHDİTLER, İŞKENCELER, HAPİSLER, KATLİAMLAR DEVRİMCİLERİ YILDIRAMAZ!

• FAŞİST TÜRK DEVLETİNE ÖLÜM!

• YAŞASIN KÜRT ULUSUNUN AYRILIP AYRI DEVLET KURMA HAKKI!

• KÜRT ULUSUNUN ULUSAL KURTULUŞU İÇİN YÜRÜYEN MÜCADELEYİ KANLA BOĞMAYA ÇALIŞANLAR, ER GEÇ DÖKTÜKLERİ KANDA BOĞULACAKTIR!

• 055 "İMDAT" TELEFONU DEĞİL, KATLİAMLARA ÇAĞRI TELEFONUDUR!

12 Ekim 1992

TKP/ML(BOLŞEVİK)
MARMARA BÖLGESİ

"Ekim Devrimi ve Kadının Kurtuluşu"

Bolşevik Partizan yurtdışı kadın gruplarının 17 Ekim 1992'de Almanya'da yaptığı toplantı üzerine...

17 Ekim'de, Almanya'da Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'ni anmak üzere bir kültür ve tartışma toplantısı yapıldı.

Toplantı öncesi, faşist Türk devletinin Kürt ulusuna ve PKK'ya yönelik katliamlarını protesto etmek amacıyla Bolşevik Partizan tarafından düzenlenmiş olan bir yürüyüş ve miting yapıldı.

"Emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin Kürt ulusuna yönelik katliamları, gelişen ulusal kurtuluş mücadelesini durduramayacaktır!" temel sloganıyla düzenlenmiş olan yürüyüşe, 300 civarında kadın ve erkek devrimci katıldı.

"Ekim Devrimi ve Kadının Kurtuluşu" konulu toplantımıza, bu yürüyüşe katılanların hemen hepsi geldi. Toplantıya az sayıda da olsa bir grup Alman anti-faşist, feminist ve otonom kadının katılmış olmaları çok önemliydi. Toplantı öncesinde geniş bir ajitasyon-propaganda çalışması yapılarak, hem Türkiye-Kuzey Kürdistanlı, hem de Alman ve diğer uluslardan devrimci kadın kitlelerine ulaşılmaya çalışılmıştı.

Toplantının bütün konuşma metinleri ve kültür programı önceden Almanca'ya çevrilmişti. Tartışmalar da aynı şekilde iki dilde yürütüldü.

Toplantı, kadınların omuzlarına yıkılan ev işi ve çocuk bakımının sıkıcılığını, tek düzeliğini sergileyen bir tiyatro oyunuyla açıldı. Oyun, kadın oyuncuların, Ekim Devrimi'nin kadına özgü bu "yazgı"ya kesin bir son verdiğini ve gerçek kurtuluşa giden yolu açtığını haykırmalarıyla son buldu.

Ardından şu dört konuda konuşmalar yapıldı:

- Kadın ve üretim,
- Kadın ve politika,
- Kadının, erkekle ve toplumsal ahlakla ilişkisi,
- Doğu kadını.

Konuşmaların ardından gelen kültür bölümünde, Özgürlük Savaşçıları Korosu'nun devrim propagandası yapan ve kadınların kurtuluşu konusunu içeren şarkı ve marşları coşkuyla izlendi.

Konuşmalardaki tezleri çok canlı ve öğretici bir biçimde işleyen, o dönemin insanlarının düşünceleri ve duygularını yansıtan iki tiyatro oyunu başarıyla sahnelendi: "Bolşevik Marya" ve "Çimento"dan bir bölüm.

Salonun girişinde, aynı konuları içeren bir fotoğraf sergisi de açılmıştı. Bu sergide, Rusya ve Doğu halkları kadınlarının nasıl kişiliklerine kavuştukları vurgulanıyordu. Resimlerde, Çarlık rejimi altında sert, acımasız ve güdük yaşamın damgasını vurduğu belli olan kadın yüzlerini ve devrim sonrasında kadınların tüm güçlerini devrim ve toplumun yenilenmesi için seferber etmeleri sonucu, ortaya çıkan zaferden emin olan yüzlerindeki açık ve berrak yansımayı görmek olanaklıydı..

Bir Rus halk şarkısı eşliğinde dans eden ve ardından Kürdistan folklorundan örnekler sergileyen folklor grubu coşkuyla karşılandı.

Salonda asılı olan büyük pankartlarda, Türkçe, Kürtçe ve Almanca olarak, Sovyetler Birliği'nde kadınların kurtuluşuna yol gösteren şu dört slogan yer almaktaydı:

- Kadın ve üretim: *"Kadını toplumsal üretici çalışmaya çekmek, onu ev köleliğinden kurtarmak, esas görev budur." (Lenin)*
- Kadın ve politika: *"Her aşçı kadın, devleti yönetmeyi öğrenmelidir." (Lenin)*
- Kadının, erkekle ve toplumsal ahlakla ilişkisi: *"Evlilik ve aile hukukunun radikal değişimi; kadını köleleştiren ideoloji ve geleneklere karşı planlı kültürel savaşım." (Komünist Enternasyonal programı)*
- Doğu kadınları: *"Erkeğin Doğu kadınının diktatörü olma rolü kalksın." (Zetkin)*

Bu dört ana konuda yapılan konuşmalara ilginç bir dia gösterisi eşlik ediyordu. Bu dialarda, Rusya halklarının kötü ekonomik koşullar altında, emperyalist işgal ve iç savaş koşullarında sosyalizmi inşa ettiklerini ve bu objektif durumun kadının kurtuluşunun koşullarını nasıl zorlaştırdığını çok canlı bir biçimde görmek olanaklıydı.

Konuşmalar ve kültürel gösterilerden sonra gelen tartışma bölümünde, bazı son derece önemli ve ilginç sorunlar ortaya atıldı, ne yazık ki bunlar üzerine kısaca tartışılabildi, zaman yeterli değildi. Şimdiye kadar olduğu gibi, bir istisna dışında, Türkiye-Kuzey Kürdistanlı örgütlerden bu tartışmaya katılan olmadı. Tartışma içinde şu sorunlar öne çıktı:

—"Çimento" oyunu ile ilgili olarak, bugün Bolşeviklerin aile ve çocuklar bağlamında nasıl tavır aldıkları sorul-

du. Oyunda, bir kadın devrimcinin politik çalışma yapabilmek uğruna, çocuğunun açlıktan ölmesine göz yummasının çok abartılmış olduğu ve bunun yanlış olduğu ileri sürüldü.

Kadın yoldaşların bir bölümü, çocukların zararına olan bir politik çalışma yürütülemeyeceğini; ailenin, ana ve babanın çocuk için önemli olduğunu, ana ve babanın çocuğa karşı sorumluluk taşıdığını savundular. Buna karşı, tiyatro oyununda ortaya konanın çok aşırı bir durum olduğu savunuldu. Tiyatro oyunundaki alternatifin çocuk, ya çocuk yuvasında açlıktan ölür, ya da evinde kalır karnı doyar biçiminde konmadığı getirildi. Çünkü yansıtılan dönemde evde de yiyecek bir şey yoktu!

Temel çatışma, kadının da tıpkı erkek gibi, toplumsal çalışmaya katılmada aynı hakka sahip olup olmadığı, ya da kadının günlük yaşamdaki görevinin öncelikle ev işleri ve çocuk bakımı olup olmadığıdır. "Çimento"daki kadın figürü Daşa, kendi derinliklerinde ve tüm davranışlarında şunu olanca şiddetiyle hissetmektedir: Yaşanan dönem, tüm kadınlar için meselenin dünyada ilk kez tüm çocuklara özgür, bağımsız ve yaşanası bir yaşam verecek yeni toplumu kurma çalışmasına katılıp katılmama sorununa cevap verilmesinin gerekli olduğu bir dönemdir.

Bugün emperyalist metropollerde yaşayan işçiler, politik mücadele içinde olsalar bile, tabii ki böyle bir çelişkiyle yüzyüze gelmemektedirler. Ama oralarda da her zaman için politik çalışmanın yararına mı, yoksa çocukların yararına mı şeklinde elbette ki belirli bir tercih yapılmaktadır. Ama ne anlamda? Eğer devrimci erkek ve kadınlar çocuklarını bilinçli bir biçimde eğitir ve baskının varolmadığı özgür bir yaşam sürdürerek onlara örnek olurlarsa, eğer çocuklarına burjuva toplumun değerlerine taban tabana zıt değerler kazandırırlarsa, eğer çocuklarını şiddetten uzak yetiştirirlerse, vb.; işte ancak o zaman "yeni insan" yetiştirmeyi başarabilirler. "Normalde" çocuklarına alışılageldiği kadar zaman ayıramasalar bile çocuklarına, bunu başarabilirler.

Ama tüm ezilen ülkelerdeki kadınların çoğunluğu, gün be gün "Çimento"nun Daşa'sının yaşadığı temel çelişkiyi yaşamaktadır. Filistin kadınları, Kürdistan kadınları, Güney Afrika kadınları, Bolivya kadınları, Filipinler kadınları, ... hepsi de aynı çelişkiyi yaşamaktadırlar.

Biz, ister kadın, ister erkek olsun –"Çimento" oyununda karısının evde çocuğunun yanında kalmasını isteyen– Gleb'ten yana tavır alanların, kadının yüzyıllardır süregelen evişlerine, koca ve çocuğa bağımlılığını sürdürmek istedikleri görüşündeyiz. Bunlar, kadınların ancak kendi kararlarıyla, eşit hak ve görevlere sahip olarak kurtuluş mücadelesine katılma yoluyla kadınların, Clara Zetkin'in dediği gibi, "tam insanlık" için tüm kişiliklerini, tüm güçlerini geliştirebileceklerini görmemektedirler.

Bizce kadınlar, koca ve çocukla da politik mücadele vermelidir, verebilirler ve vermek zorundalar. Önemli olan ama, çelişkili durumlarda hem kadınların hem de erkeklerin kendi kişisel çıkarlarını geriye atmaları ve mücadele uğruna kendi kişisel çıkarlarını savaşımın çıkarlarına tabi kılmalarıdır. Bu iş, çoğunlukla sancılı ve acımasızdır, ama kurtuluşumuzu mücadeleyle kazanmanın biricik yoludur da aynı zamanda...

–Bolşevikler kadın sorununda bazı önemli adımlar atmışlardır. Ama en büyük hata ve eksiklikleri, bağımsız kadın örgütleri kurmamış olmalarıdır. Eğer bağımsız kadın örgütleri yoksa, o zaman erkekler, kadınların çalışması işlerine gelmediğinde, her zaman politik örgütü onlardan alacaklar, dağıtacaklardır.

Bazı kadınlar Şenotyellerin komünist partisine çok fazla bağımlı olduklarını ve komünist partisininkinden farklı bir politika izlemek istediklerinde, komünist partisi tarafından kısa yoldan dağıtıldıklarını söyleyerek, bu durumu eleştirdiler: Kadınlar ancak ve ancak bağımsız örgütlendikleri taktirde, kendi çıkarlarını ve gereksinimlerini gerçekleştirebilirler ve bunları, reddedici bir tavırla karşı çıkan erkeklerin çıkarlarına rağmen kabul ettirebilirler.

Bu görüşlere karşı, Şenotyellerin alışılmış anlamda parti örgütleri olmadıkları, partinin "emrettiği" herşeyi yapmak zorunda olmadıkları getirildi. Şenotyeller bir yandan komünist parti aygıtının kadın bölümlerini oluşturuyorlardı, ama onlar aynı zamanda da Şenotyellerin çalışmasını yürütmek ve kabul ettirmek amacıyla Şenotyellerin çevresinde kurulmuş olan kadın kitle örgütleriydiler. Parti politikasının bu kitle örgütleri içinde karar ve emirle kabul ettirilmesi mümkün değildi. Bu, ancak Şenotyellerde yeralan komünist kadınların ikna edilmeleri çalışmasıyla sağlanabilirdi. Şenotyellerin dağıtılması, bütün komünist partisinin örgütsel yapısının yeniden düzenlenmesine bağlıydı ve kesinlikle, özel olarak kadın örgütlerine yönelik bir tasfiye politikasının sonucu değildi.

–Bugünkü Rusya'da kadınların durumu üzerine; diğer şeylerin yanısıra, hangi çıkarların ve hangi çelişkilerin onları "kitlesel" olarak Karadeniz kıyılarında fahişelik yapma durumuna getirdiği üzerine tartışıldı.

Bugün fahişelik yapan kadınların büyük kitlesinin ekonomik yoksunluk yüzünden bu işi yaptığı, görüşbirliği içinde tespit edildi. Ancak kuşkusuz şurası da bir gerçek ki, bu işi yapan kadınların önemli bir bölümü de salt yemek, içmek gibi minimum insani gereksinimler için değil, fakat "lüks" tüketim maddeleri vb. için de kendini satmaktadır. Sorun, esasta fahişeliğin tüm diğer meslekler gibi, tamamen normal bir meslek, bir hizmet olarak görüldüğü ve kadın vücudunun, tüm diğer mallar gibi satışa sunulduğunun ortaya konduğu noktada başlamaktadır.

–Sovyetler Birliği'nin aile politikası ve bizim anlayışımıza göre, ailenin ortadan kaldırılmasının ne anlama geldiği soruldu. Bunun Sovyetler Birliği'nde Sovyet ailesinin güçlendirilmesi teziyle çelişip çelişmediği sorusu ortaya atıldı.

Bir bölüm kadın, ister kadın-erkek, isterse aynı cinsten kişiler arasında olsun, her türlü yaşam ortaklığını, her ilişkiyi, ister evli olsunlar, ister olmasınlar kabul ettiklerini; evliliğin hiç bir rol oynamadığını savundular. Aile, yani ana, baba, çocuktan oluşan yapı çözülmelidir. Bu yaşam biçimi, kapitalist temellerden ve burjuva toplumun körüklediği bireycilikten kaynaklanmaktadır. Çocukların toplumsallaştırılması, tam da bu talep, ailenin esasının, ya da esas temelinin; yani çocukların beslenip bakılması ve sorumluluğunun ortadan kalkması demektir.

Komünizmde çocuk eğitiminin bu toplumsallaştırılmasının ne görünüm alacağını önceden söylemek zordur, ancak bu aynı zamanda, hiç bir şekilde bugün olduğu gibi kalacağının düşünülemeyeceği demektir de. Örneğin, mutlaka başka yaşam ve ev ortaklıkları oluşacaktır, yani artık aileler tek tek herbiri kendi başına yaşamayacaktır ve çocuklar için toplumsal, ortaklaşa bir sorumluluk sözkonusu olacaktır. Bir açıdan metropollerde çocuk eğitimi büyük ölçüde toplumsallaşmıştır. Bir çok anne çalışmaktadır ve çocuklar bütün gün yuvada kalmaktadır

ve orada bu toplumun kurallarına uygun biçimde eğitilmektedirler. Toplumsal olarak eğitilmektedirler, ama tabii ki burjuva toplumunun gereksinimlerine uygun olarak eğitilmektedirler.

Sovyet ailesinin güçlendirilmesi sorunu 20'li ve 30'lu yıllarda, devletin cinslerarası ilişkilere müdahale etmediği dönemde, erkeklerin, özgürlükleri tamamen kadınların aleyhine kullanmaları, tam bir sorumsuzluk içinde davranmaları sonucunda ortaya çıkmıştı. Bunda hiç kuşku yok ki, hala varolan önyargıların yanısıra, ekonomik temelin yetersizliği de belirleyici bir rol oynamaktaydı.

–Kadının kurtuluşunda Bolşeviklerin karşılaştığı sorunlardan, onların başarıları ve deneyimlerinden hangi sonuçları çıkarabileceğimiz soruldu. Çeşitli görüşler savunuldu.

Bazı yoldaşlar, konuşmalarında 19. Parti Kongresi'ne getirilen, kadın sorununun özel olarak ele alınmadığı, özellikle de 1952'de partide kadın yüzdesinin henüz % 20'lerde seyrettiği bir sırada, bunun yapılmadığı eleştirisinin yanlış olduğunu savundular.

Bu eleştirinin doğru olduğunu savunanlar, bu deneyimin ve eleştirinin en önemli yanının; bizim bugün tüm örgüt düzeylerinde daha yüksek bir kadın hedefiyle mücadeleye atılmak ve yarıya yarıya temsil edilmeyi hedeflemek olduğunu belirttiler. Çıkarılacak bir ders, kadınların kurtuluşu sorununda sürekli olarak genel laf kalabalığıyla ortaya çıkan tüm örgütlerin somut o andaki pratiğini ve örgütlenmesini bilmek, tanımak gerektiğidir.

Bu noktada, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da, örneğin TKP/ML-Hareketi gibi, kadınları döven erkeklerin cezalandırılması gerektiği kararını almak isteyen ve bunu sözümona yıllardır bir kadın politikası izlediği halde, ancak şimdi yapmaya kalkan örgütler vardır. Bu, erkek şovenizminin hala geniş ölçüde egemen olduğunu ve buna karşı mücadelenin verilmesi gerektiğini göstermektedir.

• • •

Bir bütün olarak ele alındığında, bu toplantının tüm katılanlarda bıraktığı en kalıcı izlenim, Sovyetler Birliği'nin, Sovyet proletaryasının kadın ve erkeklerinin dünya tarihine damgasını vuran bir iş yaptıkları, bunun bizim bugün yürüttüğümüz kadının kurtuluşu mücadelesinde, önemli bir yeri olduğu ve bu tecrübelerin yolumuzu aydınlattığı olgusudur...

Ekim sonu 1992 ●

EMEĞİN SESİ NASIL SİYASET YAPIYOR?!

Siyasi körlük mü desek, siyasi sorumsuzluk mu?

Emeğin Sesi Sayı 208'de Krupskaya'nın "Güçlü Sovyet Ailesi" başlıklı makalesi basılmış. Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nde, 1936 yılında "Ayrımsız kürtajın yasaklanması" ile ilgili kararnameye bir önsöz niteliğini taşıyan bu yazı, bilindiği üzere, daha önce İnter Yayınları tarafından Türkçeye kazandırılmıştır. Dolayısıyla Emeğin Sesi Yazı Kuruluna bu metni alıp basmak ve bir de okuyucularına buna neden gerek duyduklarını, yani yazının (güncel) önemi hakkindaki görüşlerini açıklamak zahmeti düşmektedir. Onlar da zaten öyle yapmışlar. Bütün sorun da burada başlıyor ya! Yazı Kurulu'nun açıklaması şu cümleden ibaret:

"Almanya'da kürtaj yasasının sıkça tartışıldığı bugün, Sovyetler Birliği'nde kürtajın yasaklandığı 1936 yılında «Ana ve Çocuğa İlişkin Yeni Yasa»ya N.K.Krupskaya'nın yazdığı önsözü yayınlıyoruz." (agy, sayfa 8)

İlgili makaleyi böyle bir açıklamayla yayınlamayı nasıl uygun görebiliyorlar, buna bir türlü akıl erdiremedik doğrusu.

Sorun, "açıklama"nın kısalığı uzunluğu değil, bağıntının nasıl kurulduğu, okuyucuya açık bir mesaj verilip verilmediğidir. Krupskaya'nın ilgili makalesi, Sosyalist Sovyetler Birliği'nin kürtaj meselesi ile ilgili siyasetini, daha doğrusu bu siyasetteki gelişmeyi ortaya koymaktadır. Yani emperyalist Almanya'daki bugünkü kürtaj tartışmasına kesinlikle doğrudan cevap teşkil edemez.

Emeğin Sesi nasıl kuruyor bağıntıyı, hangi siyasi sonucu çıkarıyor? Bu, bizim için tamamen meçhul ve mechul olduğu kadar da spekülasyona açık. Anlaşılan Emeğin Sesi Yazı Kurulu için bağıntı o kadar açıktır ki, bu tek cümleden fazla bir şey yazma zahmetine girmek istenmemiştir.

Kusura bakmayın, böyle siyaset yapılmaz! Kendine Marksist-Leninist yaftasını yapıştıran bir siyasi derginin okuyucu kitlesine karşı siyasi sorumluluğu vardır. Madem ki güncel bir tartışmaya müdahale etmeye çalışıyor, o zaman okuyucu kitlesini açık siyasi tavırla silahlandırmak zorundadır. Bu ama, bağıntısı net olmayan herhangi bir makaleyi basıp, isteyen istediği sonucu çıkarsın vari bir tavırla yapılamaz. (Biz yaparız diyorlarsa, o zaman önerimiz, bir dahaki sefer ilgili makaleleri de tekrar basmasınlar, kitap/makale tavsiyesinde bulunsunlar yeter.)

Soruyoruz; şimdi Emeğin Sesi okuyucu kitlesi içerisinden bu makaleden yola çıkarak Almanya'da da kürtajın yasaklanması, "Alman ailesinin güçlendirilmesi" gerektiği yanlış siyasi sonucunu çıkaranlar olursa bunun sorumlusu kimdir? Kim bilir, belki Emeğin Sesi de bağıntıyı böyle kuruyordur.

Olamaz demeyin, çünkü geçmişte Komintern üyesi Fransız Komünist Partisi de, sosyalist bir devletin uyguladığı siyasetle kapitalist ülkelerde uygulanacak siyaset arasında paralellik çizme ahmaklığına düşmüş, "Fransız ailesini savunma" propagandasıyla, gerici bir pozisyonda konaklamıştı. Bu bağlamda da geçmişten öğrenmek gerek. Tabii ki bu, hazır makaleleri alıp basmak kadar kolay değil. Biraz daha fazla zahmet ve özen göstermeyi göze almak gerekiyor. Ama inanın, değer!

TKP/ML(BOLŞEVİK)
Merkezi Kadın Komisyonu a.

Almanya'da çıkan "DER SPIEGEL" isimli dergide yeralan; 76. sayımızda (1 Eylül 1992) bir ön açıklama ile birinci bölümünü ve 77. sayımızda (15 Ekim 1992) ise ikinci bölümünü verdiğimiz yazı dizisinin üçüncü ve son bölümünü yayınlıyoruz.

"Kökünüzü kurutacağız"

Dağlık Karabağ uğruna mücadele ve Ermeniler üzerindeki soykırım (III)

"*Gelecek, hiçbir zaman, bu düşe benzer umut ve duygu günlerinde olduğu gibi güzel görünmedi*", diye sevinç nidaları atıyordu Ermeni Daşnak partisinin gazetesi *Horizont* 1917 ilkyazında: Petrograd'daki (St. Peterburg) *[Bize göre ise LENİNGRAD! /YK'nun notu]* Çar geri çekilmeye zorlanmış, bir burjuva hükümeti Rusya halklarına özgürlük vadetmişti ve Lenin ve Stalin'in başında bulunduğu bolşevikler henüz çok uzaktaydılar.

Savaş devam etti: Batı'da Almanya ve Avusturya'ya karşı, Güney'de ise Almanlarla ittifak içinde bulunan Osmanlı İmparatorluğu'na karşı. Daşnak Partisinin kurucularından Rostom diye adlandırılan Stepan Soryan, "*bu, Ermeni halkı için ölümdür*", "*savaşın orta yerinde bir devrim*" diye kehanette bulundu. Ruslar, henüz Osmanlı topraklarının yüzlerce kilometre derinliklerinde bulunuyorlardı, ama daha Nisan'da 5. Kafkas Ordusunun Rus komutanı General Dragomirov telsizle şu haberi veriyordu: "*Askerlerde düşmana saldırmak için en küçük bir istek bile yok*". Kasım'da Bolşevikler Petrograd ve Moskova'da iktidarı ele aldıklarında Rus askerlerinin üçte biri firar etmişti.

"*Yalnızca Ermeni birlikleri*", diye bildiriyordu hükümetine Rus Savaş Bakanı Boris Savinkov, "*kendilerini mücadeleye hazır ve kararlı gösteriyorlar*".

15 Aralık 1917 tarihli ateşkes anlaşmasıyla Bolşevikler, kendilerini savaş öncesi sınırlarına çekilmeyle yükümlü kılıyorlardı. Rus hizmetindeki Ermeni askerleri, pratik olarak mücadele yeteneğine sahip bütün birlikleri Arap cephesinden Kafkasya cephesine çeken Osmanlı ordusuyla başbaşa kalmışlardı. Ermeniler, eski kaleleri Erzincan ve Erzurum'u anlaşma gereği boşaltmak zorunda kaldıklarında, kendileri için intikam saati çalmıştı. Sivil Türk halkına karşı ne kadar vahşice davrandıklarını Ermeniler, bugüne kadar örtbas etmeye çalışmaktadırlar.

"*Ermeniler, Türklere rastladıkları heryerde*", diye bildiriyordu bir tanık bir Hollanda gazetesinde, "*onları acımadan kesiyorlardı*". Yetişkinler yol yapımı için zorla götürülmüş, diye bildiriyordu Erzincan ve Erzurum'un alınmasından sonra 3. Ordunun Türk komutanı, diğerleri "*evlerde yakılmış, süngülenmiş, kendilerine her türlü vahşet uygulandıktan sonra kadınlar saçlarından asılmıştı*". Bir camide taban bir buçuk metre yüksekliğinde cesetlerle döşenmişti, diye bildiriyordu Rus Albayı Gryasnov, kızların cinsel organlarında kurşunlar bulunuyordu.

Bir Ermeni subayı, katle katılan bir Ermeni askerini, kendilerinin cinayetlerinden ötürü asılacağıyla tehdit ettiğinde, diye bildiriyor Rus Albayı Tverdohlebov, bu, kendisine sırıtarak "*bir Türkü öldürdüğü için bir Ermeniyi asmaya kalkmazsınız herhalde?*" demiş.

Erzincan'ın "*bir trajedi tablosu oluşturduğundan*" yakınıyordu Türk Yüzbaşı Ahmet Refik, "*evlerin bahçelerinde kesilmiş eller, bacaklar ve kafalar*". Rus komutan İlya Odişelidze Kafkasya cephesine, 800'den fazla silahsız müslümanın öldürüldüğünü bildiriyordu.

Erzurum'daki eski Alman yardım-

Sevr Barış Antlaşması 1920: Ermeniler için fantom imparatorluğu

Kızılordu Bakü'de 1920: Soldan sağa bolşevik önderler; Kirov, Orçonikidze ve Yefremov...

cı konsolosu Edgar Anders, Doğu Anadolu'daki bir ziyaretinden sonra Berlin'e şunları bildiriyordu: *"Ermeniler, ateşkesten sonra tam bir terör rejimi sürmüş olmalı. 3 ile 70 yaşları arasında 600 müslüman katledilmiş. Yüzlercesi kayıp".*

Erzurum'da Ermeni askerleri, *"güvenilir görgü tanıklarına göre" (Anders)* silah arama bahanesiyle Türk kadınlarına ve çocuklarına tecavüz etmiş ve kirletmiş. Bir Belçikalı gazeteci, Ermeni gönüllülerinin *"yeni Rus cephesinin arkasına düşen köyleri kılıçtan geçirdiklerini"* bildirmiş.

Türk gazeteci Ahmet Emin kurban sayısını yaklaşık olarak 40.000 tahmin ediyor. Türkler, bugüne kadar kendine özgü bir mantıkla, 1915'deki Ermeni katliamlarını, 1918'in bu ölüleri ile haklı çıkarmaya çalışmaktadırlar.

İlerlemekte olan Türkler üzerinde anlaşılmaya varılan ateşkes sınırında durmadılar, eski 1878 sınırlarını ve bununla birlikte Kars, Ardahan ve Batum illerini istediler —bu talebi, Almanların Bolşeviklere dikte ettirdikleri Brest-Litovsk anlaşmasında Mart 1918' de gerçekleştirdiler—. Bununla da bitmiyor: Hemen sınırları Kafkasya yönüne doğru aştılar. Bununla birlikte, askeri olarak zayıf Gürcistan ve Ermenistan'dan başka bir düşman daha kazandılar; diğer bütün cephelerdeki müttefikleri olan Alman İmparatorluğu.

Çünkü henüz dünyanın hakimi olma hevesi peşindeki Almanya, Ukrayna'nın işgal edilmesinden sonra, petrol metropolü Bakü ile birlikte Kafkasya' ya da egemen olmak istiyordu. *"Kafkasya'daki hammadeye varmak"*, Alman ordu komutanı Erich Ludendorf için *"tayin edici önemdeydi"*. Avusturyalı genel kurmay meslektaşı Arthur Freiherr Arz von Strassenberg, Berlinli askerlerin gizledikleri şeyi açık olarak dile getirdi: *"Almanlar, Mezopotamya ve Arabistan'a, Bakü ve İran'a giden en emin yolu sürekli olarak ellerinde tutmak istiyorlar".*

Türkler tarafından giderek daha fazla sıkıştırılan Ermeniler, *"Ermeni toprağının geri kalan bölümünü Alman koruması altına vermeyi"* önerdiler. Türkler, ultimatif bir şekilde, Rus-Ermeni bölgesinin büyük bölümlerini işgal etmekle tehdit ettiler. Gerçekte yalnızca bir Ermeni-Türk savaşı olan Rus-Türk savaşı, bir Alman-Türk savaşına dönüşmekle karşı karşıyaydı.

Gürcistan, 26 Mayıs 1918'de —Rusya'dan— bağımsızlığını ilan etti ve Alman koruması altına girdi. Bir gün sonra bir "Müslüman Ulusal Konsey" dünyanın ilk müslüman cumhuriyetini ilan etti ve isim üzerinden İran'ın Azerbaycan bölümüyle bir birleşme hakkı talebi gerçekleştirebilmek için bunu "Azerbaycan" olarak adlandırdı.

Ermeniler de kendi bölgeleri için bağımsızlık ilan ettiler. Gürcistan'ın başkenti Tiflis'de bulunan bir Ulusal Konsey, bilinçli bir şekilde belirsiz bırakılan *"Ermeni eyaletlerinin idari ve hükümet görevlerinin"* üstlenmesi görevini elde etti.

Ermeniler için yeniden çıplak canlarını korumak sözkonusuydu. Türk birlikleri, 22 Mayıs'da Erivan için tayin edici muharebeyi ilan etmişlerdi, ancak küçük Ermeni silahlı gücü beklenmedik zaferler kazanmayı başardı ve Türkleri yer yer 50 kilometre geri püskürttü.

Ermeniler, gösterdikleri direnişle Türklerin barış görüşmelerine oturmaya hazır olmalarını sağladılar. 4 Haziran 1918 tarihli Batum anlaşmasıyla Ermenistan ilk kez diplomatik olarak, hem de Türkler tarafından tanındı. Ancak Ermeniler, Türk birliklerine "geçiş hakkı" tanımak zorunda kaldılar.

"Ben ve arkadaşlarım, Ermenistan'ı

kurduk ve böylelikle Ermeni sorununu karara bağladık", diye kendisini haklı çıkardı daha sonra Türk Savaş Bakanı Enver, *"ve hem de tümüyle Rus toprağı üzerinde. Ancak bu fiyat karşısında bir Ermenistan Cumhuriyeti'ni onayladık"*. –Erivan çevresindeki verimsiz dağlık bölgeyle, bugünkü cumhuriyetin üçte biri tutarında, 10.000 kilometrekarelik alan üzerinde mini bir devlet kuruldu. Türkler, Ermenilerin oturduğu diğer bütün bölgeleri Azerbaycanlı müttefikleri için talep ettiler.

Çünkü Türk fetihçilerinin hedefi, önceden olduğu gibi yine, 63.000 Ermeni azınlığıyla Kostantinopol ve Tiflis'den sonra dünyanın üçüncü büyük Ermeni kentini oluşturan ve aynı zamanda düşü kurulan Orta Asya'daki büyük Türk imparatorluğuna giden kapıyı oluşturan Azerbaycan'ın başkenti Bakü'ydü. Ama dünyanın o zamanki en büyük petrol merkezi Bakü, Ludendorf'un görüşüne göre, benzinleri bittiğinden dolayı, Almanlar için de *"giderek daha fazla hayati bir sorun"* haline geldi.

Alman ordu komutanlığı, tümgeneralleri Friedrich Freiherr Kress von Kressenstein'ı 5000 kişiyle Bakü'ya doğru yola çıkmakla görevlendirdi; ama Osmanlılar daha hızlı davrandı ve kente doğru 15.000 Türk ve Azerbaycanlı askeri gönderdi.

Şimdi, çoğunluğu Azeri olmak üzere 8000 kişinin hayatına malolan bir müslüman ayaklanmasının 1918 Mart'ının sonunda o zaman Bakü'da egemen olan Bolşevikler ve onların Ermeni yardımcıları tarafından bastırılmasının intikamını alma sırası Azerbaycanlılara gelmişti. Türkler, şehrin girişinde zaferi ziyafetle kutlarlarken, esas olarak Azeri askerler, 30.000'i kaçtıktan sonra 15.000 Ermeniyi katlettiler. Ama *"Türk askerleri de canlı bir şekilde yağma ve tecavüzlere katıldılar"*, diye bildiriyordu Türk ordusundaki Alman kurmayı Yarbay Ernst Paraquin. Bakü, 1806'dan buyana ilk kez yeniden bir müslüman kenti olmuştu.

Alman birlikleri Kafkasya'da, 1918: 5000 kişilik güçle Türklerin müttefiklerine karşı

Türk hükümetinin şefi Talat, 1918
"Biz en büyük kaybedenleriz"

Alman İmparatorluğu, Osmanlılar için beklenmedik bir şekilde, Kasım 1918'de çöktü ve Türkler barış istemek zorunda kaldılar. Ermeni temsilciler, zaferlerinden emin olarak Konstantinopol'e seyahat ettiler. Orada onları Ermenilerin 1915'deki celladı Talat Paşa karşıladı: *"Bir kaç saat içinde iktidarı bırakacağım"*, diye ilan etti delegelere büyük iltifatlarla, *"size imreniyorum, çünkü siz galiplerin safındasınız, biz ise büyük mağluplarız. Ama unutmayınız ki, gelecek belirsizdir"*.

Ateşkes görüşmeleri için seçilen Osmanlı temsilcisi Rauf Bey, Ermenilere avanslar verdi: Eğer görüşmelere bir temsilci gönderirlerse, savaşöncesi sınırları ve hatta Türkiye'den Eleşkirt ovasının bir bölümünü elde edebilirlerdi. Bu şekilde, müttefiklere Türklerle Ermeniler arasında bir düşmanlığın olmadığı gösterilebilinirdi. Ama Ermeniler bunu reddettiler.

Osmanlılar, ordularını Kafkasya'dan geri çekmek ve dağıtmak zorunda kaldılar. Ama subaylarını, bu yeni kurulan birliklerin omurgası olarak, bütün emeklilik haklarıyla birlikte Azerbaycan ordusuna girme konusunda serbest bıraktılar.

Türk birlikleri, geri çekildiklerinde 200 Ermeni köyünü tahrip ettiler, 200.000 sığırı, bütün atları ve aynı zamanda bütün ağır aletleri de birliklerinde götürdüler: O zamanki koşullar altında çok iyi döşenmiş olan Transkafkasya Demiryolunda, tek lokomotif ve tek yük vagonu kalmamıştı. Bundan daha kötüsü insanların çektikleriydi. Kadınlara tecavüz edildi ve erkekler, geri çekilmekte olan birliklere süngü talimi için hedef oldular.

Çok nadiren bir devlet, işe bir milyon göçmenin evsiz-barksız olduğu Ermenistan Cumhuriyeti'nin başladığı gibi ağır koşullar altında başlamak zorunda kaldı. *"Anlatılamaz ölçüde kirli ve üstü başı yırtık bir yığın, bir yerden diğerine sürükleniyor"*, diye yazıyordu ABD gazetesi *Sunday Evening Post*. Anneler, kendilerini ölmüş çocukların organlarıyla beslediler, iskelet haline gelmiş kadınlar, üç gün boyunca kaynatmak ve daha sonra yiyebilmek için eski ayakkabı dilendiler. 200.000 Ermeni ya açlıktan ya da tifustan öldü; toplam nüfusun beşte biri.

"Ermeniler için", diye yazıyor ABD/Ermeni tarihçisi Richard Hovannasian, *"1915 katliamlarıyla başlayan tırpanlamayı kış tamamladı. Ermenistan, gerçekten bir ölüm ülkesiydi"*.

Gerçi yeni devlet Erivan'da bir hükümete sahipti, ama sınırları tümüyle belirsizdi. Hiçbir halk, Ermeniler gibi dağınık yaşamıyordu Transkafkasya'da. Geleneksel olarak dost olan Gürcistan'la bile Ermeniler birkaç yüz kilometre sınır için pazarlık yaptılar; Azerbaycan ile ise hiçbir kilometre tartışmasız değildi.

Burada sözkonusu olan Dağlık Karabağ, Sangesur ve Nahcevan bölgeleriyle Türkler tarafından geri verilen Batum'un belli parçalarının yanısıra Kars ve Ardahan bölgeleriydi.

Sangesur'da, savaştan sonra Ermeni general Andranik, çoğunluğu Türk-Ermeni askerle ve yaklaşık 30.000 Er-

meni sığınmacıyla tüm müstahkem müslüman köylerini denetim altına almıştı. Buna karşın Nahcevan'da müslüman çapulcular, 10.000 nüfusuyla 45 Ermeni köyünü tümüyle tahrip etmişlerdi.

Geri verilen Kars ve Ardahan vilayetlerine gerçi Ermeni sığınmacılar geri dönmüştü, ama nüfus içerisinde çok zayıf bir azınlık oluşturuyorlardı. Ermeniler, ancak savaştan sonra Kafkasya'yı işgal eden İngiliz askerlerinin yardımıyla bu vilayetlerde barınabiliyorlardı.

Ermeniler, bütün umutlarını Paris' deki barış konferansına bağladılar. Öyle ya, Batılı güçler bütün savaş boyunca Ermenilerden yana tavır takınmışlardı.

"Ermenistan, suçsuzların kanıyla sulanmış, onu korumaları gerekenler tarafından katledilmiş bir ülke", diye büyükçe konuşmuştu dana henüz 1917 Aralık'ında Avam Kamarasında Büyük Britanya Başbakanı David Lloyd George, *"bu ülke, asla Türklerin tahrip edici tiranlığına bırakılmayacaktır"*. Ve Temmuz 1918'de Fransız hükümet şefi Georges Clemencau, Fransa'nın *"kaderlerinin müttefikler tarafından insanlığın ve adaletin yüksek yasalarına göre düzenlenmesinin niyetlendiği halklar içinde Ermeni ulusunu saymaya asla son vermediğinin"* güvencesini verdi.

Ermeniler, en büyük sempatiyi Amerikalılardan bekleyebildiler. ABD Başkanı Woodrow Wilson, yeni bir dünya barış düzenine ilişkin 14 maddelik açıklamasında, Türkiye'deki ezilen halklara *"özerk gelişmelerinin mutlak ve kesintisiz bir olanağının"* güvencesini vermişti.

Ama daha sonra galip güçler reel politika uyguladılar ve İmparatorluğu kendi aralarında bölmeye başladılar. Aralık 1918'de –başında Ermeni gönüllülerin bulunduğu– Fransız birlikleri bir zaman Ermenilerin yoğun olarak oturduğu Klikya'ya girdiler; Ocak 1919'da Yunanlılar Trakya'nın bazı parçalarını işgal ettiler; Nisan 1919' da İtalyanlar Adalya'ya –bugünkü Antalya'ya–, Anadolu'nun güneyini işgal etmek için, çıkarma yaptılar. Bunun üzerine Lloyd George, Yunanlı müttefiklerini, çoğunluk nüfusunu Yunanlıların oluşturduğu Türk İzmir'e çıkarma yapmaları için cesaretlendirdi.

Ermeniler ise bu sırada, kendilerine Paris Konferansında kimin temsil edeceği üzerine tartışıyorlardı. En sonunda, aralarında İsviçre ve İtalya'dan olduğu gibi mini göçmen topluluklarının temsilcilerinin bulunduğu 39 Ermeni delege Fransız başkentinde buluştu. Ermeniler, en sonunda, tümüyle farklı hedeflere sahip bir Rus-Ermeni ve bir de Türk-Ermeni delegasyonu oluşturdular. Bunlardan birisi Kafkasya'dan Akdeniz'e kadar uzanan bir büyük Ermeni İmparatorluğu talep ederken, Erivan Ermenileri Türk-Ermeni vilayetleri içeren ve Karadeniz'e bir kapı açan bir devlete razıydılar.

Burada Türk-Ermeniler, talep ettikleri bölgede neredeyse Ermeni yaşamaması gibi bir eksiklikle mücadele etmek zorundaydılar. Bundan dolayı *"canilerin cinayetlerinden yararlanmasının caiz olmadığı"* gerekçesini getirdiler. Bütün vatandaşlarının, *"hem yaşayanların ve hem de ölülerin"* seslerine kulak verilmeliydi.

Ama müttefikler, Paris'de ne yaşayan, ne de ölü Ermenilere kulak verdiler. Onlar bütün zamanlarını, muhteşem Versailles Sarayı'ndaki anlaşmayla damgalanan Almanya'nın geleceğiyle geçirdiler. Küçük devletlar sıraya geldiğinde, durum yalnızca Anadolu' da tümüyle değişmekle kalmamıştı.

İngilizler, Bolşeviklerin durdurulması umutlarını yitirdiler ve birliklerini Kafkasya'dan tümüyle çektiler. Fransızlar, yalnızca bugünkü Güney Türkiye'nin bir bölümünü içeren Suriye'ye ilgi duydular ve İtalyanlar ise hiçbir şeye ilgi duymadılar. *"Fransa, birşey yapmıyor"*, diye yazıyordu Fransa Başbakanı Georges Clemencau. *"İtalya, birşey yapmıyor, İngiltere birşey yapmıyor ve Amerika da şu anda birşey yapmıyor. Bütün bu şeylerin sonucu olarak herhangi bir Ermeninin hayatta kalıp kalmayacağı, beklemeye kalıyor"*.

Gerçekte yalnızca Amerika Birleşik Devletleri, Ermenistan için bir manda alma durumunda ve isteğinde görünüyordu. *"Tüm Amerika'nın kalbi Ermenistan için atıyor"*, demişti Amerika Başkanı Wilson. Fakat Amerikan Senatosu, 1 Haziran 1920'de Ermenistan için bir manda üzerlenilmesini reddetti. 10 Ağustos 1920'de Sultan'ın elçilerinden birisi Paris'in banliyösü Sevres'de Birinci Dünya Savaşı'nın galip güçleriyle Osmanlı mağlüpleri arasındaki barış anlaşmasını imzaladığında, bu barış anlaşmasındaki tek kalıcı şey, Paris'deki Daşnak müzesinde saklanan Ermeni temsilcinin dolmakalemi oldu. Ermeniler, hiçbir mülkiyetlerine geçiremeyecekleri bir fantom imparatorluğu elde etmişlerdi.

Ermenistan trajedisinin son perdesi, aynı 10 Ağustos günü muzaffer Kızıl Orduya kendi topraklarından geçme hakkı verdikleri ve böylelikle pratik olarak bağımsızlıklarından caydıkları Kafkasya'da oynandı. Onlar kin duydukları Bolşeviklerle daha çok kin duydukları Türkler arasında bir seçim yapmak zorunda kaldılar. Sonuncuları, modern Türkiye'nin daha sonraki kurucusu Mustafa Kemal Atatürk'ün Anadolu'da pratik olarak iktidarı ele geçirmesinden sonra yeniden ilerleme yolundaydılar. Haleflerinin pan-türkçü hedeflerinden bir istisnayla –Ermenistanla– vazgeçmiş görünüyorlardı.

Ama bizzat Bolşeviklere sokulmak bile onlara çok yardım etmeyecekti, çünkü Kremlin'deki yeni iktidar sahipleri Mustafa Kemal'de emperyalizme karşı mücadelede bir müttefik görüyorlardı. Moskova hükümet gazetesi *İzvestiya*, Kemal'in henüz mevcut olan Osmanlı Hükümetine karşı mücadelesini *"Asya'daki ilk sovyetik devrim"* olarak adlandırdı. Kemal ise, Rusya'yı bütün sömürgeleştirilmiş halkların kurtuluşunun öncüsü olarak nitelendirdi.

Bu ama Kızıl Ordu'nun Azerbaycan'daki Türk dostlarına karşı ilerlemesini engellemedi. Azerbaycan birliklerinin önemli bir bölümü güneybatıda Ermenilerle Dağlık Karabağ için dövüşürken, Kızıl Ordu, kuzeyden tek kurşun atmadan Azerbaycan'a gir-

di. Yeni egemenler, başarıyla Ermenilerin birliklerini Dağlık Karabağ'dan çekmesini talep ettiler.

Erivan'daki radikal Daşnaklar, Ermenistan'ı kurtarmak için bir tek şans gördüler: Kendi egemenlikleri altındaki bölgeden müslümanları zorla uzaklaştırma. Osmanlılara henüz Türkiye' de çete olarak büyük darbeler indiren şovenist Ruben Ter Minasyan, *"Anavatanın ateş ve kılıçla Ermenileştirileceğini"* ve 700.000 kadar müslümanın kovulacağını ilan etti. Radikal dostları köyleri ateşe verdi ve halkı katletti. Toplam olarak 100.000 müslüman ya kaçtı, ya da canından oldu.

Mustafa Kemal, birliklerine Ermenistan sınırlarını geçme emri verdi. Ermeniler bütün aceleyle 20.000 kişi seferber edebildiler, ama genç neferler Türkler karşısında zayıftı. Ermeni albayı Masmanyan, askerleri karşı saldırı emrine karşı çıktıkları için, birliklerinin önünde canına kıydı. Kars, Ermeni sivil nüfusun kaçamayacağı ve önemli ölçüde yok edildiği bir şekilde hızla Türklerin eline geçti.

7 Kasım 1920'de Türkler Aleksandropol'e (daha sonra Leninakan ve bugün Kumairi) ve 6 Aralık'da Kızıl Ordu birlikleri Erivan'a girdiler. Bolşevikler, 2500 Ermeni politikacısını ve aydınını ve 1500 subayı sürgüne gönderdiler ve bunlardan hemen hemen hiçbiri geri dönemedi.

Aleksandropol bölgesinde Türkler, 63 köyü tahrip ettiler ve yaklaşık 30.000 Ermeniyi öldürdüler. Ermeni komünistleri Lenin'den yardım talep ettiklerinde, o kendilerine şu yanıtı verdi: *"Ermenistan yüzünden kimseyle savaş yürütmeyiz, Kemal ileyse hiç değil"*.

Bolşevikler, Türklerle görüşme yürüttüler. Stalin, buradaki Türk temsilcisine şunları söylemiş: *"Ermeni sorununu siz zaten bizzat kendiniz çözdünüz"*. Her iki taraf 16 Mart 1921'de Moskova'da "barış anlaşması" imzaladı; buna göre, Ruslar Kafkas-Ermeni Kars ve Ardahan vilayetleriyle Batum vilayetinin bir bölümünü ve bunlara ek olarak hiçbir zaman Osmanlı İmparatorluğuna ait olmamış ve Ermenilerin yaşadığı Surmalı ilçesini Türklere bıraktılar.

Yalnızca liman kenti Batum Gürcistan Sovyet Cumhuriyeti'ne düştü. Nahcevan –arada bir toprak bağıntısı olmaksızın– Azerbaycan Cumhuriyeti'nin himayesine verildi. *"Komünizmin çıkarları doğrultusunda"* diyordu Stalin makalelerinin birinde, Ermeniler *"bu çok önemli ulusal fedakarlığı yapmak"* zorundaydılar.

Mustafa Kemal, 1923 yazındaki Lozan barış anlaşmasıyla, Batılı güçlere en sonunda isteklerini kabul ettirmişti. *"Bütün uygar dünyanın gözü sizin üzerinizde"*, diye yalvarıyordu İngiliz delegasyonunun başı Lord Curzon Türklere, *"sizden Ermenilerin gönlünü almanızı bekliyor"*. Bu kadarının da çok olduğu şeklinde yanıtladı onu Türk delegasyonunun başı ve daha sonraki devlet şefi İsmet İnönü: *"Bütün uygar dünyanın gözü tam da sizin üzerinizde, siz Ermenilere olmayacak şeyleri vadettiniz. Buna karşı biz Ermenilere asla birşeyin sözünü vermedik"*.

Anlaşmada artık Ermenistan sözü geçmedi. Görüşmelere katılmasına izin verilmeyen Ermeniler, *"Müttefikler tarafından ilan edilen ilkelere güvenerek toplam nüfusunun üçte birini kurban eden savaş yürüten ulusların en denenmişi"*, *"kendisini bir suskunlukla kuşatılmış olarak görüyor"* diye ilan ettiler bunun ardından.

Almanya'da Birinci Dünya Savaşı' nın bitiminden sonra tam bir unutkanlığa dönüşen bir suskunluktur bu. Bugüne kadar hiçbir Alman öğrenci Ermeni katliamı üzerine doktorasını yapmadı. Hiçbir Alman tarihçi, sorumlu Almanların birlikte planladıkları, ama en azından ısrarla görmemezlikten gel dikleri en korkunç cinayetlerden birine bir kitap adamayı gerekli bulmadı.

"Ermeni sorunu artık mevcut değil" demiş jenosidin sorumlusu İçişleri Bakanı Talat Paşa 1915 Ağustos'unun sonunda Alman büyükelçisi Wangenheim'a ve bir kayıt düşmüş: *"Gelecek 50 yıl için"*. Tam 50 yıl sonra 100.000'den fazla Ermeni Erivan Opera binasının önünde, artık resmi yas günü olan 24 Nisan'da Konstantinopol'den sürgünlerin başlangıcını andılar.

Soğuk savaşın en soğuk dönemi, Küba krizinden üç yıl sonra ve Sovyetlerin Prag'a girmelerinden üç yıl önceydi. Kızıl Ordu, kitleyi kuşatmıştı, ama yürüyüşçüler "adalet" ve "ülkemizi" talep ettiklerinde bile ateş etmemişti.

Yeraltında çalışan muhalifler bundan böyle kendilerini çok az konu üzerinde yoğunlaştırmışlardı: Ermenilere yönelik jenosidin uluslararası kuruluşlar tarafından tanınması, ruslaştırmaya karşı mücadele ve daha sık olarak da Dağlık Karabağ.

Ama yeniden ortaya çıkan Ermeni sorununun Dağlık Karabağ halini alması için başka bir çeyrek yüzyıl geçti. Bu dönem içinde Ermeni teröristleri Lübnan'dan jenosidin dünyanın hafızasında anılması için bombalarla çaba gösterdiler. Aralarında 41 diplomat olmak üzere, dünyanın her yerindeki suikastlerde 58 Türk hayatını kaybetti.

Ama teröristler, barışçıl propagandacılara göre daha az etki yarattılar.

1976'da ABD Başkanı Jimmy Carter yeniden ilk kez Ermenilerden sözetti ve daha sonra jenosidi *"en büyük trajedilerden biri"* olarak adlandırdı ve *"başkan olarak bunun asla unutulmaması için"* kendisini yükümlü kıldı. Selefi Ronald Reagan, *"Ermeni kökenli Amerikalıların seslerinin hükümet tarafından duyulmasını"* talep etti. Reagan, kendisini özellikle doğduğu devlet Kaliforniya'da seçimleri etkileyebilecek olan ve hatta bir vali çıkaran Amerikan Ermenilerine karşı borçlu hissetti.

1984'de sırada rütbe itibariyle Clemencau'dan sonra ilk Fransız politikacısı olarak Ermenileri yeniden düşünen ve *"jenosidin izlerinin kaybolmasını"* önlemek isteyen Fransa Devlet Başkanı François Mitterand vardı: *"Bunlar, insanlığın hafızasına yerleşmelidir"*. Mitterand, Ermenilerin en ünlü temsilcilerinden biri olan Charles Aznavour(yan)'u "Büyük Ulus" adına miniminnacık Erivan'a özel elçi olarak gönderdiğinde yaklaşık 300.000 Fransız Ermenisini düşünmüş olmalı.

29 Ağustos 1985'de BM Alt Komitesi, azınlıkların korunması amacıyla, –kuşkusuz Hererolara, Bahutulara ve Aşe yerlilerine yönelik katliamların topu ile birlikte ele alınarak– Osmanlılar tarafından Ermenilere yönelik 1915-16 katliamlarına da değinen bir kararı onayladı.

Bu anılar, bugün yüzde 96'lık Ermeni nüfusuyla SSCB'nin ardından gelen devletler içinde en homojenini oluşturan Ermenistan Sovyet Cumhuriyeti'nde zihinlerde kaldı en güçlü şekilde. 1990'daki bağımsızlık ilanı, eski Ermeni büyüklerinin düşlerini yeniden canlandırdı, ama aynı zamanda intikam duyguları ve en azından yapılan katliamın ahlaki sorumluluğunun kabul edilmesine duyulan özlem ve herşeyden önce Karabağ bölgesiyle birleşme arzusu da kendisini gösterdi.

Muhalefet, Karabağ adına biçimlendi ve bugün Erivan'da Karabağ uğruna mücadelenin biraraya getirdiği kişiler iktidarı tek başına elinde bulunduruyor. Eğer diplomatlar taşınabilir bir uzlaşma bulamazlarsa, Kafkasya' da sözkonusu olan Karabağ'da gerçek ve gözlem altındaki bir özerklik, Ermenistan'a bağlanma, ya da Azerbaycan'a iltihaktır.

Hem BM ve hem de AGİK arabulucu olarak çaba gösteriyor, ama her iki

Ermenilerin 1992'de Erivan'da Karabağ ile ilgili gösterileri: Büyüklük ve hasretin geçmişte kalan rüyası

örgütün başarısı, çok kuşkulu.

Şu andaki bütün anlaşmazlıklarda olduğu gibi, Ermenistan ile Azerbaycan devletleri arasında –Dağlık Karabağ uğruna mücadelenin ötesinde– tam bir savaşın çıkıp çıkmayacağına güçlüler karar verecekler. Sovyetler Birliği'nin çökmesi ve Rusya'nın belirli bir zaman için etkisizleşmesinden sonra yalnızca iki ulus, Karabağ ve Ermenistan'da bir felaketi önleyebilir: Dünyanın en kuvvetli gücü Amerika ve Saddam'ın Körfez savaşındakį yenilgisinden sonra bölgenin en kuvvetli gücü olan Türkiye.

Her ikisi de NATO içinde ortak, ama eski Sovyetler Birliği'nin ardından gelen devletlerin teveccühünü kazanma noktasında rakip. Şu anda Türkçe bilen ABD diplomatlarından 90'ı yoğun kurslarla Orta Asya cumhuriyetlerindeki görevleri için eğitilmektedirler.

Daha bir yıl öncesine kadar Türkler Saddam'a karşı önemli bir müttefiktiler, bu ittifakı Hükümet Şefi Demirel bu yılın Şubat ayında ABD Devlet Başkanı Bush'u ziyaret ettiğinde anımsattı. Ama Türk Başbakanını sıkın tıya sokan güney sınırındaki düşman değil, kuzeydoğudaki: Ermenistan. Birleşikler Devletlerin, Bush'a verdiği mesaj, *"ikinci bir Arap-İsrail ilişkisine"* izin vermemeliler, yönünde oldu.

Demirel'in korktuğu şeyi, liberal kitle gazetesi *Milliyet* Şubat sonunda açığa kavuşturdu: *"Kuzeydoğu sınırımızda yeni bir İsrail oluşuyor"*, diye yazdı gazete. *"Batılı emperyalizm"* (bundan ABD anlaşılsın) *"Arapları bölmek ve onlara hükmetmek için"* nasıl İsrail'i kullandıysa, şimdi de Ermenistan'ı kullanıyor. Ermenistan'ı Kafkasya'da bir İsrail yapma heveslerine bir son verilmelidir diye öğütlüyor *Milliyet* ve bunu gerçekleştirmek için de bir yol gösteriyor: Birleşik Devletler'den gelen binlerce ton yardım malzemesi Akdeniz limanı Mersin'de boşaltılıyor ve ülke üzerinden Ermenistan'a taşınıyor. *"Liman işçileri neden grev yapmıyor?"* diye soruyor *Milliyet.*

Ermenistan'a saldıran
Cumhuriyet'in kurucusu Atatürk

Tutsak olarak Ermenistan: Tarih böylesine tekerrür ediyor. Denize açılışı olmaksızın, Doğu ve Batı Türkleri tarafından kuşatılmış olarak, yalnızca 30 kilometre sınırla müslüman İran'a ve dağlık ve genellikle geçilmez bir sınırla Gürcistan'a komşu olarak Ermenistan'ın hemen hemen ayakta kalma şansı yoktur. Daha bugün bile açlık çeken ve sefalet içinde yaşayanlar, yalnızca 800.000 kişilik deprem kurbanları ve sığınmacılar değil.

"Ermenistan", diye talep etti eski Başbakan Bülent Ecevit, *"güneydeki topraklarının bir bölümünü Azerbaycan'a bırakmalıdır"*. Bunun karşılığında Ermenistan ile Dağlık Karabağ arasındaki bir toprak bağlantısı üzerinde konuşmak mümkündür. Yalnızca insancıl nedenlerle böylesi bir koridoru Türkler AGİK görüşmelerinde elbette sert bir şekilde reddettiler.

Orta Asya'daki Türkçe konuşan cumhuriyetlere giden bir toprak koridoru –*Paris Match*'in sözünü ettiği– *"yeni bir Osmanlı İmparatorluğu"*nun önkoşuludur; bu makale Türk basınında geniş bir yankı buldu.

Ruslar, Amerikalılar ve Avrupalılar, büyük Türk düşünün gerçekleşmesini önlemeye çalışacaklardır. Ve bir çok şey Ermenilerin büyüklerin satranç oyununda piyon kurbanı olma kaderlerinden kaçamayacaklarını gösteriyor. ●

"Kızıl Sendikalar Enternasyonali"nin (KSE) deneyim ve derslerinden öğrenelim! – XI –

KOMÜNİST ENTERNASYONAL ALTINCI DÜNYA KONGRESİ

Dünya kapitalizminin tarihinde en büyük iktisadi krize girdiği, bir dizi ülkede iktisadi krizin yoğun bir biçimde siyasi krizle bütünleştiği ve bu ülkelerde devrimin ayak seslerinin daha yüksek duyulmaya başladığı, sermayenin daha yüksek bir tempoda gerici ve faşist yöntemlere başvurduğu; uluslararası proletaryanın o günkü anavatanı Sovyetler Birliği'nde büyük sosyalist iktisadi atılım için gerekli önşartların yaratılması çalışmasının son aşamasına gelindiği bir dönemde, bu çok yoğun sorunlar ve görevler paketine çok yönlü yanıtlar vermek amacıyla Komünist Enternasyonal Altıncı Dünya Kongresi 17 Temmuz-1 Eylül tarihleri arasında toplanır. Kongrenin gündeminde şu maddeler yer alır:

1.) Komünist Enternasyonal Altıncı Kongresinin Manifestosu,

2.) Uluslararası Durum ve Komünist Enternasyonal'in Görevleri,

3.) Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu (KEYK), Enternasyonal Kontrol Komisyonu (EKK) ve Komünist Gençlik Enternasyonali (KGE) Faaliyet Raporları Üzerine Karar,

4.) Emperyalist Savaşa Karşı Savaşım ve Komünistlerin Görevleri,

5.) Savaşa Karşı Enternasyonal Eylem Üzerine Karar,

6.) Sömürgelerde ve Yarı-Sömürgelerde Devrimci Hareket Üzerine tezler,

7.) Sovyetler Birliği'nde ve Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nde (SBK P) Durum Üzerine Karar,

8.) Enternasyonal Kızıl Yardım Üzerine Karar,

9.) Küba, Kore, Yeni Zelanda ve Paraguay Komünist Partilerinin, İrlanda İşçi Birliği'nin, Ekvador Sosyalist Partisi'nin ve Kolumbiya Devrimci Sosyalist Partisi'nin Komünist Enternasyonale Üye Olmaları Üzerine Karar,

10.) Troçki, Zapronov ve Diğerlerinin İtirazı Üzerine Karar,

11.) Maslow ve Ruth Fischer'in İtirazları Üzerine Karar,

12.) Suzanne Girault ve Diğerleri Üzerine Karar,

13.) Wynkoop-Grubu Üzerine Karar,

14.) Çin Proletaryası İçin İki Haftalık Enternasyonal Yardım Kampanyasını Destekle,

15.) Çin Devrimi Üzerine Manifesto,

16.) Sovyetler Birliği İşçi ve Köylülerine,

17.) Bütün Araçlarla Emperyalist Savaşa Karşı Savaş,

18.) Faşizme Karşı,

19.) Polonyalı Emperyalistler Tarafından Litvanya'nın İşgaline Karşı,

20.) Komünist Enternasyonal Programı,

22.) Komünist Enternasyonal Tüzüğü.

İşçi hareketinin iktisadi ve politik hareketleri ile sendikalar sorunu özellikle Komünist Enternasyonal programı hazırlık tartışmaları ve tartışmalar sonucunda karara bağlanan program çerçevesinde ele alınır. Diğer bazı kararlarda, gerekli olduğu yerde bu sorunlara da değinilir.

"Komünist Enternasyonal Altıncı Dünya Kongresi'nin Manifestosu" başlıklı kararda, emperyalist devletlerin, öncelikle de emperyalist büyük güçlerin Sovyetler Birliği'ni yıkmak, dünyanın yeniden bölüşümünü gerçekleştirmek amacıyla hazırlıklarını ilerlettikleri, emperyalist savaş tehlikesine karşı uluslararası işçi sınıfına ve ezilen halklara uyanık olma ve saflarını sağlamlaştırma çağrısı yapılır. İşçi hareketi içerisinde düşmanın beşinci kolunu oluşturan reformistlerin güncel konumu konusunda şunlar söylenir:

"Tüm dünyada barut ve kan kokusunun yayıldığı, kapitalizmin çelişkilerinin en büyük ölçüde yeniden keskinleştiği, proletaryanın sınıf savaşımının keskinleştiği ve sömürge kölelerinin milyonlarca kitlesinin ayağa kalktığı, Sovyetler Birliği'ni savunmak amacıyla boyunduruk altındakilerin sürekli olarak daha fazla konvoyunun seferber olduğu bir zamanda yeniden sosyal-demokrasinin, İkinci Enternasyonal'in ve onun Amsterdam Şubesinin hain rolü öne çıkmaktadır." ("Tezler, Sonuçlar, Kararlar ve Çağrılarda Komünist Enternasyonal", Cilt II, sayfa 211, Almanca)

Çeşitli ulusal ve uluslararası organları aracılığıyla sosyal-demokrasi; burjuva devletlerin militarizminin güçlenmesine destek vermekte, o günün "Birleşmiş Milletler" örgütü olan "Milletler Birliği"ni göklere çıkarmakta, Sovyetler Birliği'ne karşı her türlü karalama kampanyasını yürütmektedir, vb.. Yalnızca ileri ülkelerin işçi sınıfının birliğinin önünde ana engel olmakla kalmayan ama aynı zamanda ileri ülkelerin işçi sınıfı ile ezilen halklar arasındaki birliğin önünde de ana engel olan sosyal-demokrasinin hain rolüne karşı Komünist Enternasyonal bütün dünyanın işçilerine ve ezilen halklarına büyük, devrimci bir orduda birleşme çağrısı yapar.

"Uluslararası Durum ve Komünist Enternasyonal'in Görevleri" başlıklı kararda, Komünist Enternasyonal'in taktik yöneliminin ve temel görevlerinin çerçevesi şöyle açıklanır:

"30.) Gelmekte olan emperyalist savaşa karşı savaşım sorunu, Sovyetler Birliği'nin savunulması, Çin'e müdahale ve Çin'in paylaşılmasına karşı savaşım, Çin devriminin ve sömürge ayaklanmalarının savunulması; bunlar içinde bulunulan anda komünist hareketin temel görevleridirler. Bu görevlerin çözümü, işçi sınıfının sermayenin saldırısına karşı günlük savaşımı ile birleştirilmeli ve proletarya diktatörlüğü için savaşıma tabi kılınmalıdır" (age, sayfa 220)

Güncel hedefler uğruna savaşımın proletarya diktatörlüğü için savaşıma tabi kılınması ilkesi vurgulandıktan sonra, işçi sınıfı hareketinin iktisadi savaşımları ve sendikal hareketi konusunda şu tespitler yapılır:

"İşçi sınıfının günlük sorunlarına özen gösterilmesi, işçi yığınlarının en

küçük sorunlarının da enerjik olarak savunulması, proletaryanın tüm yığın örgütlerine (sendikalar, kültürel, sportif ve diğer örgütlerine) derinden yönelme, fabrikalarda ve büyük işletmelerde partinin pozisyonlarının güçlendirilmesi, özellikle proletaryanın geri tabakaları (kır işçileri) ve işsizler arasında, küçük güncel taleplerin partinin temel sloganı ile mutlak bağı içerisinde savunulması çalışması bu partinin temel görevi olmalıdır.

38.) Sendika hareketine gelince: Kongre tüm partilerden en kararlı bir biçimde, tam da bu cephe alanındaki çalışmanın maksimal yükseltilmesini talep eder. Bir dizi ülkede reformistler, komünistlerin (ve genel olarak solcuların) sendikalardan atılmasını zorla sağlamaya çalışmaktadır. Sendikalarda komünistlerin etkisi için savaşım şimdiki anda daha enerjik olarak yürütülmelidir. Komünistler gerekli pozisyonları sağlama almazlarsa, sendikal örgütlü proletaryanın tüm kitlesinden izole olabilirler. Bundan dolayı günlük, sabırlı ve fedakar bir çalışma ile sendikalarda, sendika üyelerinin geniş yığınlarının gözünde otorite -deneyimli ve becerikli örgütcüler olarak, sadece proletarya diktatörlüğü için değil, ama aynı zamanda işçi yığınlarının herhangi bir aktüel talebi için de savaşçılar olarak, iyi yürütülen grevlerin önderleri olarak otorite- kazanmalıdırlar.

Komünist partileri, devrimci muhalefet ve devrimci sendikalar, sosyal-demokrasiye ve siyasi olarak yozlaşmış sendika bürokrasisine karşı acımasız bir savaşım içerisinde mücadelelerin önderliğini ele geçirebilir. Yığınların fethedilmesinde tayin edici kazanımlar elde etmek için, grevlerin itinalı hazırlığına (yığın çalışması, sendika fraksiyonlarının sağlamlaştırılması vb.)(grevlerin/BN) becerikli olarak yürütülmesine (grev komitelerinin kurulması ve işyeri konseylerinin kullanılması) özel bir dikkat atfedilmelidir. Aynı şekilde yığınlar her bir iktisadi çatışmanın başarısının veya başarısızlığının nedenleri ve şartları üzerine aydınlatılmalıdır." (age, sayfa 222-223)

Aynı kararda, reformistlerin ve sendika bürokrasisinin sendikaları bölme siyaset ve pratiklerine hız verdikleri o günkü ortamda da, komünist partilerin bir an olsun bile ulusal ve uluslararası düzeyde sendikaların birliği uğruna savaşımdan geri durmamaları gerektiği, tersine bu savaşıma daha fazla hız vermek zorunda oldukları vurgulanır. Komünist partilerinin işçi ve sendika hareketi içerisindeki başarılarının yanısıra bir dizi komünist partisinin sendikalar içerisindeki çalışmasının zayıflığına işaret edilir ve bu partilerin en kısa zamanda bütün güçleri ile bu zaaflarını aşmalarının zorunlu olduğu belirtilir.

"Sömürgelerde ve Yarı-Sömürgeler de Devrimci Hareket Üzerine Tezler" de, bu ülkelerdeki komünist partilerinin en önemli görevleri içerisinde işçi hareketi içinde sağlam temeller yaratma ve işçi sınıfının sendikal örgütlenmesine özel önem verme sayılır.

"Kapitalizmin proletaryayı yoğunlaştırdığı her yerde komünist partisi hücrelerini yaratmalıdır: İşçi mahallelerinde, işyeri kışlalarında, plantasyonların izole edilmiş ve ajitatörlerden korunmuş işçi kışlalarında" (age, sayfa 269)

"Komünist partisinin geliştirilmesinin yanısıra, sömürge ve yarı-sömürgelerde genel acil görevlerin en önemlisi sendika çalışmasıdır." (aynı yerde)

İşçi hareketinin iktisadi savaşımları ve sendika sorunları ile ilgili olarak tavır takınılan hemen her yerde Komünist Enternasyonal Altıncı Dünya Kongresi, komünist partileri için sendikalarda çalışmanın muazzam ve vaz geçilmez önemine değinmekte, komünist partilerin geniş yığınları, emekçi yığınların çoğunluğunu kazanmak için aktüel talepler uğruna savaşımın ne kadar önemli olduğuna parmak basmakta ve güncel talepler uğruna savaşımın devrimci tarzda yürütülmesi amacıyla da bu taleplerin ana hedefe bağlanarak, ona tabi olarak yürütülmek zorunda olduğuna dikkat çekmektedir.

KOMÜNİST ENTERNASYONAL PROGRAMI

Komünist Enternasyonal Altıncı Dünya Kongresi'nde tüm komünist partileri için bağlayıcı olan ortak bir program kabul edilir. Altıncı kongrede kabul edilen programın ilk bütünlüklü taslağı Komünist Enternasyonal Beşinci Dünya Kongresi tarafından kabul edilerek yayınlanır. Beşinci Kongreden Altıncı Kongreye gelinceye kadar bu taslak, hem Komünist Enternasyonal Seksiyonlarında hem de Yürütme Kurulunun Plenumlarında tartışılır. En son tartışmalar Altıncı Kongre'de de sürdürülür. Altıncı Kongrede taslak üzerine yürütülen tartışmalar içerisinde Kızıl Sendikalar Enternasyonali Genel Sekreteri Losowsky tarafından işçi hareketi ve sendika sorunu bağlamında taslağa bir dizi eleştiri getirilir. Losowsky'nin birinci temel eleştirisi, program taslağının *"sendikalar, kapitalizm şartlarında grevlerde, ve de yığınların tröst sermayesine ve onun devletine karşı ana silahtırlar"* şeklindeki tespitine yöneliktir. Losowsky, *"Bu formülasyon, birincisi tam değildir ve ikincisi yanlıştır" ("Internationale Presse Korrospondenz", sayfa 1825, Almanca)* der ve şu soruyu sorar:

"Hangi sendikalar grev hareketlerinde ana silahtır? Hangi sendikalar tröst sermayesine ve onun devletine karşı savaşmaktadır? Gerici sendikalar mı? Açıktır ki değil. Devrimci sendikalar mı? Ama devrimci sendikalarsa, o zaman bunlar yalnızca bu savaşımla ilgilenmezler. Tüm terslik, program taslağının reformist sendika aracının burjuva devlet organına dönüşümünü, reformist aracın burjuva devletle içiçe geçmesini atlamış olmasında, reformist sendikaların grev hareketlerini sabote ettiği, bunu parçaladığı vb. vb. gerçeğini atlamış olmasında yatmaktadır. Bu nedenle, sendikaların «grevlerde ana silah» olduğu basit tespiti, şayet hangi sendikaların bu rolü oynayacağına işaret edilmezse, anlaşılmazdır. Bu cümle devrimci sendikaları kastediyorsa da, devrimci sendikaların özünü ve görevlerini tanımlamamaktadır. Devrimci sendikalar yalnızca «grevlerde ana silah» değildirler, yalnızca tröst sermayesine ve onun devletine karşı savaşmamaktadırlar, burjuvazinin iktidarını yıkma görevine de sahiptirler." (age, sayfa 1825)

Losowsky, program taslağına ikinci temel eleştirisini şöyle formüle eder:

"Sendikaların görevleri ile bağıntı içerisinde, komünistlerin reformlar uğruna savaşıma olan tavırları daha tam formüle edilmelidir. Bu sorun üzerine Lenin'de ve Komintern'in önceki kongrelerinin kararlarında tam bir formülasyon vardır. «Reformlar» diye yazıyordu bir çok kez Lenin, «devrimci savaşımın bir yan ürünüdür» ... Proletaryanın genel sınıf savaşımında kısmi savaşın ve kısmi grevin rolü üzerine tüm bu açık ve tam tanımlar, 6. kısmın, kimi parola ve kısmi taleplerle ilgili yeri tamamlamalıdırlar" (agy)

Losowsky'nin 3. eleştirisi taslaktaki bir başka eksikliğe yönelir:

"Sendikalar üzerine paragrafın eksikliği, esas olarak şimdi gerici sendikaların ne oldukları konusunda hiç bir şey söylememesinden oluşmaktadır. ... Reformistlerin sendikaları bir çalışma ortaklığından, kapitalizmin bir okulu haline getirdikleri ve bu yüzden reformist sendika aracının burjuva devletinin işçi sınıfı içerisinde bir devamı olduğu

söylenmelidir. ... Bu, önümüze yığınları kazanma ve gerici sendika aygıtını devrimci bir (aygıtla /BN) değiştirme görevi koyduğumuz anlamına gelir. Lenin, hiç bir zaman «sendika aracının fethedilmesinden» bahsetmedi, her zaman sendikaların fethedilmesinden bahsetti ve bundan örgütlü işçilerin sınıf savaşımı için kazanılmasını, hain sendika bürokrasisinin defedilmesini ve reformist sendika aygıtının bir devrimcisi ile değiştirilmesini anladı. Ve Komintern'in Kongrelerinin ve Yürütme Kurulu'nun kararlarında, reformist sendika aygıtının fethedilmesi ile ilgili tek söz bulunamaz" (age, sayfa 1826)

Losowsky'nin eleştirdiği bir başka nokta da, taslakta "parti ile sendikalar" arasındaki ilişkinin ele alınmamasıdır.

Son olarak Losowsky, sendikaların proletarya diktatörlüğü şartlarında rolünün konulmamasını ve sendikaların geleceğinin açıklanmamasını eleştirir. Tartışmalar sonucunda program taslağında bazı değişiklikler yapılarak, program kabul edilir.

"Dünya Kapitalist Sistemi, Gelişmesi ve Kaçınılmaz Çöküşü" başlıklı 1. bölümün, "Emperyalizmin Güçleri ve Devrimin Güçleri" başlıklı 3. altbölümde, emperyalizmin güçleri arasında, en önemlilerinden birisi olarak işçi sınıfının bürokrat tabakaları sayılır. Bunların emperyalizm tarafından satın alınan ve imtiyazlı tabakalar olduğu belirtilir ve şöyle devam edilir:

"Bu sistemli satın alma, en güçlü emperyalist ülkelerin geçmişte ve şimdi çok geniş ölçüde başvurdukları bir yöntemdir ve bu, işçi aristokrasisinin ve işçi sınıfının bürokrat tabakalarının, yani burjuva etkisinin proletarya içindeki doğrudan kanalları ve kapitalist sistemin en sağlam dayanakları olduklarını kanıtlayan sosyal-demokrasinin ve işçi sendikalarının yönetici kadrolarının ideoloji ve uygulamasında en açık bir biçimde yansımaktadır." ("Komünist Enternasyonal Programı", sayfa 25, Aydınlık Yayınları, 1. baskı, Mayıs 1977)

"Kapitalizmin Genel Buhranı ve Dünya Devriminin İlk Aşaması" başlıklı 2. bölümün, "Dünya Savaşı ve Devrimci Buhranın Gelişmesi" başlıklı 1. altbölümde, sermayenin 1918-1921 yıllarındaki derin kapitalist buhranından doğan devrimci ayaklanmaların Rusya dışında yenilgiyle sonuçlanmasının, *"her şeyden önce sosyal-demokrat önderlerin ve reformcu sendika ağalarının ihanet taktiklerinin sonucu olduğu" (age, sayfa 30)* vurgulanır.

"Devrimci Buhran ve Karşı-Devrimci Sosyal-Demokrasi" başlıklı 2. altbölümde, *"Bugün sosyal-demokrasinin başlıca işi, emperyalizme karşı mücadele için zorunlu olan proletaryanın birliğini baltalamaktır. Sermayeye karşı mücadelede proletaryanın birleşik cephesini bölen ve yok eden sosyal-demokrasi, emperyalizmin işçi sınıfı içindeki temel diregi haline gelmiştir. Her renkten uluslararası sosyal-demokrasi, İkinci Enternasyonal ve onun sendika kolu olan Amsterdam Uluslararası İşçi Federasyonu böylece burjuva toplumunun yedek güçleri, en güvenilir dayanakları haline gelmişlerdir" (age, sayfa 33)* görüşü açıklanır.

"Proletarya Diktatörlüğü İçin Verilen Mücadelede Komünist Enternasyonal'in Strateji ve Taktikleri" başlıklı VI. bölümde, sendikal hareket üzerine daha geniş olarak durulur. Bu bölüm;

1.) "İşçi Sınıfı İçindeki Komünizm Düşmanı İdeolojiler",

2.) "Komünist Strateji ve Taktiğin Esas Görevleri"

başlıklı altbölümlerden oluşur.

1. alt bölümde, o günkü dönemde var olan ve işçi ve diğer emekçi hareketlerin devrimci savaşımında engel rolü oynayan bir dizi gerici ideoloji ve akım sayılır.

"Komünist Strateji ve Taktiğin Esas Görevleri" başlıklı 2. altbölümün en başına, en acil görev olarak, her ülkede merkezi, disiplinli, kitlelerle geniş bağları olan bir komünist partisini kurmak ve güçlendirmek konulur. Bu en acil, en önemli görevin yanısıra, komünist partisinin proletarya diktatörlüğünü kurma tarihi görevini yerine getirebilmesi için, başka şeylerin yanısıra şu stratejik hedeflere yönelmesi ve bu hedefler doğrultusunda sistemli olarak çalışması talep edilir:

"Proleter kadınlar ve genç işçiler dahil olmak üzere kendi sınıfının çoğunluğunu kendi tarafına kazanmak. Bunu gerçekleştirmek için komünist partisi, proletaryanın büyük kitle örgütlerinde (Sovyetler, işçi sendikaları, fabrika komiteleri, kooperatifler, kültür ve spor dernekleri, vb.) etkisini hakim kılmak zorundadır. İşçi sendikalarını, proletaryanın günlük mücadeleleriyle çok sıkı bağı olan bu çok yönlü kitle örgütlerini ele geçirmek için yapılan sistemli çalışma, proletaryanın çoğunluğunun kazanılması açısından son derece önemlidir. Devrimin hazırlık döneminin en önemli görevlerinden biri de gerici sendikalarda çalışmak, onları ustaca ele geçirmek, sendikalarda örgütlenmiş olan geniş kitlelerin güvenini kazanmak, reformcu önderleri alaşağı etmek ve onları mevkilerinden söküp atmaktır." (age, sayfa 101)

Burada da sendikalarda çalışmanın ve sendikalarda örgütlü geniş yığınları kazanmanın hayati önemine çok açık olarak parmak basılır.

Günlük kısmi taleplerin, *"esas devrimci amaç olan iktidarın ele geçirilmesi ve burjuva kapitalist düzenin yıkılması amacına bağımlı kılınması" (age, sayfa 105)* gerektiği vurgulanırken, aynı zamanda günlük, kısmi talepler uğruna verilen mücadelenin küçümsenmesine karşı tavır alınır ve şu söylenir:

"Proletaryanın günlük taleplerini ve günlük mücadelelerini gözardı etmek, partinin faaliyetlerini sadece bu günlük talep ve mücadelelerle kısıtlamak kadar hatalıdır. Partinin görevi, işçi sınıfının bu günlük ihtiyaçlarından çıkarak, iktidar için verilecek devrimci mücadelelerinde işçilere önderlik etmektir." (age, sayfa 105)

İşçilerin devrimci mücadelelerine önderlik etmenin ne anlama geldiği ise; *"işçilerin mücadelesinin önderliğinin ele geçirilmesi ve sendikada örgütlenmiş olan kitlelerin partiye kazanılması, ancak işçilerin çıkarlarını savunmak için sendikalarda ve fabrikalarda sabırlı, sürekli ve düzenli bir çalışma yürütülerek ve reformcu bürokrasiye karşı kararlı bir mücadele verilerek gerçekleştirilebilir" (age, sayfa 107)* diye açıklanır ve bu görevin çözümünün en önemli önşartı olarak *"her komünist bir sendikaya üye olmalıdır" (agy)* talebi ileri sürülür.

Kısaca söylenirse: Komünist Enternasyonal programında devrimci bir sendikal faaliyetin, komünistlerin en önemli görevlerinden biri olduğu çok açıktır. Bunu kavramak, buna uygun davranmak tüm komünistlerin görevidir.

Kasım 1992 ●

ASKERLİKLE İLGİLİ...

Değerli yoldaşlar,

Bizler, İstanbul'da ...'da BP sempatizanları olarak, Partimizin bir konuda siyaset eksikliğini tespit etmek, eleştirmek istiyoruz.

Bugün, Kuzey Kürdistan'da somut olarak haksız bir savaş bütün hızıyla devam etmektedir.

Partimizin de defalarca tespit ettiği gibi, Kuzey Kürdistan'da somut olarak yürüyen bu savaşın bir tarafında faşist Türk devleti, diğer tarafta ise, Kürdistan'a özgürlük isteyen PKK güçleri ve onu destekleyen Kürt halk yığınları var.

Partimiz, ta baştan beri –yani 15 Ağustos 1984'den bu yana– PKK önderliğinde yürütülen Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin demokratik bir içeriğe sahip olduğunu, dolayısıyla bu haklı yanın desteklenmesi gerektiğini savunmuş, propaganda-ajitasyon ve eylemlerinde bu haklı yanı desteklemiştir. Partimizin bu tavrı hiç kuşkusuz doğru bir tavırdı. Bu tavır bizi tüm oportünist-revizyonist cepheden ayırdı, ayırıyor.

Fakat partimizin propaganda-ajitasyon çalışmalarında yanıtsız bıraktığı somut bir sorun var. O da: Faşist Türk devletinin Kuzey Kürdistan'da yürüttüğü bu ***haksız*** savaşa seferber edilen ve edilmek istenen; Türk, Kürt ve azınlık milliyetlerden askerlere ve asker adaylarına çağrımız ne olmalıdır? Askerlik çağına gelmiş binlerce gence çağrımız ne olmalıdır? Bu sorunda nasıl bir tavır takınmamız gerekli?

Bu binlerce gence "askere gidin!" mi diyeceğiz, yoksa faşist Türk devleti için askerlik yapmayın, faşist devletin Kuzey Kürdistan'da yürüttüğü savaşa gitmeyin –ki bu askere gitmeyin anlamına gelir– bu savaşa katılmayın mı diyeceğiz? Bu konuda somut tavır ne olmalıdır?

Biz bu sorunda yeterince açık değiliz. Fakat eğilimimiz; somut bu sorunda tavır şöyle olmalıdır diye düşünüyoruz: Faşist Türk devletinin Kuzey Kürdistan'da yürüttüğü haksız savaşa katılmayın! Askere gitmeyin!

Bu kısa mektubumuzda, yeterince açık olmadığımız ilgili sorunda tavır takınmanızı talep eder, mücadelenizde başarılar dileriz.

Yoldaşça Selamlar.

10.10.1992

İstanbul'dan bir grup
BP sempatizanı

İSTANBUL'DAN BİR GRUP BOLŞEVİK PARTİZAN SEMPATİZANINA YANIT:

Değerli yoldaşlar, "siyaset eksikliği" konusunda getirdiğiniz eleştiri haklı bir eleştiridir. Gerçekten de bu konuda merkezi olarak tavır takınılmamış olması ve yürüyen savaşta, askere gidecek gençlere ve askerdeki gençlere somut bir çağrı yapılmamış olması önemli bir eksikliktir.

Bizim yürüyen savaşı TC açısından haksız, gerici, karşı-devrimci bir savaş olarak gördüğümüz açıktır. Bütün propaganda ve ajitasyonumuzda bu temel düşünce işlenmektedir. Bu temel düşünceden aslında yalnızca bu somut savaşa TC saflarında katılmama somut çağrısı yönünde bir siyaset çıkar. Bu merkezi olarak zamanında saptanmamıştır. Bu mektubunuz bu konuda uyarıcı olmuştur.

Bu sayımızda yayınladığımız Merkez Komitesi bildirisinde göreceğiniz gibi, şimdi bu konuda merkezi bir tavır takınılmış, dikkat çektiğiniz eksiklik giderilmiştir. Şimdi görev bu çağrıyı hayata uygulamaya çalışmaktır. Kuşkusuz "askere gitmeme" çağrısına somut olarak uyma konusunda, gençlerin gelecek kaygısı nedeni ile büyük zorluklarla karşılaşılacaktır. Biz ilk anda böyle bir kampanyadan –geniş yığınların katılımı açısından– büyük şeyler beklemiyoruz. Somutta bu kampanya büyük olasılıkla haksız savaşın daha geniş çapta teşhiri mücadelesi, bu yönde propaganda ve ajitasyon faaliyetinin hızlanması anlamına gelecektir. Çağrıya doğrudan uyanlar, askere gitmeyi red edenler –pasifistler dışında– devrimci grupların yakın çevresindeki insanlar olabilecektir. Yalnızca bu bile sağlansa, yalnızca tüm devrimci gruplar bile böyle bir kampanyaya katılsa, yine de iyidir.

Ezilen Kürt halkına yalnız olmadığını somut olarak göstermek görevdir. Bildiğimiz kadarıyla TİKB'nin de kısa süre önce bu yönde başlatmış olduğu bir kampanya vardır. Bizim de buna katılmamız ve tüm devrimci grupları da, böyle bir kampanyada, ajitasyon-propaganda serbestliği temelinde eylem birliğine çağırmamız doğrudur.

15.11.1992

Yazı Kurulu

IRAKLI ANTİ-FAŞİSTLERİN BİR TAVRI...

4 Ekim'dan bu yana, Irak toprakları içinde bulunan Kürdistan kesiminde Türk ordusunun denetiminde Kürdistani Cephe'nin PKK'nın mevzilerine karşı büyük bir askeri saldırısı sürüyor.

PKK, bu saldırı üzerine Irak/Türkiye sınırını önemli ölçüde kontrolünde tutma avantajını kullanarak yeniden bir ekonomik ambargo uygulaması başlattı. Ambargo uygulamasına uğrayan sınırdan, diğer şeylerin yanında

bölge halkı için yardımlar da gelmekte idi.

"Kardeşler arasında savaş", Kürdistan'ın (Irak) tarihinde hiç de yeni olan bir şey değildir. Bu bölgede daha önce 1975-1977 ve son olarak da 1983-1984'de KDP ile KYB arasında yüzlerce ölü verilen savaşlar yürütülmüştür.

Mustafa Barzani'nin önderliğindeki KDP, bunun dışında Şah rejimi ile işbirliği yaparak, DKP/İran'a karşı da savaş yürütmüştür. Bağdat'daki faşist rejimle de Kürdistani Cephe çeşitli görüşmeler yürütmüştür. Bunların sonucu Irak Komünist Partisi'nin bir çok üye ve merkez komitesi üyesinin katledilmesi olmuştur. PKK ile de çatışma yeni değildir. Bu saldırı öncesinde de Erbil'de PKK yanlılarının yaptığı silahsız, barışçı bir yürüyüşe ateş açılmış, onlarca PKK yanlısı vurulmuştur.

PKK, Irak Kürdistanı'ndaki milliyetçi örgütlerin hain tarihini iyi tanır, tanımak zorundadır. Onlar, ERNK açıklamasında, *"40 yıldır ihanete alışık olan bu güçler, bu tavırları ile Türkiye Cumhuriyeti'nin çöküşünü mü engellemek istiyorlar?"* diye soruyorlar.

Şimdi söylenen, bunların 40 yıldır ihanet içinde olduğu. Fakat bundan kısa süre önce PKK Kürdistani Cephe ile bir "Kürt Milli Kongresi" toplamaya çalışan örgüttür de! 1983'de PKK, KDP/Irak ile karşılıklı yardımlaşma konusunda ortak açıklama imzalayan örgüttür. Bu anlaşma, daha sonra KDP/Irak tarafından tek yanlı olarak bozulmuştur. 1988'de bu kez PKK ile KYB arasında bir ittifak anlaşması imzalanmıştır. Bu anlaşma, imza üzerinden bir hafta geçmeden, Amerika seyahatine çıkan Celal Talabani tarafından rafa kaldırılmıştır.

Ocak 1991'de PKK ile Kürdistani Cephe temsilcileri arasında bir ulusal kongre toplama, ortak bir dış politika tespit etme ve ortak bir ordu oluşturma amacıyla görüşmeler yürütülmüştür. *(Bu konuda, bkz. Kurdistan Report Sayı 35, Nisan 1991)*

Şimdi 40 yıldır ihanet içinde olduğu tespit edilen bu uşaklara PKK'nın duymuş olduğu güven nereden geliyor?

Biz Kürdistani Cephe'nin PKK'ya karşı saldırılarını nefretle kınıyoruz. Bu saldırılar fakat, aynı zamanda PKK'nın çürüyen milliyetçi politikasının da iflasını göstermektedir. Türkiye'deki Kürt halkının kurtuluşu için müttefikler, Kürdistan'daki (Irak) milliyetçi-şoven partiler değildir. Bu partiler, TC faşist rejimi ile de işbirliğinden en küçük bir rahatsızlık duymamaktadır. Türkiye'de, bugün Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını, bağımsızlığını savunan bir dizi sol ve komünist örgüt vardır. Türkiye'de Kürt halkının kurtuluşunun tek yolu faşist rejimin yıkılmasıdır. Bu ise, emperyalist güçlerin kuklaları ile işbirliği yolu ile değil, ancak bir sol cephenin oluşturulması ile mümkündür.

Yaşasın Türkiye'deki halkların proleter mücadelesi!

Milliyetçilik insanı aşağılamak demektir!

18.10.1992

OPORTÜNİSTLERİN İDEOLOJİK MÜCADELEDEKİ TEK GÜCÜ, HAKİM OLDUĞU ALANLARDA MARKSİST-LENİNİST GÖRÜŞLERE AMBARGO KOYMAKTA YATIYOR!

TDKP TARAFTARLARI STUTTGART DERNEĞİNDE BOLŞEVİK PARTİZAN VE YENİ DÜNYA İÇİN DERGİLERİNİN DAĞITILMASINI TEHDİTKAR TAVIRLA ENGELLEDİLER!

Kadın ve erkek yoldaşlar, devrimciler...

Stuttgart ve çevresinde faaliyet gösteren Alman, Kürdistanlı ve Türkiye-Kuzey Kürdistanlı çeşitli örgütler ve gruplar Türkiye-Kuzey Kürdistan'da ve dünyada gelişen olaylara asgari ölçüde de olsa ortakça tavır koyabilmek için, düzensiz aralıklarla çeşitli yerlerde bir araya geliyorlardı. Bu yerlerden bir tanesi de Stuttgart TDKP taraftarlarının derneği idi.

Biz, BP taraftarları da hem bu toplantılar vesilesiyle, hem de yayın ve bildirilerimizi dağıtmak için sözünü ettiğimiz derneğe uğruyorduk. Şimdiye kadar herhangi bir engellemeyle de karşılaşmamıştık.

05.11.1992 tarihinde Yeni Dünya İçin taraftarı bir arkadaşla birlikte, Eylül ayında yürütülen Anti-Fa Woche'nin değerlendirmesi için sözkonusu derneğe gittik. Toplantı başlamamıştı, o arada çeşitli örgütlerden takriben 30'a yakın insan vardı. Biz de yayın organlarımızı dolaştırdık, herhangi bir tepki, uyarma, vb. gelmedi. Toplantı başladı (yan odada) oraya geçtik ve Anti-Fa Woche değerlendirmesine ilişkin çeşitli eylemlerin maddi yönleri konuşuldu. Biz, 14.11.1992 Bonn yürüyüşü ile ilgili çağrı yaptık. Toplantı bu şekliyle sona erdi.

Yeni Dünya İçin taraftarı arkadaşla birlikte toplantıdan önce masaya bıraktığımız yayınları almak için büyük salona girdik. Bu esnada TDKP taraftarı biri elinde bizim yayınları tutarak yanımıza geldi. Bir daha bu dernekte ne nedenle olursa olsun, BP ve YDİ'nin yayın ve bildirileri dağıtmamamızı, buna izin vermeyeceklerini belirtti. Ben de kendisine, bunun iyi bir tavır olmadığını, bizim ille de bu dernekte yayın ve bildirilerimizi dağıtacağız diye bir ilkemiz olmadığını, sorunun devrimciler arasındaki yaklaşımda demokrasinin canlı tutulması gerektiğinde yattığını, aksi davranışların ideolojik mücadelenin yerine olumsuz yönde devrimci hareketi etkileyen idari ambargo uygulamalarının ve fiili saldırıların meydana geldiğini, bizlerin bu olumsuz tavırları ilkede reddettiğimizi anlattım.

Bu arada başkaları müdahale ederek, bu konuda tartışmayacaklarını, dağıtamayacağımızı belirterek kestirip atmaya çalıştılar. Ama biz bu kadar kolay pes etmeye niyetli değildik, görüşlerimizde ısrar ettik. Çünkü o sıra 15'e yakın kişi bu tartışmayı izliyordu. Tartışma içinde öğrendiğim bir TKP/ML ve bir de PKK sempatizanı vardı.

Tartışma geliştikçe, TDKP taraftarları ve bu arada TKP/ML taraftarı da hiç bir pratik mücadelemizin olmadığını; TKP/ML taraftarı, 5 senedir bu çevrede olduğunu, bize buralarda hiç bir mücadele alanında rastlamadığını, hiç bir varlığımızın olmadığını savundu. Biz de cevap olarak kendisine, o zaman 5 senedir kendisinin uyuduğunu, bizi bu çevredeki mücadele alanında görmek için fazla bir çabaya gerek olmadığını, görmek isteyenin bizi her yerde görebileceğini; Türkiye-Kuzey Kürdistan'da varmıyız, yokmuyuz? Nerelerde çalışıyoruz? vs. sorularının cevabını MİT'in daha çok merak ettiğini, bu gibi tartışmaların ve iddiaların devrimci mücadeleye hiç bir faydası olmadığını; faydanın Marksizm-Leninizm'in saflığını korumada olduğunu, Marksizm-Leninizm'in saflığını da ancak oportünizme karşı ideolojik mücadele içinde sağlanabileceğini; AEP konusunda olsun, "uzun yürüyüş"le ilgili olsun, eleştirilerimizin bu amaç ve ilke doğrultusunda yürütüldüğünü tekrar tekrar vurguladık.

Ama arkadaşlar ideolojik cevap verecekleri yerde, aldıkları oportünist gıda dolduruşuyla "yoksunuz, size örgüt bile denmez" teranelerini tekrarlıyorlardı. Hele biri hızını alamayarak, "Halkımız kimin ML, kimin oportünist olduğunu biliyor" diyecek kadar ileriye gitti. Biz de, halkımızın politik seviyesinin maalesef bu kadar ileri olmadığını, halkımızın beyninde burjuvazinin ve reformizmin düşüncesinin hakim olduğunu; öyle olsaydı ML devrimin bugünden yarına mümkün olması gerektiğini, kendimizi bu gibi boş düşüncelerle avutmamızın yanlış olacağını, bu alanda yapılacak daha çok iş ve görevlerin varlığını vurguladık.

TDKP taraftarlarının iddialarının bir tanesi ve en önemlisi de şuydu: "Siz, 10 senedir hep devrimci örgütlerle uğraşıyorsunuz, TKP/ML'ye hep saldırdınız, elinize ne geçti, daha geçenlerde Dev-Sol'la aranızdaki olaylara da sizin olumsuz tavrınız yol açtı. Mücadelenizi burjuvaziye karşı yönlendirin."

İşte arkadaşların kafa yapısı bu. Sen bana dokunma, ben de sana dokunmayım, "Kardeşçe" eylemden eyleme buluşalım, dostlar pazarda görsün. Marksizm-Leninizm delik-deşik olmuş, özü revizyonistlerce boşaltılmış, oportünistler de her koldan Marksizm-Leninizmin üzerini örtmeye uğraşıyorlar, bu onlar için onca mesele değil.

Biz bu konuda şunu söyledik: TKP/ML'de bolşevik-menşevik ayrılığı sorununda olsun, Dev-Sol olayları konusunda olsun, sorun, ML'in saflığını ideolojik alanda ne pahasına olursa olsun sağlamaya çalışan bizlerle, yaralarına dokunulduğunda fiili saldırıya geçen oportünistlerin tutumunu kesinlikle ayırmak gerektiğini, devrimciler arasındaki şiddet olaylarından zarar görenin ancak devrimci mücadele olduğunu, olumsuz tavırların fiili saldırıların ilkesel olarak reddedilmesi gerektiğini vurguladık.

Tartışmalar içinde bir arkadaş, BP taraftarlarının mücadelede olmadığı şeklinde bir iddianın inkarcılık olduğunu, BP taraftarlarının hemen hemen her eylemde yer aldıklarını, yayın organlarına ambargo koymanın yanlış bir tavır olduğunu, bunun devrimcilikle bağdaşmadığını vurguladı. PKK sempatizanı arkadaş da TDKP taraftarlarının tutumunun yanlış olduğunu, sorunların demokratik olarak ideolojik mücadelede halledilmesi gerektiğini belirtti.

Biz, arkadaşlara tavırlarını tekrar gözden geçirmelerini, bu tavırların sonuç olarak devrimciler arasında gereksiz çatışma ve sürtüşmelere yol açtığını söyledik. "Uzun yürüyüş" esnasında çeşitli şehirlerde sözkonusu bildirinin arkadaşlarımızın elinden zorla alınmaya yeltenilmesinin, Karlsruhe'de olduğu gibi, sözkonusu bildiriyi dağıtan arkadaşa laf atma, omuz vurma gibi tavırların devrimci tavır olmadığını, bu gibi küçük-burjuva tavırlara tenezzül edilmemesi gerektiğini vurguladık ve akabinde dernekten ayrıldık.

Değerli kadın ve erkek arkadaşlar,

Tartışmalar yukarıda yazdığım şekilde düzenli geçmedi. O anda patlak veren, birbiri ardına konuşulan, iddia ve cevapların peşpeşe geldiği bir polemikti. Ama genel çerçeve yukarıda belirttiğim gibidir. Daha anlaşılır olması açısından yukarıdaki gibi düzenli bir şekilde yazdım.

Oportünistlerin küçük-burjuva, mahalle kabadayısı tavrıyla, Marksist-Leninistlere saldırıları Marksist-Leninist ideolojik mücadelede bizleri yıldıramaz. Bizi ancak kamçılar. Tekrar vurguluyoruz: Biz Bolşeviklerin ilkesi, Marksizm-Leninizm'in saflığını koruma mücadelesidir. Devrimcilerin arasına nifak tohumlarının ekilmesinde ve devrimci güçlerin birbirine düşürülmesinde bizim çıkarımız yoktur.

Çıkarımız Bolşevizmde, çıkarımız Bolşevik kızıl bayrağın yükseklere çekilmesindedir.

07.11.1992

Bir BOLŞEVİK PARTİZAN okuru.

BOLŞEVİK PARTİZAN'I GÜÇLENDİRME KAMPANYASINA KATIL!

Kadın ve erkek işçiler, devrimciler, yoldaşlar...

BOLŞEVİK PARTİZAN
komünizmin; enternasyonalizmin sesidir!
BOLŞEVİK PARTİZAN
barbarlığın biricik alternatifi;
sosyalizmin sesidir!
Bu ses, işçi sınıfının sömürüsüz,
sınıfsız yeni bir dünya davasının sesidir!
Bu sesi güçlendirmek,
sosyalizm-komünizm davasının
haklılığını savunan
her kadın-erkek devrimcinin görevidir!
BOLŞEVİK PARTİZAN'ı güçlendirme
kampanyasına katıl!

BOLŞEVİK PARTİZAN okuyucuları...
BOLŞEVİK PARTİZAN'ın
yalnızca okuyucusu olmaktan çıkın!
BOLŞEVİK PARTİZAN'ın
aktif destekçisi; onun dağıtıcısı,
muhabiri olun!

Emeğinizle, beyninizle; maddi gücünüzle
destekleyin **BOLŞEVİK PARTİZAN**'ı!

Her BOLŞEVİK PARTİZAN okuyucusu, yeni bir BOLŞEVİK PARTİZAN okuyucusu kazansın!